

MISTRAAL

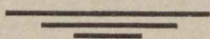

JAKOB LOOSALU KIRJASTUS • 1934

Max Brand

Mistraal

Romaan

J. Loosalu kirjastus
Tallinn, 1934

Max B...

Mistral

Eestima Trükitaja M. S. (end. J. H. Giesel),
Tallinn Ratastaemu 10.

I.

Umbes viis kilomeetrit Borrogate'i külast asub Eastdowni kõrgustik, millest autod pääsevad üle vaid teise käiguga — muidugi siis, kui nad sõidavad ida suunas, see tähendab — ülesmäge. Lindley Vister aga lähenes sellele kohale nüüd vastupidisest küljest.

Raugelaulatava kallaku järwal ta peatus ning vaatas alla. Üsjaone pärastlõunane vihmahoog oli pühkinud tee nii puhtaks, et selle niiskel pinnal peegeldusid vastu loojuva päikese punakas kuma ning õhtused pilved. Lindley oli nimelt praegu seletanud oma sõbrale, noorele Philipp Osborne'ile, kes istus ta kõrwal, et isegi seisva stardi puhul siit alla sõitew auto peab lõpuks saavutama sajakahetkümnne kilomeetrilise tunni-kiiruse. Osborne waidles vastu, lisades, et kindlasti ükski inimene poleks nii hull ega katsuks weenduda tema wäite tõelikkuses, kuna mäelt alla wiiw tee läks üle tiheda liiklemisega maantee.

Lindley Vister ei pidanud end hulluks, ta ei suutnud aga kuidagi mõista, miks mitte korraks katsuda. Asi oli ometi nii lihtne! Sadaohtliku hetke wõis ju täpsalt ettenäha, juht wõis end õigel ajal kofku wõtta...

Oletades, et maantee igal kilomeetril oli kolmkümmend autot — mis isegi juba kõrgesti arwatud! — ja lugeses iga auto pikkuseks wiis meetrit, olid maantee igast tuhandest meetrist finni ainult sadawiiskümmend. Kõrkupõrke wõimalus polnud järjekulst isegi üks kuu vastu.

Selline mõttekäik näitas igatahes, et Lindley Vister pidas end külmaks ja kaineks kaalutlejaks. Tõfiste sõnadega ei tahtnud aga hästi sobida nooruslik naeratus, mis muutus seda lõbusamaks, mida kiiremini tugew sõiduauto mäest alla kihutas. Tuul ulus ja wingus nooruri kõrwas — tema aga ainult naeratas.

Ta oli juba peaaegu kõrgustiku jalal, kui maanteel äkki hakkasid paremalt poolt paistma autotuled. Samal hetkel wälkusid ta wajakul mingi sõiduki helgiheitjad.

Duford näis neetult lootusetu. Ta ei wõinud aga ometi Osborne'i pudruks kihutada lasta ega pealekauba lubada, et sõbrale jälle kord oleks jäänud õigus!...

Kiiresti ta süüitas oma helgiheitjad ning heitis pilgu kiirusemõõtjale. See näitas üheksakümmendwiis. Lindley liilitas sisse kompresori. Tundus, nagu oleks sõiduk saanud tiivad. Isegi külmalt kaalutlewal Lindley Visteril hakkas selle kiiruse juures jube.

Rad ristasid maantee waewalt wiiskümmend sentimeetrit suure lufjusauto radiaatori eest läbi kihutades. Wajakult poolt kostis weoauto

mootori tugew müirin, Sindley aga ohkas fergendatult ja mõtles õnnelikult naeratades: sul oli peal vähemalt sadamiiskümmend kilomeetrit!... Rõik muu, ka hädaoht, milles tema ja sõber alles praegu wiibisid, oli unustatud. Ei leidunud maailmas peale tubli hobuse fiiski midagi paremat kui hea auto, mis sõnakuulelikult alistus igale käeliigutusele...

Esiolguks ta ei tasanandanudki kiirust, sest tee läks nüüd uuesti ülesmäge. Chadwicki kõrgustik, millel praegu sõitis, oli tema jaoks ajalooline pind. Ta sõitis aga pidurdades, sest siin talle meenus lugu, mida wanaisa, kolonel Rister, jutustas talle vähemalt igal neljandal oktoobril. Sel kohal oli nimelt rebasejahil saanud furma üks ta esijadest, kindral Rister. Kindral ratfutanud tol saatuslikul päeval oma lemmikhobusel Sarpedonil, kelle soontes woolanud omaaja kuulsaima täku, „Prints-walikseja“ veri. Tore loom pidi mäejalal asuwaft müürist üle hüppama, kumistas aga ja mattis enese alla ratsaniku. Sarpedon juri köhe, kuna kindral weel elas mõni minut ja oma wiimse hingetõmbe tegi juuretunud Ned Sherdoni käte wahel. Just see asjaolu walmistas major Risterile alati erilist tusta, sest juba aastasadu olid Sherdonid ja Risterid küll naabrid, kuid surmawaenlased...

Mälestus mõjus Sindleyle ifka jälle masendawalt. Pikkamööda ja tõsise näoga ta sõitis Borrogate'i külla. Runa õhtu oli külm, ta tegi wäikese käänaflu ja peatus küllakõrtsi tagaukse juures.

„No, Tommy — kas wiimaks ometi tood kartuleid?“ küsis temalt madal hääl.

„See polegi ju Tommy Ford-auto!“ hüüdis wahela poiskese hele hääl. „Kuulsin seda juba mootori suminaft!“

„Ei, mina olen!“ ütles Rister ja astus wälja pimeduseft. „Kuidas läheb, Clancy?“

„Urge parem küstige! Olen nii pahane Tommyle: ifka ta kas tuleb liig hilja wõi unustab maha pooled asjad. Tawalifelt ta kannatab mõlemat pahet!... Aga palun, astuge ometi fiske! Muretfen teile midagi foendawat. On ju pöörane ilm! Ainult rebastele kõlbab see, need muutuwad külma läbi erkfaks.“

„Mis erkfuseft saab olla juttu praegusel feeluseaduße ajal?“ arwas kõrtsi peremees.

Nad läbistafid kõõgi ja astufid pikka, kitsasje wõrastetuppa. Siin feifis ahju ümber wanamoeline nahksohwa.

Ruumil oli kuulus minewik, sest siin oli Ameerika rahwusfangelane, ühendriikide efimene president Washington, joomud klaas õunaweini, mille talle ulatas Clancy Muldooni efiifa.

„Miks kirute alati feeluseaduft, Clancy? Selle abil te ju rikastutege!... Muuseas — kas on weel pisuta Kanada õlut?“

„Muidugi, ifand Rister, aga täna tahafin pakkuda teile midagi paremat. Mul on nimelt õunaweini — pisut liig wenim, aga mõjub... — ju — ma — li — kull! Kas härrad ehk katfuwad?“

Ta täittis klaasi merewaigu-wärwilife medelikuga, mis oma wõrratu aroomiga meeldiwalt kõditas noore Risteri nina.

„Õunapuu õite kogu toredus hoomab wastu selleft,“ finnitaf peremees. „Te kindlasti pole warem maitfunud midagi nii head!“

Runa Philipp Osborne alatu argpüksina oli hiilinud minema juba kõrtsi ukse juures, küsis nüüd Dister:

„Kas pole siin's tõesti ühtki inimest, kellega mõiksin juua foos?“

„Ei, armuline härra!“ vastas Muldoon kõheldes. „Äärmisel korral...“

„Mis — äärmisel korral?“

„Õõks kutsuda Tim Mac Farlandi.“

„Saatke ta siia!“

„Tõesti?“

„Muidugi — näeksin teda meeleldi.“

„Tim — tule siia!“

Sisse astus noor, kahwatu, wäljaulatawate põsenukkidega pois. Ta meelega ei pannud tähele Dindley Disterit ja küsis:

„Mis on, Clancy?“

Dister astus tema juure, haaras ta käe ja finnitas:

„Kõõmustab wäga teid näha, Tim! Tulge, jooge paar klaasi!“

„Te wiist naljate?“

„Aga muidugi mitte! . . . Looge veel weini, Muldoon!“

„Uusun, et see waewalt lõbustaks koloneli, kui ta kuuleks, et joome siin feltsis,“ arwas Mac Farland.

„Ah, mis . . . — mu wanaisal on lihtsalt teistsugune maitse kui minul! . . . Kauga te's nüüd „ära“ olite?“

„Minult kolm nädalat, härra,“ vastas Tim, siludes lühikesekes pügatud juukseid.

„Ja nüüd töötate Clancy?“

„Katsun olla talle kasulik, kuni leiän kuhugi koha.“

„Nii, nii . . . Kas Clancy kasutab teid alkoholi salameoks?“

„Ei, härra! Uskuge — ma ei tee enam sellist tööd!“

„Petate mind wiist, Mac Farland!! . . . Olgu's, tulete veel täna minu juure! Katsun anda teile mõistliku töö.“

„Aga — kolonel? . . .“

„Küll jaan hakkama temagagi. Edaži — pakkige asjad!“

„Maul pole midagi pakkida, isand Dindley!“

„Seda parem — siis tulete samuti . . . Niikuinii me wajame meest, kes midagi teab hobustest.“

„Kas tõesti tahate veel kord katsuda minuga, armuline härra? . . .“

Juba niigi kahwatu nägu oli erutusest muutunud walgeks.

„Mis tähendab „katsuda“? . . . Wajate waid eneseusaldust, siis usaldawad teid ka teised.“

Tim waatas arglikult pörandale.

„Edaži — seal seisab klaas . . . Walage enesele täis, Clancy! Lõõme kottu Tim Mac Farlandi parema tulewiku nimel!“

Klaasid kõlisesid wastastikku, joodi.

„Garuldane märjake!“ möönis Dister. „Lõhnaab nagu roosiõli ja maitseb nagu wahuwiini!“

„Aga läheb werre, armuline härra!“ sõnas Clancy Muldoon, täites uuesti klaasid.

„Ei tee midagi! Võite panna mulle tagavaraks paar anumat — olen nimelt haruldaselt suure kassaga. Käisin täna pärastlõunal võiduratsutamisel ja wedasin seal kihla ühega kahetümneviie vastu. Rahjaks panin mängu vaid sada dollarit...“

Muldoon vaatas waimustatult laffe.

„See juba on midagi! ... Armas jumal, kaksümmeviie sajalist! Kuidas te selle tabasite?“

„Maldasin waid enese filmi, toimetan alati nii ... Waatasin hobust enne jooksu. Tagumised jalad näisin nagu elewandil. See peab vastu, mõtlefin ... Sgatahes miimasel ajal polnud too ratsu kordagi tulnud kohale. Sellepärast siis saingi wedada tema peale kihla, üks kahetümneviie vastu. Ning tõsi — juba alguses ta jäi maha kümmefond meetrit, aga hiljem ... Olesite pidanud nägema seda lõpuspurti. Ta tuli esimeseks. Ennistagu teda selle eest taewas ... Proovite!“

Warsti oli tihhi juba teinegi pudel ja Muldoon awas kolmanda.

„Ei — Clancy, nüüd aitab! Märjake on haruldaselt kange ja just täna pean olema haruldaselt selge peaga. Nohtunif Postlewaite meedab oma nädalalõppu meie juures ja kolonel ei andestaks mulle kunagi, kui ma poleks täiesti kaine.“

„Nii hull pole asi kangeltsi, isand Lindley. See on selline puhas wein, mis üldse ei pane purju.“

„Võt nii — anna's pealegi weel! ... Laske käia, Tim, jooge teiegi weel üks klaas. Tehke ometi pähe lõbusam nägu, nüüd, kus pääsete jälle oma wanade sõprade juure!“

„Sõprade juure, härra?“ küsis Tim kurwalt. „Need pööravad kõik kõrwale, kui mina neist möödun!“

„Ei maffa murekseda, Tim! ... Jah, aga nüüd on tõesti küllalt ... See on wiimane klaas! ... Kirjutage tänane wein mu wõla arwele.“

„Aga, armuline härra, ega te pole ometi saotanud ära need kaksümmeviie sajalist...“

„Mis sajalistest te räägite? Ah, õige! ... See oli ju ainult nali! Tõeliselt oli asi hoopis wastupididi ... Nad loorisid mu paljaks wiimse pennini. Pea hakkab pöörlema, kui tuletan meele. Kalla õige weel üks klaas! Võtku kurat kõik võidusõidud!“

Muldoon naeratas arusaawalt ja täitis klaasid weel mitu korda.

„Arwan, et nüüd hakkame siiski parem liikuma!“ ütles Tim Mac Farland, seistes aupakliku ilmega ning näppides mütsi. „Te ju teate, kuidas wana kolonel...“

„Ah, jätame koloneli rahule. Clancy, kallake parem weel üks klaas!“

„Äta järgil!“ sojistas Tim kiiresti kõrtsmikule. „Kas ja's ei näe, et ta on juba pehme?“

Clancy Muldoon, kes ei tahtnud sattuda waenujalale noore ega ka wana Kisteriga, piüdis asja lahendada diplomaatlikult. Mõne hästiwalitud lausega tal õnnestus Lindleyd hoida edasiroomast. Sellest hoolimata noormees kõrtsist lahkus üsna kartustäratawalt. Wärskes õhus ta meeleolu tõusis weelgi, nii et Muldoon juba kartma hakkas.

„Sumala pärast, ma nähtawasti alahindasin seda märjusest!“ pööris ta ärewalt Timi poole. „Poiss on ju puupüsti täis. Kui ta nüüd lahti purjetab, tuleb õnnetus.“

„Säta see minu mureks!“ vastas Mac Farland, osavasti asetades joobnu auto tahaotsa, kuna ise afus juhi istmele.

Ta pidi juba sõiduki liikuma panema, kui tekkis ootamatu viivitus.

„Pidage!“ hüüdis Lindley. „Unustasite midagi väga tähtsat!“

Peremees fargas teenistuswalmilt lähemale.

„Mis te unustasite, härra?“

„Me pole täna veel laulnud ilusat laulu kirjust koerast ja kavalast rebasest!“

II.

Kuigi Tim juhtis võimalikult ettevaatlikult, pidi ta siiski peaaegu põrkama kofku suure sõewanfriga. Waewalt sada sammu edasi keegi mees pääsis waid waewaga rataste alla jattumiseft.

Tagajärg oli tawaline — jeadusefilm pidas tarwilikuks wahese jégada. Hetk hiljem auto kõrwale kihutas mootorratas. Säär, mis väga järnles ärritatud merelõwi omale, käskis peatuda. Läbi mootorimürina kirjus see:

„Mis te ometi mõtlete? Kas tahate muuta kalmistuks terve Worrogate'i?!... Ah, te ei juhigi ise, härra Lindley?... Sätke jalamaid auto seisma!“

Bidurid kirjisesid — sõiduk peatus sõnakuulelikult.

„Käidake juhtimise luba!“ nõudis politseinik. „Aga — kas näen õieti — see on ju Tim Mac Farland?!... Siis peate küll pöörama tagasi sinna, kust alles mõne päewa eest wabanestite! Astuge maha!“

„Dodake weidi!“ hüüdis Dister enne, kui Tim weel jõudis täita käsku.

„Nii — teie, armuline härra, olete ka autos? On Mac Farland purjus?“

„Mitte fugugi — tal waid libises jalg raasikangilt.“

„Tõesti?“

Politseinik oli astunud rattalt ja silmitjes huwitawalt autoomaniku omapärasest asendist.

„Näib, nagu tuleksid härrased mõnelt olengult tolle neetud Muldooni juurest,“ arwas ta.

„Täiesti õige, wana sõber! Peaksite korraks ka ise sinna minema. Tal on sellist õunaweini, et lihtsalt... hiff!... Ta peaks minu arwel andma teile ihe pudeli!“

„Peaaegatahes paluma, Mac Farland, et sõidaksite ettevaatlikult. Saite aru?... Edasi!“

„Pidage! Minult üks minut!“ hüüdis Lindley, kui Mac Farland juba sõita tahtis.

„Mis on, armuline härra?“ küsis politseinik imestunult.

„Armas... sõber!“ vastas Lindley pehmelt. „Kas ei mõiks te... korraks laulda mulle... ilusat laulu targast koerast ja... kavalast rebasest?“

„Täna õhtul mitte,“ mõõnis mundrimees naerdes. „Sõitke nüüd, Tim — aga ettevaatlikult!“

Auto liikus väga pikkamööda.

„Kas pole ta kuldse südamega inimene? Tõesti... tore sõber!“

Nende sõnadega Lindley heitis tahapoole, polstrile. Mac Farland surus kogu hambad, et paremini juhtida. Ta oli nüüd jälle võrdlemisi kaine. Minus, kes vapustas ta erksid, oli Lindley, kes täie häälega mitukümmend korda järjest laulis ballaadi kirjult koerast ja kavalast rebasest. Koloneli mõisale, Vister-Hallile, lähenedes Tim ütles sellepärast võrdlemisi järjult:

„Arvan, et nüüd võiksite parem pidada juu — oleme nimelt kohal!“

„Palju kell's on?“

„Suudub seitse minutit kahesjast, armuline härra!“

„Taewas hoidku — siis on mul ju ümberriietumiseks ainult seitse minutit! Sellega ei saa ma hakkama!... Silinemine... on koloneli filmis hullem patt... siis on kohe kurat lahti!“

Tim sõitis mõisahoone tagaukse juure. Kuna Lindley asjatult piüdis omal käel sõidukist lahkuda, pidas Mac Farland targemaks tuua abi. Esi-
mene, keda ta kohtas, oli moonameister Tod Loomis, kes, piip hambus, seisis seljaga vastu talliust toetudes ning filmitfes põlastavalt uus-
tulnukit pealaeft jalatallani.

„Mid's teie siit tahate?“ küsis ta imestunult.

„Ei midagi — tõin waid Lindley koju võrdlemisi pehmes seisukorras. Ehk aitate teda üles wiia...“

„Kurat wõtaks!“ karjus Loomis, haaras suust piibu ning pistis tasku. „Nüüd lasseb kolonel jälle kõik registrid lahti!... On ta väga täis?“

Wastuft ootamata ta jookkis auto juure ja heitnud pilgu selle fise-
musse, hüüdis kiiresti:

„Charlie — too ruttu Gregory ja Chance! Aga imehätku!“

Noor pois jookkis tallist wälja ning kadus maffa.

„Siin on muidugi jälle teie käsi mängus,“ fofistas Loomis Mac Farlandile.

„Tõin ta ainult koju!“ wastas Tim, pahane alufeta fiiüdistufe üle.

„Mis te minust öieti tahate?“

„Eks seda näeme weel! Sellised asjad kolonelile igatahes hästi ei meeldi.“

„Jätke keelepüks,“ fegas wahale Lindley ning ajas enefe piüsti.

„Loomis, aidake mind parem. Mul on weel termelt seitse minutit aega!“

Loomisele ja Mac Farlandile toetudes ta waarus siis maffa poole, mille läwel talle ehmunult wastu astufid majawalitfeja Gregory ja kammerteener Chance. Pärast kiiret pilku oma noorele ifandale, nad piüüdsid leida pääsetee täbarast seisukorraft.

Kas wõis kolonelile teatada, et Lindley on haigestunud? Wõi oli parem teda kuhugi fõrwalisse kohta magama panna ja hiljem ta kauast äraolekut wabandada autoriffega?... Wõlemad teed olid kardetawad, feft kolonel afus kindlasti ifiklikult afja felgitama.

„Sumala pärast, mis teha, armuline härra?“

„Pole aimugi — mõtelge teie nüüd kord ka minu eest!“

Majawalitfejal Gregoryl oli päästew mõte.

„Charlie!“ ütles ta waljult tallipoisile, kes aralt oli filmitseenud fündmuskäitu. „Mine kohe kööki ja üttele kofale, et ta lafeks toidud lauale alles wiis minutit pärast kaheljat!“

„Aga, taewa pärast, see ei lähe ometi,“ tähendas kammerteener Chance. „Bealegi kofk kindlasti keeldub, sest ta teab ju, mis teda ootab, kui ta hilineb söögiga kas wõi ainult ühegi minuti wõrra!“

„Teist pääjeteed ei ole! . . . Mine siis, poisu, ja üttele kofale, et wiinitus on tarwilik härra Dindley huwides ja et ta lükkas köögi tella wiis minutit taha.“

Tallipois jooksis minema.

„Zeie, Chance, wiite noorhärta wiibimata tema tupp!“ jattas majawalitseja. „Seal wõtate tal riided seljast, torfate ta külma wanni, kuiwatate teda, tõmbate talle selga smokingi . . . Wõtke omale mõlemad mehed abiks!“

„Muidugi,“ torises kammerteener. „Mina pean tegema töö, ja kui kõi läheb hästi, lõikate teie hiljem loorbereid.“

„Just wastupidi! Wõtan enesele kõige raskema ülesande: lükata söögisaali fuur kell wiie minuti wõrra tagasi.“

Ta eemaldus majesteetlikult nagu alati. Teised waatasid talle waitides ja imetledes järgi, sest juba katshada aastat oli wana, soliidne kell alati käinud sekundilise täpjuwega. Nii wiist waatasid titaanid järgi Prometheusele, kui ta läks, et tuua neile taewast alla tuld . . .

Kuua ei jaanud nad imetleda Gregory kangelaskiust, sest iga hetk oli kallis. Noor Dister kanti ühijel jõul, nii kiiresti, kui võimalik, trepist üles. Ühel mehel oli küllalt tegemist, et paluda teda ometi kumagi teine kord laulda ballaadi kirjust koerast ja kawalast rebajest . . .

Kõrwalisi teid mööda hiilides jõuti lõpuks tubadesse, mis juba aastasadu olid kuulunud Disterite noorte pärijate waldamisele. Siin wõttis Chance, kes hoolimata walgetest, hoolsasti üle pea kammitud juustest, omas üllatawalt noorusliku näo, juhtimise enese kätte. Suba wiiskümmend aastat teenis ta fiin, asjaolu, mis andis talle teiste teenijate suhtes teatud üleoleku, mida need ka wastuwaidlematult tunnustasid. Tema tohtis tarbekorral isegi teha mõnesuguseid etteheiteid noorele Disterile ja wahest ka esineda nõuandjana. Nii oli see nüüdki, kui Dindley astus külma dušhi alla.

Jäine juga elustas teda filmanähtawalt ja tegi pea nii selgeks, et ta riietumise ajal ka ise weidi kaasaaidata juutis. Jäta jälle ta awaldas kahluist asja õnnestumise kohta. Gregory julge tegu, lükata kell wiie minuti wõrra tagasi, liigutas teda peaaegu pisarateni.

Chance palus teda tungiwalt söögi ajal olla võimalikult tagasihoidlik wiinaga, sest, nagu kogemused näidanud, wõis üksainus klaas seisuksorda muuta kaks korda halbemaks, kui see oli warena.

Dindley lubas ettewaatlik olla, wäljus toast mõrdlemisi kindlal sammul ja ruttas peatrepist alla. Teenrid waatasid talle naeratades järgi.

„Lore mees!“ ütles Loomis.

„Jah — tal on mõistust ja südant!“ möönis Tim Mac Farland. „Läheffin tema eest kas wõi põrgu!“

Selle lause tõttu Chance wõttis ta oma kaitse alla. Muidu oleks teenijastond küll waevalt nõustunud endist wangi enese hulka wõtma. Enne, kui nad nüüd teenrite tuppa läksid, kinnitas Chance weel kord, et nad sellest, mis juhtunud, kellegile ei räägiks.

„See on tarwilik kahel põhjusel,“ teatas ta. „Rõige pealt on täiesti wõimatu, et üks Dister üldse wõib purju jääda, ja teisest küljest, kui ta poleks olnud purjus, ei oleks ta aumehena iial wõinud leppida sellise kohtlemisega, nagu see meie poolt temale nüüd paratamatult osaks sai.“

„Chance,“ ütles Tod Loomis, kelle punane nägu säras waimustusest. „Wõiksin mürgi wõtta selle peale, et ta teie olete tore mees!“

„Sah,“ mõniskis Tim Mac Farland mõtiskledes. „Dindley taolisi härrat teenida pole töö, waid lõbu!“

See, feda puudutas nende kolme kõnelus, oli wahpeal läbistanud juure, toreda trepikoja, ja kui ta jõggisaali uksest möödus, ümisesedes tasekesti wiit kirjust koerast ja kawalast rebasest, kostsid sealt wana kella kahetsa lööki...

Raamatukogu ukse ees Dister seisatas hetke, hingas sügawasti — ning astus sisse.

„Seal on sul weelgi üks tõendus, et su kell walesti käib, mu armas!“ ütles kolonel Dister weendumult. „Dindley ei jää iial hiljaks!“

III.

Kolm inimest ootasid Dindleyd raamatukogus. Peale majahärra ja tema sõbra, kohtunik Postlewite'i, Dindley nägi noort neiu, kes tutwustamisel osutus kohtuniku detütreks, preili Galyone'iks. See ei meeldinud Dindleyle eriti, sest juba ammu ta oli märganud, et noored daamid ei kannata purjus mehi. Pärast feda, kui oli möödus raskeim hetk, lähene mine külaliste kriitiliste pilkude all, tundis Dindley enese imestuswäärselt kindla. Küll ta juba kuidagi pääsis auga kehwaft olukorrast...

Enne raamatukogust lahkumist kohtunik juhtis oma detütre tähelepanu hiiglasuurele pödrapeale, mis teiste jahisaaduste hulgas rippus seinal. Kolonel kasutas juhust ning sofistatas oma pojapojale:

„Ta teeb feda meelega — ta nimelt tahab tüdrukut sulle naiseks panna. Olen sellega wäga nõus. Waata ainult: noor on ta, ilus, tuleb just pansionist — wõid teda järjekult kujundada nii, nagu ise soowid. Rubast kõugu on ta ka, kuulub Livertonide hulka... Peale selle tal on seitse miljonit... Ole sellepärast tragi, poisu!“

„Mga — Galyone on ju täiesti wõimatu nimi!“

„Kuidas nii? Olen hoopis teisel arwamisel... Sgatahes pea mees, et fa ei tee lollust, muidu läheb sul halwasti!“

Dindleyl ei jäänud muud üle, kui wiia lauda preili Liverton. Omas tumepruunis õhtukleidis neiu polnud talle just wastik, eriti weel sellepärast, et ta ainsa ehtena kandis smaragdkaewõru.

Mõtlematult Dindley jõi klaas Chabrist, mida serweeriti austrite juure.

Sumala pärast — jeda poleks ta kohtinud teha! . . . Nagu läbi udu nägi ta mõlemat wanahärrat, kes festustelesid ijefeskis. Aga õigus, ta pidi ju ka midagi kõnelema oma lauadaamiga.

Jah, ta tulewat just panksonist. Criti ta õppinud muusikat. Gesätt muidugi Wagner ja Chopin . . .

„Tegelesite muusikaga?“ küsis Lindley hajameelselt. „Siis tunnete muidugi ka laulu kirjust koerast ja kawalaist rebasest?“

„Kahjuks ei. On see's tõesti nii ilus?“

„Mitte ilus, waid jumalik! . . . Muuseas, kas olete juba kunagi teinud kaasa rebasest?“

„Ei — õpin alles ratsutama.“

Lindley silmitses teda üleolekuga, mis nii omane kahetümnekolme aastasele ühekateist aastase ees. Kolonel eksis jälle ilmselt, nagu see tal ford juba kombeks oli . . . Muidugi, tüdruk oli ilus! Ja iseloomu mõis tal olla, jeda tõendas juba wiis, kuidas ta pead uhkesti püsti hoidis. Igale hobustetundjale oli see kohe selge . . . Aga siiski: noor warjs kuulus karjamaale, mitte jahiwäljadele. Raiti kujundada oma soowi järgi, ei waimustanud teda sugugi. . .

„Tõpuks pole ma ju ometi mõni lapseturduk!“ lõpetas ta oma mõttekäigu waljusti.

„Seda pole teist keegi arwanudki!“

Neiu oli pisut segane.

„Mis, kas ütlesite midagi? . . .“ küsis Lindley kohkunult ja haaras weiniklaasi. Nagu läbi udu nägi ta Gregorht pead wangutawat. Mis see tubli mees temalt nüüd tahtis? Midagi nagu ei sobinud hästi . . .

Uuesti pilku neiuale suunates ta nägi naeratust punaste firsihuulte ümber.

„Kas ütlesin midagi nii naljakat?“ küsis Lindley tõsiselt.

Neiu noogutas.

„Ah, naerge jälle!“ palus Lindley. „Naerdes näite nimelt wanem.“

Märgates teise imestust, ta lihas kiiresti wabanduseks:

„Seda poleks ma küll wiist ütlemata pidanud?“

Nüüd naeris preili Tiberton waljusti ja meeldis talle sellejuures weelgi paremini. Warja üle võib otjustada alles siis, kui näed teda jooksmas, et otjustada naise üle, pead nägema teda naerma.

„Kas teate!“ ütles Lindley usaldawalt. „Tulge õige ford jälle meile, annan teile siis õppimiseks hobuse, kellega saab hakkama ijegi rinnalaps. Ta nimi on Wallah.“

Lindley nägi, kuis neiu heitis abipaluwa pilgu kohtunilt Postlewite'ile. Wiimane kõneles aga parajasti ratsahobuse selgroo kõwerdujelt ja ei näinud üldje midagi kuulwat ega nägewat, mille tõttu neiu uuesti langetas pilgu ja ütles:

„Seda mõiks ju korra's katjuda — igatahes oleneb see ainult minuist.“

Sister toetus tahapoolle ja trummeldas waimustatult wastu lauerwa oma energiliste, saledate sõrmedega.

„Teil ei ole's perekonda, kes annaks teile nõu sellistes asjades?“

„Nä ja ema on jurnud.“

„Ah — kui kahju!“

Sumala tõji — neiu olid filmis piisavad ja ta huuled tutslejid nagu väiksel lapsel. Nestis kindlasti veel aastaid, kuni temast jai asja.

„Dnu Willy,” ütles ta, kohtunik Postlewite'ile vaadates, „on mu hooldaja . . . ainus lähedane inimene, kes mul olemas.”

Lindley otsis kiiresti oma aju varjatuma isoppides paari lohutavat sõna. Ta ei osanud aga öelda midagi targemat, kui et kohtunik istuvat väga hästi jadulas. Poolhäbelikult ta haaras uuesti klaasi ja nägi jälle, nagu läbi udu, kuis keegi wangutas pead.

Süis möödus märkamatuult wiist hult aega, sest kui ta waatas üles, kanti lauale juba puuwilja. Noor tüdruk kõneles midagi hoogfasti. Ta hõbejelge, laulew häälmõjus väga meeldiwalt ja rahustawalt.

„Iga, Lindley!” hüüdis talle kohtunik. „Millest te's kõnelete nii elawalt Galyone'iga?”

Lindley püüdis mõelda. Talle tundus, nagu ujaks ääretul ookeanil. Lõpuks ometi talle nagu meenus midagi ja ta ütles rõõmsasti:

„Küsim praegu preilist, kas ta tunneb laulu firjust koerast ja lawast rebajest.”

Kõik naersid.

„On wiist mõni jahilaul?” küsis Postlewite laskudes.

Rohkem polnud waja Lindley Listerile. Waljusti, weidi kähijewa häälega ta hakkas laulma oma lemmikballaadi. Ikki terve tuba hakkas keerlema. Lindley haaras mõlemi käega lauajerwast ning waitis.

„Oled täna haruldajelt hästi hääles!” möönis kolonel jäijelt. „Sgatahes mulle näib, et su häälmõjub rohkem oksjonaatorile kui kontjert-lauljale!”

Et wanaija teda ka alati pikama pidi! . . .

Ta pidi wiha weiniga alla neelama. Taas hakkas tuba uuesti leerlema. Kõstis purunewa klaasi klirin ja kohtuniku laimatuult targeldatud rinnaeijele priksis punane wedelik. Wanajarwik oli wiist ise tõuganud ta kätt! . . .

Kohtunult kargas Lindley püsti ja püüdis jalwrätiga teha heaks tekitatud kahju.

„Smelik lugu,” pomises ta tuikudes. „Kahetjen väga! Tõesti, kahetjen väga . . .”

„Kuidas julged asetada end sellisesje oluforda minu lauas?!” kuulis ta koloneli wihaselt häält. „Arwan, et sul on ülim aeg oma tuppa minna! . . . Gregory!”

Wajawalitjeja furnukahwatu nägu hõljus kontlikult Lindley filmees, kuid käsi, mis raudselt surus ta rannet, tõendas, et ta kõrwal seijis inimene lihast ja werest. Ometi lõpuks õnnestus tal wäljuda läbi kõikuwa ufje. Trepi astmed lainetasid üles ning alla. Kõikjal paistid kohtunud näod, kartlitud hääled sojistasid:

„Sumala pärast, mis ütleb jelle kohta kolonel?”

„See on teie süü, Mac Farland! Teie jootite ta täis.”

„Aufõna — olen täiesti süütu! . . . Just wastupidi, takistajin . . .”

„Ettewaatlikult!”

„Awage ruttu afnad!”

„Nii — pikkamööda! Wõimalikult pikkamööda!”

Nagu raskest waewast pääsnud, wajus Lindley woodijerwale.

„Mis on's lahti?“ küsis ta inestades ringi waadates.

Gregory püüdis Mac Farlandi toast välja tõugata.

„Mis sulle meele tuleb, Gregory! Jäta mu sõber rahule! ... Tule siia, Tim!“

„Sumala pärast, ärge karjuge, härra, kolonel on juba niigi pööraselt vihane!“

Kammerteener Chance wärijes erutusel.

„Ah, mis! ... Nüüd wast alles laulame. Lahti, poisid, kõik laulawad kaasa: kirju koer nägi kerd kawalat rebast ...“

Paul kajas läbi ruumide.

„Pange ometi üks kinni! ... Sa nüüd kõik välja — aga kohe!“

„Kõnõh, Chance, miks sa nii kohutawalt waarud? Sa mis sa, wanapoiss, mu kuuest rebid?“

„Koorhärra peab nüüd tingimata magama heitma!“

„Täiesti õige! ... Olen ju ... wäsinud ... nii wäsinud ...“

IV.

Waihus, mis tavaliselt järgneb sellistele wahejuhtumistele, nagu kirjeldatud eespool, on sageli palju piinlikum kui wahi sõim ehk teraw pilge. Mida kiiremini jeltskond juudab pääseda üle piinlikust waihuselst, jeda kauem harilikult wältab ebameeldiv tunne, millest sissendab asjaosalistele selline olukord.

Pärast Lindley ja Gregory lahkumist jõgitoast, ojutasid kolm finnajääjat haruldast enesewalitsemist. Ei saa siiski jätta märkimata, et kolonel oli äärmiselt kahwatu ja et kohtunik Postlewite'i naeratus näis sunnitud. Galcyone Tibertoni pilk oli hull aega kangekaelselt pöördud tema ees seiswale taldrekule, siis aga ta waatas otswalt ringi, lootes leida midagi, millest oleks wõinud kõnelda. Disterite esiisade pildid näisid talle jelleks wäga sobiwad.

„Kas nende maalide hulgas leidub ka kuulsa sir Walter Disteri pilt, kellest onu Willy on mulle jutustanud nii sageli?“ küsis ta kolonelilt.

Wiimane wiiwitas hetke, nagu walmistaks talle raskesti awada tugevasti wastastikku surutud huuli.

„Seal ülal — uffe kõrwal!“ ütles ta siis weidi kähijewa häälega.

„Too jüngelt waataw, kiwriga mees? ... Jah, wõib kohe tunda temas kangelast, terasnärwide ja raudse tahtega meest.“

„Eksid, armas laps!“ möönis kohtunik. „Sir Walteri pilt on teiselpool ust — mees blondide juuste ja wahutawate pitsidega.“

„Aga see on ju sõjakangelaseks liig ilus! Milline meeldiw nägu ...“

„Sellejuures ta oli üle kahe meetri pikk,“ katkestas kolonel kiwvalt. „Pealegi ta oli suur wiinaarmastaja ning omas kohutawa jõu. Kord ta ihuifsi kaitstes Disterite lossi saja pealetungiwa waenlase wastu.“

„Onu Willy jutustas mulle sellest — kahjuks küll ainult lühidalt.“

Neiu paluw pilk ja otsekohene huwi liigutasid koloneli uhket südant. Ta wiha rauges ilmselt ja ta hakkas jutustama.

„Waenlased lasid oma neetud kahuriga juure praod lossimüüri. Kui nad siit nüüd sissetungida püüdisid, astus neile wastu üksainus mees,

toofamane sir Walter Dister. Ta oli lastnud tühjakõ oma püstoli ja löönud pooleks mõõga. Waadates otsevalt ringi, ta nägi jenal rippumas wanaaegset sõjakirwest. See oli tugewasti roostes, kuid heast terasest. Sellega ta löi kõrwale pool tofinat enese pihta sihitud mõõka ning oda ja keerutas siis kirwest pea kohal, nagu puurauja.“

„Ning waenlaste põgenesid!“ hüüdis Galyone waimustatult.

Kolonel Dister naeratas wäsinult.

„Seda mitte! Cromwelli sõdurid ei põgenenud iial, need tundsid ainult üht liikumise suunda: edasi! Olid nad ju üldse waid masinad, need wagahtjad kaabakad. Nad ostasid furra jellise endastmõisterawusega, nagu tawaline inimene jõõb õuna . . . Igatahes tõmbusid nad siiski tagasi nii palju, et sir Walteri mehed jõudsid sulgeda müüris olewa prao. Kuni õhtuni nad pidasid wastu puritaanlastele.“

„Kui kangelaslik!“ hüüdis preili Tiverton, waimustatult käsi plakatades. „Nad's järelikult päästsid lossi?“

„Kahjuks mitte. Telliskiviist müürid ei suuda nimelt kaua panna wastu raudsetele kahurikuulidese. Õhtul sir Walter tegi targasti ja pimeduse kätte all põgenes jalt oma meestega. Loss jäi waenlastele. See ei wähenenda muudugi põrmugi tema kangelaslikkust ja kuulsust.“

„Kindlasti mitte!“ mõõnis Galyone ja pööris kõrwale, et hoolsamini filmitseda pilti.

„Dieta ei sarnle ta teistele jugugi,“ sõnas ta mõtlikult.

„See tuleb jellost, et Disterid põlwenewad kahest erinewast tüübist,“ jeketas talle kolonel. „Minu perekond on Normandia päritoluga ja tuli Inglismaale Wilhelm Wallutaja ajal. Põhilise normandia tüübi kõrwal — tumedawereline, pikk, lahja — on ajajooksul pääsnud abiellumise läbi mõjule ka anglosakside walgepäine tõug.“

Nii wäga, kui preili Tiverton püüdis jälgida mõlemi wana sõbra edaspidist kõnelust, mida nad jattasid kamina ees istudes, ei õnnestunud jee talle. Korduvalt juntis ta ainult wawalijelt warjata haigutust. Neule paistis kummaline, et kohtunik Postlewite jell korral nähtawasti meelega püüdis ärritada koloneli. Ta teraw armustus ei annud armu isegi kuulsale kindral Disterile, kes jaanud furma rebasejahil. See oli liig. Kolonel tundis end jolwatud. Waielus muutus üha terawamaks, märkused järjest ijjlikumaks. Galyone hingas kergemalt, kui onu nüüd nähtawasti wõttis tarwitusele seplikuma tooni.

„Ühes asjas pean sulle igatahes andma õiguse!“ kuulis ta Postlewite'i ütlemat. „Wähemalt ühest küljest olid inimesed meist wamasti üle!“

„Nimelt?“

„Roored inimesed olid kombelijemad, lauas istudes nad ei joonud end täis!“

„Näib, et tänaõhtune tühine wabejuhtum ei riffunud mitte ainult ju järge rinnaelise, waid ka ju iseloomu,“ mõõnis kolonel mürgijelt.

„Keelan sul . . .“

„Aga, onu Willy, jumala pärast!“

„Laske teda rahulikult õelda, mis tal on jüdamel, armuline preili! Pole kunagi hilja inimese õiget iseloomu tundma õppida! Just wihatujus näitab ta kõige jalgemalt oma tõelist palet!“

„Kas tahate jelleka öelda, härra kolonel, et mina...?“

„Ma ei taha midagi öelda, härra kohtunik!“

„Täna õnne, et mul pole vajadust kauemaks siia jääda — tule, Halcyone!“

„Selistan kohe teie auto järgi, mu härra!“

Preili Twerton filmitjes kohtunult mõlemaid mehi. Üsjaaste sõprade ünged näod rööwifid talt julguje neid lepitada katkuda, nagu ta jeda alguses oli kawatjenuud. Kiiresti lahkus ta toast, jaadetuna oma vihafest onust.

Kuna kolonel talle galantselt aitas selga mantli, haaras Halcyone ta käe, jurus jeda ning jofistas:

„Te ei juuda kujutleda, kuis kahetjen, et see nii minema pidi!“

Kolonel vastas käejurumisele.

„Mete armas, hea laps!“ ütles ta jüdanlikult.

Auto oli juba ees ja onu ootas sõiduki awatud ufje juures. Halcyone jööstis autosse, uks löödi paukudes finni ja raske sõiduk weeres minema.

Kolonel Vister, kes oli astunud wälja laiale kivitrepile, waatas õlgu kehitates järgi teefäänaku taha kaduwatele helgiheitjatele...

V.

Ürgates järgnijel hommikul, Lindley Vister tõusis woodis kähku istufile ja kõlistas Chance'ile.

„Ütelge,“ alustas ta wana teenri fisseastudes, „mis eile õhtul siin oieti juhtus? Jõin wiht liig palju?“

„Nii see näis, armuline härra.“

„Tõesti?... Ja milles see awalduis?“

„Böörases tahmises laulda.“

„Taewas hoidku — niüid mäletan! ütlesite, et laulfin?“

„Jegi jöögilauas, armuline härra!“

„Kurad mõtaks!“

Ta lastus tagasi patjadele ning mõtles. Piffamööda meenus talle kōik: kohtunik Postlewite määrdunud rinnaesine, wanaija wiha...

„On kolonel weel wäga pahane?“ küsis ta tafa.

„Kolonel ütles, et joomib kõneleda teiega niipea kui juudate jälle jaada aru ta jōnadeft.“

„Uwaldas ta oma joomi täpsalt nii?“

„Sõna-jōnalt, armuline härra.“

„Dean juba, mis mind siis ootab. Oli kolonel täna hommikul wäga wiisakas?“

„Grafordjelt wiisakas ifegi.“

„Siis on lugu hoopis räbal. Ütelge, Chance, mida peaksin tegema?“

„Soomitaksin kõigepealt küllma wanni sellele järgnewa masjaafhiga. Siis wõifite juua tafs kōhwi ja minna koloneli juure.“

See kawa täidetigi. Wann mõjus Lindley painduwale, tugewale kehale nii hästi, et Visterite mõifa pärja laiaft trepifft alla jamumudes tundis end parimas wormis. Siin aga peatas teda teener, kes teatas, et härra Richard Bunce olla seal ning küfiwat teda.

„Ütelge Bunce'ile, et mul kahjuks pole põrmugi aega.“

„Särta Bunce tahab ainult näidata teile oma uut hobust, sellepärast ei astunud ta isegi sadulast.“

„Uut hobust? . . . Tulen kohe!“

Ta ruttas välja ning nägi Dick Bunce'i istumas rahutult tant-sijileva halli täku seljas, kellel maid põlvedel olid mustad laigud. Lähemal vaatlusel läikin näht ei paistnud aga õieti hall, maid järnles rohkem walgele siidile.

„Wälk ja pauk, Dick, wana wemmal, kust said sellise toreda looma?!“ hüüdis Vister waimustatult.

„Kas seisad paigal, neetud nõid!“ karjus Bunce täkule, kes tegi järsku hüppe ja peaaegu paiskas sadulast oma peremehe. „Eks ole tore, Din — mis ja arwad?! Waata teda ainult lähemalt!“

Dindley ei lastnud enesele öelda seda kaks korda. Tahtes waadata hobust tagant, suutis ta waemalt põigelda kõrwale kehjalöögi eest, mis aga sugugi ei wähenandanud ta waimustust. Sellest hoolimata ta ütles:

„Kahju, et tal on wiga.“

„Mis wiga?“

„Ei tea seda weel. Päikese all ei leidu aga midagi täiuslikku! Sgas koorefannus on tingimata mõni kärbes.“

Dick kehitas õlgu.

„Kolmekümne wiie minutiga kihutasin kodust siia, maanteed mööda muidugi.“

„Miks maanteed mööda?“

„Ta ei osta weel hüppata. Nähtawasti pole talle õpetatud hüppamist. Wõi ongi ehk see puudus tema juures selleks kärhjeks koorefannus . . . Aga tema hoogjuse tõttu see wiga annab ehk parandada!“

„Minult kolmekümne wiie minutit? Pole sugugi halb!“

„Ja selline kiirus ei wäsitanud teda põrmugi!“

„Kuidas on ta nimi?“

„Misraal.“

„Samuti nimetatakse wiist lõunatuult, mis puhub Rhone'i orus?“

„Dige! Nimi on walitud pagana hästi, mis?“

„Undestagu jumal mulle seda pattu, aga wõiksin lõhkeda kadedusest . . . Palju ja tema eest maksid?“

„Tuhat kaksjada.“

„Selle hobuse eest?“

„Ta kuulub daamile, kes teda tahtis maha lasta. Tolle daami pojaga juhtus nimelt õnnetus, milles peajüüdlane oli Misraal.“

„Kuidas nii? Kas poisj kustus hobuse seljast?“

„See põrguelukas tappis ta. Usu või ei, aga tal on kehas wana-furi ise . . . Sa ju tunned Donnelloni?“

„Muidugi — parim hobustekaswataja terves ümbruskonnas.“

„Täpsalt minu arwamine, ja sellepärast tahtsin ta palgata Misraali jaoks. Mees keeldub aga hobust isegi puudutamast, ja meie tallipoistest ükski ei lähe ta latri ligigi. Mis ja ütled selle kohta?“

„Minule oleks juureks auks sellisele ratsule kas wõi meeämbrikti ulatada joomiseks! Kui tahad, wõid selleks otstarbeks kutsuda mind enese juure kolm korda päewas.“

Diä naeris.

„Seda ma fiiski ei tee. Küll aga lasen valmistada Miſtraalile erilise hüppeplatſi. See on valmis kolme päewa pärast — wõid fiis meile tulla... Tont wõtaks, waata ette!“

Miſtraal oli teinud järſu hüppe ja löi tagant üles nagu hullumeelne. Minult tänu jalgade ofawale tööle, mida Lindley õppinud põſfikurjuſtel, õnnestus tal pääseda eluga. Nagu wihane jelle üle, et ei ſaanud, mida tahtis, hakkas täſſ end nüüd tagumistele jalgadele piisti ajama ning fiis äſki uuesti alla laſkuma, tehes ſealjuures peaga järſke wiskeid allapoole. Kuigi noor Bunce oli väga hea ratsutaja, juutis ta end waewalt ſadulas hoida. Ta ei ſaanud aga takistada, et Miſtraal äſki nagu tuul maantee poole kihutas.

Lindley ſister ronis lähedalseiswa pukspuu otſa, et paremini jälgida wägewa täku galoppi. Nagu muuſiſtaarmastaja end kõigutab mängitava tiiki tahtis, nii järgis ta terve kehaga eemaletormawa looma liigutusi. Ta filmis loitis kummaline tuli. Nii wiſt waatab inimene, kes ometi lõpuks oma nooreea armsamat jälle näeb ja teada ſaab, et ta wahepeal on abiellunud teiſega.

Täiesti wõlutult waatas ta ratsanikule järgi weel fiis, kui ſee annugi oli kadunud lähema metsatuka taha. Siis, lõpuks, ta ronis alla, pööris ringi ja... wõpatas. Ta oli märganud oma töötoa afnaſt afna eſſriiete tagant waatawat koloneli.

Lindley ruttas majja, peatus aga hetkeks koloneli kabinetis ukſe ees. Waid ſaks korda oli ta elus warem wiibinud jelles kõigepühamas kohas: fiis, kui ülikooli minnes lahkus mõijaſt, ja teine kord ülikooliſt tagaſi tules. Sigusteaduseſt oli tal tules sama wähe aimu nagu minneſti, ſeſt ainus ala, millega ta ülikoolilinnas tegeles, oli jalgpall. Tema filmis oli kolonel mehelikkuse ja tahteſõu kehastus. Töödrippa astudes ning nähes koloneli kirjutuslaua taga, millel medoleſid piſjut kolletanud paberilehed, kattendid tema memuaaridest, näis wanaiſa talle kauge minewiku eſindajana. Polnud jellepärast ime, et ta põſkumal ſüdamel hull aega kõhkles, kuni lõpuks koputas ukſele.

Kord juba töötoas, ta julgus kaſwas aga tugewasti. Kolonel nimelt ei istunud kirjutuslaua taga, waid ſeſis laia afna juures ning waatles jumaliku maſtiku. Musta ſiluetina ſerkis ta wõimas kuu wäljaſt paſiwa kirewa ſügismetſa kollaſel, punaſel ja roheliſel foonil...

VI.

„Wäga tore hobune!“ aluſtas kolonel. „Kahtlemata ta põlweneb „Prints-walitſejaſt“, ſeda ei tõenda mitte ainult ta kehahitus, waid ka ſarw.“

„Muidugi!“ hüüdis Lindley waimuſtatult. „See on „Prints-walitſeja“ weri!... Murdſin juba pead jelle üle, ſeda ta mulle meele tuletab — nimelt pilk ja wäriſewad ſõõrmed... Muidugi! üks ſaja waſtu: ta põlweneb „Prints-walitſejaſt“!“

„Oled ju väga waimuſtatud! Annaſſid tolle hobuſe eefſt wiſt üks-kõif mis?“

„Miſtraal“

„Oma elu!“ vastas Dindley. „Viialdamata — annaksin tema eest oma elu!“

„Arvatavasti ta ongi pea jälle jaadaval! Ühe oma omanikest ta juba jurnas, ja kardan väga, et Bunce järgneb tollele õnnetule! Tahaksid ja seda hobust siis ikka veel?“

„Tingimata!“

Ta hääl peaaegu murdus erutusest.

„Ja ja katsuksid ratsutada sellel hobusel — ta nimi on wijt Miitraal?“

„Muidugi katsuksin.“

„Siis erine me teineteisest ikkagi üsna tundumalt,“ mõõnis kolonel, mitte just liig sõbralikult naeratades. „Olen küll ka hobustearmastaja, aga kas tead, mis teeksin loomaga, kes tapnud kaks peremeest?“

„Ei tea.“

„Katsesin ta filmapilt maha. Mõistad?“

„Ei, seda ma ei mõista!“

„Sa's tõesti ratsutaksid hobusel, kes süüdi sinu ülikoolisõbra surmas? Mängisid Bunce'iga koos jalgpalli...“

Dindley waitis. Ta pilt libises rahutult üle seinte ja pööris tagasi wanaija juure, kes wahapeal oli istunud wana, mahagonipuust kirjutuslaua taha, millel oli terve wirn täiskirjutatud lehti. Zuba kümme aastat, igal ennelõunal — wäljaarwatud muidugi jahipäewad — töötas kolonel siin oma mälestuste kallal.

„Jstu, Dindley!“ ütles ta, toolile osutades.

„Enne kui istun, tahaksin paluda andestust minu häbistawa ülalpeopäraft eile õhtul.“

Wanaija filmad — jama finised ja säravad, nagu pojapojal — waatasid Dindleyd hooljasti.

„Kas tunned tõesti, et see eilne ülalpidu oli häbistaw, wõi teed ainult tühje sõnu?“

Rister punastas ning tõstis pea.

„Minu ülalpidu, mis pealegi tingitud ebakaineft olekust, oli äärmiselt häbistaw. Eriti piinlik on asi veel sellepärast, et kõik sündis ühe daami ja káhe wanema hárra juuresolekul.“

„Keda ja loodetawasti ei solwanud meelega?“

„Muidugi mitte, wanaija!“

„Rahjuks náis mu endisele sõbrale Postlewite'ile...“

„Endisele?“

„Sah — minu endisele sõbrale náis punane plekk tema rinnaesijel tahtliku solwanisena.“

„Aga see on ju... Ratsutan kóhe sinna ja palun temalt andeks.“

„Ei!“ müristas kolonel. „Seda sa ei tee! Sa ei astu üle tema láwe üldse enam ilma minult luba küsimata!“

Wana Rister oli náost punane ja kestis hull aega, kuni ta jälle rahunes. Siis jättas ta wabamalt:

„Muuseas — ka noort daami ei kóhta sa enam.“

„Kas mu olek teda nii wihastas?“

„Sgatahes oli purjus mees talle wiist midagi feninägematut. Oletan, et ta kasmatus pole nii moodne ega wabameelne, nagu neil noortel daamidel, kes moodustawad su tavalise tutwuskonna.“

„Mullegi näis ta weidi wanamoodne,“ möönis Lindley, teeseldes, nagu poleks ta kuulnud wiimaseid sõnu.

„Seitsme miljoniga pole wanamoodne ükski tüdruk!“ hüüdis kolonel. „Eeldades muidugi, et raha on teenitud ausal wiisil!“

„Ja millega rikastus kadunud Tiberton?“

„Sõega, nii palju, kui tean. Aga see on ju ükskõik, sinu jaoks on see raha ikkagi kadunud... Minule on suureks lohutusjaks, et sa ei haawanud meid tahtlikult. Sinu ülalpeos süüdi oli nähtawasti too waras, Mac Farland, kelle sa lõpust isegi majja tõid...“

„Ta pole waras!“ kätkestas Lindley ärritatult.

„Ta on teo pealt tabatud waras, kes hiljuti wabanes wanglast!“

„Ruba, wanaija, et waidlen sulle wastu ja asja selgitan!... Tim tahtis laenata auto kellegilt Jacksonilt. Kuna wiimane polnud kodus, mõttis Tim auto, mille kindlasti oleks wiinud tagasi paari tunni pärast, kui teda wahpeal poleks wangistatud.“

„Sellepärast, et ta autos wedas jalawiina — kas pole õige?“

„Wäga võimalik, et see wiin oli määratud meile, sest tead ju ise, et sageli, kuigi kaudsel teel, oleme kuulunud tema tarwitajaskonna hulka... Auto igatahes konfiskeeriti ja Jackson polnud küllalt mees, et ilma kistata leppida auto kaotusega. Minult sellestõttu waeft Timi süüdistatigi automarguses täiesti alusetult!“

„Sinu kaitsetõne on vähemalt algupärane ja reedab mõnesuguseid õigusteadlikke kalduwusi, millistest sinu juures seni pole olnud jälgegi... Aga jätame selle esialgul! Tahtsin öelda sulle midagi hoopis muud: sa tead, et maailmas leidub kahesuguseid inimesi, kasulikke ja kahjulikke, produktiivseid ja ebaproductiivseid. On ülim aeg sinulegi otsustada, kumbasse liiki tahad kuuluda.“

„Mõtled wiist, et peaksin tegema äri?“

„Milleks just äri? Snimene võib tegeleda ükskõik mis alal — võib enese näiteks pühendada teadusele.“

„See ei tõmba mind eriti! Küll aga kõnelesin oma sõbra Marstoniga ja ta arwab, et saab mind tarwitada.“

„Milleks?“

„Tal on kuulutuste kontor.“

„Tal on — mis asi?“

„Gästtöötam kuulutuste kontor,“ kordas Lindley.

Kolonel fundis enese tagasi toolile, millelt oli sõõjtnud püsti.

„Meie waated erinewad suuresti!“ ütles ta pikkamööda. „Näib, et me üldse ei suuda mõista teineteist.“

„Aga mis ma's pean tegema? Õigusteadus on kohutawalt kuiv aine, arstiteadus on mulle wastif ja usuteadusjaks pole mul põrmugi andi.“

„Ei, tõesti mittel... Aga siiski oled Gister ning pealegi noormees, keda mina olen kasmatanud ja kellest tahtsin teha ausa ja tõesti soliidsest meheliku mehe. Selleasemel sa hulgud ringi igasuguste jalawedajate ja

päemawargatega, sõbrustad inimsoo jätistega, ning tood kõrtfi õhkkonna isegi minu majja, Vister-Galli!"

Kolonel oli püsti sõõstunud, sedasama tegi ka Linley.

"Mis ma sinu arvates siis tegema pean? Kas põlvili lastuma ja andestust anuma, või piisab sulle lubadusest, et selliseid asjad, nagu eile, enam ei kordu?"

"Sa lubad enesele sellist tooni minu vastu, Lindley..."

"Õid sa's loota midagi paremat inimsoo jätiselt?"

Kolonel, ärritusest punane, mõõtis tuba pikkade sammudega. Võttis aega, kuni ta jälle kõnelda suutis.

"Sgatahes andsin juba käsu, et too wõllaroog, sinu sõber Mac Farland, kohe saaks majast välja kihutatud," ütles ta nii rahulikult kui suutis.

"Rahjuks pead tagasi võtma selle käsu."

"Mina pean, noormees?! Mina?"

"Sah, sest andsin Mac Farlandile sõna, et ta jääb siia."

Koloneli punetav nägu muutus kahwatuks. Ta wärises ja koputas parema käe sõrmeneffidega vastu lauda.

"Olgu siis!" sõnas ta lõpuks taha. "Sätan Mac Farlandi siia."

"Läänan."

"Pole põhjust. Enam ei ole mul sulle midagi öelda."

Lindley kummardus ning sammus ukse poole. Ta ei jõudnud veel sinna, kui kolonel hüüdis:

"Dota weidi!"

"Balun!"

"Tahtsin sulle waid öelda, et kirjutasin sinu tädipojale Vister Dym-mouthile ja kutsusin ta pikemale külastäigule Vister-Galli."

"Ah, mõistan: meid tahetakse näha kõrwuti ja Vister-Gall langeb sellele, kumb kõlbliselt on selleks kohasem?"

Kolonel ei pidanud teda wastuse wääriliseks. Tahedalt silmitseid mõlemad teineteist.

"Räseb härra kolonel veel midagi?"

"Ei!"

Lindley kummardus veel kord ning wäljus toast.

XII.

Kõik Vister-Galli elanikud ootasid hingetult koloneli ja tema poja poja kõneluse tulemust. Simestades nägid nad Lindleyd kiwtunenud ilmega wäljumas wana Visteri töötoast ning sammumas trepist üles, oma ruumidesse. Wende imestus kaswas weelgi, kui kohe sellejärgi kolonel ise õue astus, tallide juure sammus ja käskis saduldada oma kõige kiirema hobuse, Hastingsi.

"Hastings pole nüüd juba kolm nädalat jooksnud, armuline härra!" julges Tod Loomis öelda.

"Saduldage ta jalamaid!" kordas kolonel süngelt.

Kohe sellejärgi talutasid kaks tallipoisji wälja hiigla kimli, keda nad maewalt pidada suutsid. Kolonel istus sadulasse, suundus üle kõrge plangu ning kihutas edasi otse üle põldude.

„Nähtawasti nad fatusid lõpulikult tülli,“ arwas Tod Loomis wanamehele järgi waadates. Siis ta astus härrastemajja, et kuulda, kas oli oletanud õieti. Kui üldse keegi midagi teadis, siis ainult Chance.

Wana kammerteener oli weelgi kahwatum kui ta mõlemad isandad. Nõrk naeratus lehwis küll nüüdki, nagu alati, ta huultel, kuid see naeratus oli äärmiselt nuffer. Ta ei tahtnud wastatagi Tod Loomisele, waid pööris piinatult kõrwale.

See waitus kõneles selgemini sõnadest. Wähehaawal aga hakkasid siin-seal tulema kuuldamale igasugused „tõele wastawad“ uudised. Loatüdrukud teadsid jutustada mõndagi ja kõõgipoisj oli kuulnud pealt, kut tema ülemus ja Chance asjast kõnelejad. Wärawawast ja aednikud wahetasid elawalt mõtteid, tallipoisid fofistasid midagi isefestis, kuni jutud lõpuks ulatusid põllul töötawate sulastegi kõrwu . . .

Samal ajal Dindley Dister seisis ratsaülilfonda riietunult omas toas, peegli ees ja filmitfes arwustawalt enese nägu. Ta hõõrus põski, et saada nendesje puna, jõi klaas konjakit, et pisutki fofutada waimu, ja sammus siis alla.

Dindley jõudis wälja just parajal ajal, et näha, kuis Tim Mac Farland pikkamööda lahkus tallist ning teofammul liikus maantee poole. Ta katus poisji tagasi. Tim seletas kõrwalt, temale antud mõista, et ta sinna jäämine pollu joomitam.

„See on arusaamatus!“ sõnas Dindley kiiresti. „Seadfin kõik juba korda. Jäate siia . . . Minge Loomise juure ja öelge talle, et ta juhataks teile kätte tööd — ja nimelt minu hobuste juures.“

„Ei tahaks teile ühelgi tingimusel halba teha,“ mõõnis Tim.

„Sellest ei saa olla juttugi!“ wastas Dindley ning sammus tallide poole. Wilistades astus ta sisse ja küsis:

„Kas tahab keegi meidi tööd teha, Tod? Mõtlesin nimelt ratfutama minna.“

„Barbaarale teeks wäike kihutamine ainult head, armuline härra!“

„Ei, olen täna liig laisk, et alaliselt tarwitada kannuseid! . . . kuidas on lugu preili Lollpeaga?“

„Seda saatanat ei suuda keegi hüppama fumbida.“

„Tahaksin õige kord katsuda!“

„Mga mitte enne, kui kabe nädala pärast, armuline härra!“

„Kabe nädala pärast? Numalus — kohe! Laske ta saduldada!“

Ta pööris ringi ning ootas õues, kuni preili Lollpea, fuur, punakaspruun mära toodi wälja, kus ta rahutult tantfiskledes fogu jõuht püüdis end tallipoisji läest lahti kistuda. Sobune ajas püsti tagumistele jalgadele ning keerles nagu karufell, kui Dindley sadulasse hüppas. Teraw piisafööf talfutatas looma tublisti. Plangu juures, millest kolonel alles wähe aja eest nii galantfelt üle hüppas, jäi aga preili Lollpea seisma. Ratfanif pööris ta otjustawalt ringi, mõttis uuesti hoogu ja nüüd õnnesus hüpe üle takistuse.

Tallipoisid waatasid talle imestunult järgi ja Tod Loomis ütles:

„Kardan väga, et üks kahest: kas jooksevad need jätuvad endid surmiks või tuleb meil lähemal päeval wiia kalmistule vähemalt ühe mõlemast Visteritest.“

„Du's ikka õige, et härra Lindley tahab lahkuda mõisast?“ küsis väike tallipoiss ümmarguste, inestavate filmadega.

„Mis rumalat lori ja seal jälle ajad?“ küsis temalt vihahelt Tod Loomis. „Sjegi sinufugune kanapoeg peaks teadma, et veri on palju paksem kui mesi . . . Kasige tööle ja häbenege, et ükski teist pole juutnud hobust sundida hüppama isegi üle ölekörre. Waadake seal, kuis noor peremees ajas tolle raipel välja igasuguse streigivaimu!“

Vister oli nüüd täiesti oma hobuse peremees. Et end weidi rahustada, ta galoppeeris mitu kilomeetrit üle nurmede. Alles siis, kui ta tahtis hüpata üle okstraataia, et pääseda maanteele, kohkus preili Lollpea äkki wastutulewa ratsutajanna ees, põikas kõrvale ning paiskas Lindley vastu traate. Kohe sellejärgi hobune pööris ringi ning jooksis koju poole.

Lindley lamas puhk aega liikumatult. Ta oli kuulnud kiljatust ja viimaks ta kuulis ligiläheduses naisehäält küsimat:

„Kas saite wiga, isand Vister?“

Ta waatas üles ning nägi Galchone Libertoni, kes teiselpool traat-aeda parajasti astus sadulast.

„Tere hommikust, armuline, preili,“ ütles ta end päästi ajades. „Täna küsimast! Mu ratsapükstest jäi igatahes teatud osa traatidesse rippuma — aga enesel ei tunne ma pisematti wiga . . . Waadake ainult, kuidas see saatana elufas koju poole kihutab! Tal pole meeles muud, kui see, kuidas saaks aga rutem kaerakoti juure.“

„Teie kuffumine näis eemalt kohutaw!“ ütles Galchone, ärewusest weel raskesti hingates. „Kartsin juba, et saite tõsiselt wiga.“

Lindley ei wistanud, waid waatas järgi preili Lollpeale, kes äkki peatus, kuna ta ei juutnud seista vastu kiusatusele maitsa kõrget rohku.

„Selge, kas oskab teie hobu ka jooksta?“ küsis Lindley äkki, otu-ades preili Libertoni ratsule.

„Arwatawasti! Kindel ma selles küll ei ole, kuna pole julenud katjuda.“

„Kas laenaksite ta mulle mõneks minutiks, et saaksin püüda kinni oma põgeniku?“

„Aga tal on ju daami sadul?“

„See ei tee midagi.“

Lindley ronis üle aia, hüppas sadulasse ja ratsutas traawi mööda tagasi nii osawasti, et preili Lollpea märkas hädaohtu alles siis, kui oli juba hilja. Sobune wõitles küll meeletu kiirusega oma wabaduse eest, kuid Lindley oli haaranud maas lohisevad ratsmed raudse käega ning galoppeeris nüüd maantee poole. Samal kohal, kus warem oli kuffunud okstraatidesse, tegi ta nüüd elegantse hüppe üle aia mõlemi hobusega korraga, peatus noore daami ees ja astus sadulast.

„Dutastite mulle juure teene!“ ütles ta. „Oleks jätunud väga halwa mulje meie teenijaskonnale, kui see kelm oleks jooksnud koju ilma peremeheta. Pealegi oleks inimesed muutunud rahutuks, sest nad teadsid, et läksin ratsutama rohkem wiha kui lõbu pärast.“

„Wiha pärast?“ küsis tüdruk ja waatas teda imestunult.

„Sah — mul oli täna hommikul weidi ebameeldiv kõnelus wana-
isaga. Eilse õhtu pärast, nagu isegi arwata wõite. Kas pidajin's end tõesti
nii halwasti?“

„Ma ei tea...“

„Aga te olete ju weel praegugi nähtawasti väga pahane!“

„Kuidas nii? Millest järeldate seda?“

„Sellest, et teete kõige hullemat, mis üldse weel teha wõite: naerate
minu üle!... Siiski, nali kõrwale, palun teilt andestust minu eilase
lubamatu ülalpeo pärast!“

„Ah — seda pole ju sugugi tarwis... Ütlefin juba oma onu
Willyle, et tema wiha näib mulle naljakana. Ta pidas end ülal, nagu
oleks see ta ainus ja wiimne sark, mille tal ära määrisite.“

„Wanemad inimesed peawad suurt lugu wäärituselt — ja te peate
möömma, et rifutud rinnaesijega mees ei näi just eriti auwäärne... Olen
nii rõõmus, et vähemalt teiegi ei wõta asja liig tõsiselt.“

„Kuidas wõiksingi?“

„Deian teid äärmiselt meeldiwa, Galcyone! Kui wana te dieti olete?“

„Rahjuks weel mitte ühefateist täis! Aga see on ju wiga, mis wähe-
neb iga päewaga!“

„Tore, et te alati naerate! Urwan, et ostkate ka väga hästi mõelda!“

„Doobusin sellest. Seit saadik, kui lõin kinni oma wiimse kooliraa-
matu, ma põhimõtteliselt ei mõtle enam üldse.“

„Ma ei usu seda!... Ütelge, on's teie onu minu üle väga pahane?
Tema muidugi peab mind täiesti rifutud nooruriks?“

„Seda ei tea ma öelda.“

„Palun, uskuge mind, ma ei ole seda!... Igatahes joon küll wahest
— osalt sellepärast, et see mulle nalja teeb, osalt lihtsalt oma wanaisa
ärritamiseks. Kas saate aru sellest?“

„Muidugi! Lõpuks pole ma ju ometi mõni lapsetidruk!“

Need sõnad kosisid Dindleyle imelikult tuttawad. Ta pidi hull aega
mõtlemä, kus oli neid kuulnud. Kui see talle lõpuks meenus, istus tüdruk
juba sadulas.

„Te olete tõepoolest tore plika!“ hüüdis Dindley waimustatult.

„Rahju, et juba tahate koju minna... Aga firgelt peate istuma, rind
ette, kõht tahapoolet!“

„Nii's täiesti sõjamehelikult!“ naeris Galcyone.

„Endastmõistetawalt! Ka sellise waese setuka seljas, nagu ta teil on,
peab istuma dieti! See pole küll mingi hobune teie jaoks, peaksite saama
parema.“

„Õtfige's minule üks, Dindley!“ hüüdis tüdruk eemaldudes.

„Tehtud! Walisingi juba ühe selleks otstarbeks... Nägemiseni! Kõht
tagasi, Galcyone! Nägemiseni!“

„Nägemiseni!“

VIII.

Tagasiteel Vister-Galli Dindley oli sügavasti mõttes. Tal ei tulnud enam meelegi preili Lollspeale õpetusi jagada.

Tallipois, kellele ta oma hobuse üle andis, piidles teda kummaliselt kartlikult ja altkulmu. Ka teisel, tallist väljatuleval mehel, oli mingi ebanäärane, lohkunud ilme.

„Kurad võtaks — mis teil wiga on?“ küsis Dindley imestades.

„Kolonel kukkus hobuse seljast, armuline härra.“

„Kus ta on?“ hüüdis Dindley kahwatades.

„Nad wiisid ta härrastemajja ja...“

Dotamata pikemat seletust, Dindley ruttas majja ning jooksis trepist üles. Ta peatus alles wanaija magadistoa avatud ukse ees, kust kostis hull häält.

Sirmust uimajena waatas ta woodis liikumatult lamawat kogu. Koloneli pea oli kaetud suure, walge rätikuga.

„Chance!“ karjus Vister meeleheitel. „Sumala pärast, ega wanaija pole ometi furnud?“

Wana kammerteener oli alati sõnaaher ja selgi korral ta wiivitas wastusega. Dindley wiskus woodi kõrwale põlwi ning nuukfus:

„See on minu süü! Tapin ta oma neetud tänamatuslega!“

Waljusti nuttes ta langetas pea woodi serwale.

„Ara's sellepärast nii wingu, Dindley,“ ütles wanaija hääl. „Eftalgul pole asi kaugelki nii hull.“

Nende sõnadega ta tõstis naerdes näolt külma kompressi, mis oli libisenud otsmitult alla. Dindley kargas püsti ja haaras koloneli kae.

„Sumal tänatud, et sa elad!... Need narrid oma salapärase sofistamisega tegid mu hulluks!“

Chance heitis talle liigutatud pilgu, ajas sõnalausumata toast teised teenijad ning järgnes neile siis ka ise.

„Oled sa's tõesti rõõmus selle üle, et weel elan?“ küsis kolonel tasa, waadeldes oma hallide terasfilmadega tähelepanelikult pojapoega.

„Wõid sa selles kahelda? Sellepärast, et täna hommikul pidasin end sinu wastu nagu alatu kaabakas?!... Põlwi palun sinult andeks!“

„Sea küll, poisu!“ lohutas teda kolonel, kellele nuuksumine ilmselt juba närwidele hakkas mõjuma. „Minu õnnetuses olen üffinda süüdi. Hastings tegi sõnarahti galoppi, nagu mõni koolitamata kaheaastane. Võpüks ta komistas. Wiga seisis muidugi selles, et olin wihane ega pannud küllalt hooltasti tähele teed. Tundub, nagu oleffin kukkudes end tugewasti pörananud, nii et lähemal ajal ma jahile minna igatahes ei saa.“

„On sul ka walu?“

„Mitte sugugi. Sa kas saabki mul olla walu, kui sina, Sin, oled mu wastu nii hea!... Pea-aeg, muuseas, üldse paremini saama läbi teineteisega, olema leplikumad teineteise nõrkuste wastu. Minult nii suudame mõista teineteist, hoolimata suurest wanaduse wahest.“

Lindley tõusis ning vaatas kolonelile hull aega näkku.

„Tänan sind ju lõpmatu headuse eest!“

„See küll! . . . Waata, poisju, ja ei tohi kunagi unustada, et olen wana mees, kes arwatawasti juba warsti jälle lapselikuks muutub — ja selle juures oman fiiski samasuguse wanasarwiku iseloomu, nagu sina ja kõik teised Disterid. See neetud iseloom võib inimesele wähest mängida mõnegi inetu wembu. Gile õhtul, näiteks, see andis furnahoobi mu elu-aegsele sõprusele kohtunik Postlewite'iga . . . Sgatahes polnud see küll ainult minu süü!“

„Ei, waid minu!“ mõnisk Lindley erutatult. „Sellepärast pean ka ise jälle kõik heaks tegema. Ma lihtsalt kõnelen kohtunikuga ja . . .“

„Ei, kurat ja põrgu!“ kätkestas kolonel teda ägedalt. „Seda ja ei tee. Enne käigu terve sõprus kus tont, kui et meie astume esimese sammu, Tema solwas mind, mu enese majas!“

„Aga mina ju kallasin talle järgieijele weini — pole sugugi ime, et ta muutus ägedaks!“

„Tühi lori — nagu poleks ta ise ka kord noor olnud! Kuidas võib ta unustada kõiki neid wempe, millega omal ajal jeltis hakkama saime! . . . Ta oli häbematu ja kitjarimuline! Ma ei taha teda enam näha. Tõesti, kui ta kas wõi põlwili siia roomaks, et minult andeks paluda, lööksin ukse ta nina all kinni!“

Äkki ta wihane toon muutus õrnaks ja muretsewaks.

„Aga — jumala pärast, poisju, mis on's sinuga juhtunud? Nägu on werine ja riidedki narmendawad! Tunned kogu aeg minule kaasa, kuna ise oled . . . Chance! Kurat ja põrgu, Chance!“

„Mul pole ju pisematki wigat!“ rahustas teda Lindley. „Breili Loll-pea, kes oma nime tõesti on ära teeninud, paistab mu lihtsalt olastraat-aeda. Minult mu ülikond kannatas selle all, nahk pole peaaegu kriimustatudki.“

„Olastraat? Jälle üks saatana leiutis! . . . See oli siis muidugi Crocketi maja juures?“

„Jah!“

„Selle kaabaka ja kurjategija ajan sealt juba homme minema! Sada korda olen seda lubanud, aga sel korral on asi tõsine! Küll ma talle näitan olastraati!“

Ta waiakis äkki, sules silmad ja wangutas pead.

„Näed nüüd ise, Lin!“ ütles ta taha. „Juba jälle märgan . . . Neetud kuum weri ei taha kuidagi rahuneda. Kurat seda wõtku! Znimene ei teegi muid, kui aina lollusi! . . . Selle juures meenub mulle, et täna õhtul tuleb John Dymouth!“

„Siis pean ta wiist jaamaist koju tooma?“

„Diguš — tee seda, poisju! . . . Užu, tõtt õelda mu südametunnistus pole täiesti puhas. Omas kirjast temale kurtisin ning kaebasin pisut liig palju. Kui sa jaamas oled, näeb ta kohe, et lugu pole pooltki nii hull. Ütlen talle lihtsalt, et tahtsin meie perekonna mõlemaid harufid teineteisele tutvustada, ja nii . . .“

„See ongi täiesti loomulik,“ mõnisk Lindley wabalt. „Lõpuks on ta ju ju õe pojapoeg ja sa oled ju alati õpetanud, et sugulased peawad hoidma koftu.“

„Wäga hea — wäga hea!“ kiitis kolonel kergendusohkega ja naeratas Vindleyle sõbralikult. „Lähtjates asjades mõib find alati usaldada! . . . Kuna poisjs nüüd ford juba fiia tuleb, fiis wõtame ta wiisakalt wastu — pealegi pärib tema ju kunagi Lister-Halli, see tähendab fiis, kui fiina fured lasteta . . . Praegu tuli mulle midagi meelde — preiki Lollpead, feda rumalat nõsinina, ei tohi ja enam kunagi tarwitada ratsutamijsks. Sõdige parem oleks, kui müükfiime ta maha.“

„Siis armakfid inimesed, et kardame feda findrit.“

„Mõelgu mis tahawad . . . Igatahes fiina ei tohi temal enam ratsutada! Ma ei mõista, kuidas Tod Loomis ta fülle andiski, niifama, pikema jututa?“

„Ta hoiatas mind küll!“

„Mis tähendab „hoiatas“? Ta oleks pidanud keelduma teda faduldamast! Milline kergemeeljus! Selle mehe fihutan kirabile! Häid moonameiftreid leidub ju nagu liiwa mere ääres.“

„Ta tegi tõesti kõif, mis tema wõimufes feifis, wana, truufüdamlif Tod Loomis — tema üle ei tohi ja pahandada. Aga kui ja teda juft wallandada tahad — Philipp Osborne limpsab ammu juba keelt felle koha järgi.“

„Wõi nii? . . . Noh — peab igatahes weel kaua limpsama!“

„Seda arwan minagi! Tod Loomis on füdame põhjani aus mees ja tunneb pagana hästi hobufeid.“

„Mõni ime — õpetafin teda ju ife! Aga ful on õigus: niifuguf inimeft wõib õfida laternaga . . . Kui kõif läheb nii, nagu mina tahan, wõib ta weel õpetada ratsutama kas wõi fiinu lapselapsi.“

„Mõndu feda jumal!“ hüüdis Vindley naerdes ja astus ufke juure, fuft kõstis nõrk koputamine. Üks teenriteft ulatas kirja kõhtunif Põstlewite'ilt.

„Too kähku fiia!“ kaskis kolonel, toetas küünarnukile ja awas ümbriku warijewa käega. Kiiresti luges ta poolkõwasti:

„Armas Charlie!

Kui Vindley end eile pidas noore narrina, fiis ei wabanda see weel fugugi, et ka meie, kaks wana eeslit, järgneksime tema eeskujule. Kustuta oma mäluft see mage wahėjuhutum! Mina igatahes unustafin felle juba ja tean waid, et olin ja olen fiinu wanim ning parim sõber.

William Põstlewite.“

Kolonel kortsutas kirja wihafelt kágarasse ja heitis tagafi patjadesse.

„Nüüd on kahjuks liig hilja?“ ütles ta peaaegu kumalt. „Olen küll fuur rahuarmafataja, aga kõhtunif läks kahjuks liig kaugele. Ka sõprade wahel leidub piir, milleft ei tohi üle astuda.“

„Ma ei tea ju, kui kaugele ta läks, aga igatahes astus ta efimesena Iepitawa fannu.“

„Tahad teda kaitsma hakata, wõi?“

„Ei tule mulle meelegi! Seian ainult, et tema talituswiis on mõiftilikum . . .“

„Kui minu oma? Sulged wiift hakata armufutama oma wanaija?“

„Muidugi mitte! Tahtsin jättata, kui ja mind kaffestafid... ta talitusviis on mõisilikum, kui ma jeda temast arvanud oleksin!“

„Ka kohtuniku arvustamiseks pole sul õigust!... Bealegi on see puht põhimõtteline asi...“

Lindley tahtis midagi vastata, kuid kolonel tegi tõrjuva liigutuse.

„Jäta mind nüüd üksi, Vin... Saada korraks Chance siia!“

Lindley kummardus alistuvalt ja sammus ukse poole. Ta ei jõudnud aga veel sinna kui kolonel ta uuesti tagasi kutsus:

„Muuseas: sul võib olla on siiski õigus!“ sõnas ta mõtlikult. „Lead mis? Võiksid teha mulle weidi headmeelt. Matsuta õige korraks Postlewhite juure ja küsi, kas ta ei tahaks jüüa lõunat ühe wana ning wigase sandi juures!“

IX.

Lindley astus õhtul rõõmsasti autosse, et sõita jaama ning tuua seal mõisa oma sugulane Synmouth. Täna päew oli tema elus erilise tähtsusega, sest esmakordselt malitjes tema ja wanaija wahel täielik wastastikune arusaamine. See tahtmise juures mõis selline südamlik wahetõrd nende wahel kesta ka tulewikus, hoolimata juurest wanaduse wahest...

Oli ilus ja nii walge sügisõhtu, et polnud waja jüüdata helgihetjaidki, waid jatkus täiesti küljelampidest. Ta tundis maanteed nagu oma püksitaskut ja teadis, et jaama jõudmiseks kulub kõige rohkem kaksteist minutit.

Olgu sõitja siiski maanteega nii tuttaw kui tahes, ifka võib ta ka kerfida esile ootamatuid takistusi. Kui Lindley nüüd käänatuni jõudis, mida warjas teeäärne hekk, kuulis ta kiljumist ja kirumist. Kuna talle näis, et oli parema porilauaga puudutanud teekäijat, surus Lindley järskult peale neljaratta piduri ning peatas auto.

„Ega maantee pole mõiduajamiseks, teie lollpea!“ karjus talle preili kawaler.

„Aga, Bill,“ hüüdsid häälled tagantpoolt. „See on ju härra Lindley Rister!“

Billi huur rusikas, mille ta juba ahwardawalt tõstnud oli, wajus alla ja poisj pomises häbelikult:

„Andestage, armuline härra, kuid te kohutafite meid pööraselt.“

„Kahetsen wäga! Unustan ifka tnututada... Kuhu te's lähete?“

„Räete sinna, kust paistab walgus! Whipple'i küünis on täna tantfuõhtu!“

„Astuge aga siis sisse — sõidutan teid sinna!“ hüüdis Lindley rõõmsasti. „Võõge üles tagawara istmed!“

Bill täitis sõnakuulelikult käsu ja seltskond asus autosse.

„Ei — sina istu ette, härra Risteri kõrwale, meie istume Cillyga taha! Ega see teid ei sega, härra?“

Rister wanguatas naerdes pead ja kahetsa-silindriline hakkas liituma. Kui ta korraks kõrwale waatas, paistis seal tüdruk suurepärase klassikalise näoga. Tüdruku huuled olid pooleldi awatud. Nähtawasti suur

Kiirus tegi talle osalt nalja, osalt aga sisendas hirmu. Kuna neile nüüd eestpoolt lähenes väike Ford auto, tasandas Lindley kiirust.

„Kes te's öieti olete?“ küsis ta kõrvalistujalt.

„Mul on faks nime,“ tõlas vastus. „Mu ametlik nimi on Kitty Divine.“

„Ah, siis olete küll Mike Divine väike tütar?“

„Jah, kuid väike pole ma enam ammugi.“

Mõlemad naersid.

„King kuidas on teie teine nimi, Kitty? Pole kuulnudki warem, et ühel neil oleks mitu nime!“

„Teist nime kasutan varjunimena.“

„Kus?“

„Gilmis!“

„Ah nii? . . . Ja kuidas nimetatakse teid seal?“

„Shlvia La Roche.“

„Lont mõtaks! . . . Kes teile selle nime välja walis?“

„Jse walisin.“

„On see teie kawaler seal taga?“

„Ei — mõlemad tõid mu kaasa poolwägisi. Rahju, et oleme juba kohal!“

Lister peatas ja waatas kella. Kongi tulekuni oli aega weel kakskümmend minutit ja pool teed oli tal juba selja taga.

„Kuidas arwate, Kitty?“ küsis ta, „kas tantsiksite minuga ühe tantsu?“

„Meeleldi! Minult et teised tüdrukud ehk kadedusest lõhkewad, kui näewad teid minuga tantsimas.“

„Ah, mis!“ lõi Lindley käega ning astus autoist. Nad järgnesid kiiresti eesjammuwale paarikesele.

Siiglaküüni awatud uksest kostsid ilusa tango mahedad helid. Lipud ja wärmilised linnid rippusid laes ja lugematute elektrilampide fära peegeldus wahaga klaasjiledeks hõõrutud põrandalt.

„Laewas hoidku!“ ütles Kitty Divine, kui nad teiste tantsijate hulka astusid, „see on ju nagu tõeline liuwäli!“

„Ega te ei karda kukkuda?“

„Ei sugugi!“ wastas tüdruk naerdes. „Suhtige teie ainult korralikult, küll siis läheb hästi!“

Juba mõne sammuga järgi nad pörkusid tugewasti kofku teise paariga, kuid Kitty lahendas wahetuhtumi paari sõbraliku sõnaga.

„Te wist ei armasta tangot?“ küsis tüdruk Listeri poole üles waadates.

„Awameelsest öeldud, ei . . . Ma ei taha tantsu ajal iga sammuga juures alati mõelda!“

„Seda pole ju wajagi — ükstiud sammud kaswawad tantsijale aja-jookful luukse ja lihaste . . . Vastke, mina juhin korraaks. . . Näete, nüüd läheb suurepäraselt! Teil näib olewat annet tantsuks. Wõiksite kas wõi pääseda lawale . . . Muuseas: fiin awastas mu Sjaakstein.“

„Kes see's on?“

„Minu direktor!“

„Ah nii?“

„Jah — wäga tubli inimene. Mati tal on uusi ideid.“

„Milliseid ofi te mängite?“

„Eialgul olen waid „teifit“.“

„Mis selle all mõista tuleb?“

„Peaa enne tõelise staari etteastet etendama tema ofa, et mehaanikud wõiksid määrata kindlaks walguje tugewuse — walgujest oleneb ju nii palju. Tulewal hooajal saan kindlasti iseiseiswa ofa.“

„See oleks juurepärane!“

Ka järgmise tantju nad tantfijid koos. Noor tüdruk meeldis Lindleyle järjest rohkem. Pitty kõneles järjest wabamalt ja ta olet oli kõigiti kodune ning loomulik.

Kui Lindley nüüd uuesti kella waatas, oli rong juba wiie minuti eest sisse sõitnud! . . .

Mis too pagana Dymmouth jaamas küll peale hakkas? Aga — küll ta kuidagi ikka edasi pääsis. Lindleyl oli waja waid öelda, et tal teel lõhkes kummi, mille tõttu ta ei jõudnud jaama õigeks ajaks.

„Beate's tõesti juba minema?“ küsis talt Pitty ning waatas talle paluwaft näkku.

„Kas selle filmade pilgutamise õppisite ka filmis?“

„Ma ei tea tõesti, mis sellega mõtlete,“ wastas tüdruk süütu ilmega.

„Sätke teesklemine! . . . Aga lõpuks on teil õigus, rongile jäin nüüni hiljaks ja nüüd pole paaril minutil enam olulist tähtsust.“

Ta waatas ringi ruumis, millesse wahhepeal oli kogunenud rahwast kuni lõhkemiseni. Smetstumult märkas ta paari Dister-Galli teenijannat. Paljud tallipoisidki olid seal ja ühes nurgas Tim Mc Farland kõneles midagi arglikule külatüdrukule. Tantju ajal Lindley polnud märganudki, et kõikide pilgud seirasid teda. Minult Tod Loomis pööris tähtitundeliselt kõrwale, et ei tarwitseks sellises kohas terwitada oma noort peremeest.

Sunniks algas jälle muusika. Ükski „kawaleridest“ ei julenud Pittyht tantfima paluda.

„Kui nii — siis kuradi nimel: selle walsti tantfime weel kahetse!“

„Jah, armuline härra!“

„Sumala pärast, ärge öelge mulle armuline härra! Oleme ju lapsepõlwe mänguseltõilised, Pitty!“

„Täiesti õige, armuline härra!“

Lindley keerutas teda naerdes. Tüdruk polnud aga enam endiselt muretult lõbus ja fundimatu. Süütu külatüdruk oli äkki muutunud ligitiikkuwaks filmidiinwaks, kes püüdis teda mõjutada oma tumedate silmadega. Rahju, kahju! . . .

Weel mitu korda tol õhtul näitas Pitty end waheldumisi külatüdruna ja filmidiinwana. Alles siis, kui ta juba liialdama hakkas oma ametalaliste wäljendustega, tundis Lindley, et oleks mujal wõinud weeta aega kasulikumalt . . .

X.

Tegelikult aeg polnudki liig hiline, kui ta alustas kojusõitu. Dister-Salli juur kell polnud veel löönud kesköö tundigi. Gregory tuli talle vastu, et võtta temalt mantel ning kübar.

„Loodetavasti on kõik juba woodis?“ küsis Lindley.

„Muidugi, armuline härra,“ vastas Gregory. „Ainult härra kolonel ja härra Dymmouth on veel üleval.“

„Tont võtaks!“

„Mõlemad härrad vestlewad koloneli magadistoas.“

See oli halbaennustaw uudis! . . .

„Kuidas pääsis härra Dymmouth jaamaist siia?“

„Ta helistas meile jaamaist ning saatsime talle vastu teise auto.“

„Keetud — see oli kindlasti väga piinlik . . .“

„Härrad ootavad teid.“

„Kuradi pihta! . . . Kuidas arvate, Gregory, mis juhtus minuga?“

„Oletan mootoririket, härra.“

„Arwasin, et kummi lõhkemine oleks parem põhjus.“

„Seda ma ei soovitaks.“

„Miks mitte?“

„Uue kummi pealepanek ei võta ju nii palju aega.“

„Sällegi lord on teil õigus!“ möönis Lindley naerdes ja sammus trepilt üles.

Uks wanaisa magadistuppa oli avatud. Kolonel oli padjawiirna keskele pooleldi istukile toetunud. Silmakulmude wahele oli tekkinud sügav korts, mida Lindley tundis liigagi hästi.

John Dymmouth tõusis ning sammus vastu Disterile. Tal olid Disterite finifilmad ja lambivalgel peaaegu kuldseina läikiv blond juuks. Lindley imestas, et endisest kõhnast noorukesest oli sirgunud selline ilusa välimusega tugev mees. Tema kõrwal Lindley tundis end nagu väike karjakants suure buldogi kõrwal.

„Sulle wiist teepeal juhtus midagi?“ küsis kolonel järselt.

„Gaafistaja läks rikki,“ vastas Lindley kergesti. „Töötasin mitu tundi, kuni see karp jälle töötas . . . Armas John, kahetsen awameelselt, et ma ei saanud tulla õigeis ajaks jaama ning wõin terwitada sind alles nüüd, aga . . .“

„Imelik pill Dymmouthi filmiist tundis teda waikima!“

„Snn, et su jalad ei saanud wiga,“ wiskas kolonel pillawalt.

„Kuidas nii's? Mis sa öelda tahad?“

„Koh — jalad töötasid sul suurepäraselt! . . . John nimelt nägi sind tantfimas.“

Kolonel oli kergesti punastanud wiimaste sõnade juures, ka Lindley nägu punetas, ainult Dymmouth jäi täiesti rahulikuks.

„Miks sa mind seal's ei kõnetanud?“ küsis Lindley ärritatult.

„Õige pealt ma ju ei teadnud, et olid sõitnud mulle vastu, ja teieks — ei tahtnud sind segada. Sul oli seal juba niigi küllalt tegemist. Muu-seas, kena laps, too väike tüdruk . . .“

„Jumala pärast, Dindley!“ karjus kolonel. „Teed meid veel terve ümbruskonna naerualusteks! Tantsid küünis, igasuguste pefunaiste ja tarjatiidrukutega! Olid's juba jälle purjus? . . . Oleks juba aeg, et võtaksid mõistuse pähe ning peaksid end ülal nagu mees, ja mitte nagu mõni. . .“

„Aga, armas wanaija!“

„Ära sega wahese ega ärrita mind veel rohkem oma wasturääkimisega — ma ei taha kaotada endawalitsemist! . . . Kuid lõpuks olen ju ise süüdi, et pead end selliselt ülal! — olen ju alati olnud sinu wastu heatahtlik ja järelandlik! Gaafistaja riide! Rõõte pean kuulama! . . . Minge nüüd mõlemad magama. Ja et sa hommikul digel ajal woodist wälja tuled — lähed ühes Johniga Bunce'ide juure oksjonile!“

„Misjugujele oksjonile?“

„Muudugi, kus sa sellest wõid teada, kui jandad teenijatiidrukutega kurat teab kus ringi! . . . Sobune, kes sulle nii wäga meeldis, „Printswalitjeja“ järeltulija. . .“

„Mõtled sellega Dick Bunce'i Misraali? Mis temaga on?“

„Too elukas oleks ammu saanud kuuli pähe, kui ta kuulus minule! Ta paistaks seljast oma peremehe. Waene Dick on puruwigane!“

„Armas jumal taewas! Ja seda sa ei öelnud mulle kohe? Seisan siin, kuna. . .“

„Pea, Din! . . . Asi pole nii halb! Dick sai küll tublisti kannatada, kuid tal on lootusi paraneda. Wana Bunce on nii kohkunud, et müüib maha kõik oma paremad hobused. Oksjon algab homme hommikul, täpselt kell kümme. Rähete sinna ja katute osta mulle wiie-aastase Garron Girli. Kärnisel korral wõite maksta ta eest katstuhat, aga pidage meeles, mitte sentigi rohkem. . . Nii siis head ööd!“

„Tehtasin sulle wanaija ees tahtmatult täbara olukorra, Dindley,“ sõnas Dymmouth, kui nad seisid ta magadistoa ukse taga. „Rahetfen seda wäga ja püüan esimesel wõimalusel kõik jälle heaks teha.“

„Ära sellepärast muretse!“ wastas Dister. „Olen wiimastel ajal küll sageli walmistanud pahameelt kolonelile, kuid tänastest jaadik mõistame teineteist temaga wäga hästi. Kuidas juhtus, et nägid mind tantsimas?“

„See oli täielik juhus! Küüni läheduses lõhkes meie autokumm tõeliselt. Astusin siis sisse ja waatafin korraks ringi.“

Süütu ilme ja magus naeratus, mis neid sõnu saatfid, fundisid Dindleyl uuesti were näkku. Dymmouthi rahu ning enesewalitsemine olid teda alati ärritanud.

„Kolonelil näib minu siiafutsumisega olemat mingi tagamõte,“ oletas John nüüd teeseldud ükskõikisusega. „Ta kirja toon oli nii tungiw, et see mu peacaegu juba rahutuks tegi.“

„Pean's tõesti ütlemata, miks ta ju siia kutsus?“

„Otkusta ise. Mina ei tea igatahes ühtki põhjust.“

„Olgu's. Ma ei saa ka aru, miks ei mõiks seda sulle öelda. . . Tülitseme temaga sageli. Eile ajasin aga wahekorra eriti pinewaks. Olin — otsekohesti öeldud — täiesti purjus ja tegin selliseid lollusi, nagu see pole kohane Dister-Salli tulewasele pärijale. Omas wihas wanaija tuli mõttele, et sinujugune eestujulik poisj sobiks selleks paremini. Sellepärast oledki

nüüd siin, mu poeg! . . . Wahepeal leppisime temaga küll ära, ja ei tarwitse aga karta, hiljemalt paari päewa pärast kirub ta mind jälle põrgu põhja! Seni oli see alati nii.“

Lindley otsekohefus avaldas Dymmouthile sügawat mõju, mida ta püüdis warjata sellega, et muutis kõik naljaks.

„Bõi mina peaksin's sinuga mõistlega Disterite päranduse pärast? Suurepärane mõte! Saab elus ikka wahest kuulda üllatusi! . . . Aga hoiatan sind: ära wii mind kiusatusel! Tead ju, milline õnnelikkama olen!“

Ta naeris endamisi ka siis weel, kui oli soowinud head ööd ja sammus oma tuppa. Lindleyl oli igatahes tunne, et teine ei mõtnud asja põrmugi tõsisemalt kui ta ise. Lahti riietudes ta ei mõelnudki enam sellest — maailmas oli palju huwitawamaid asju.

Kuna Bunce'id lasid müügile peaaegu kõik oma ratsahobused, siis oli nende hulgas kindlasti ka Misstraal. Tal oli järjekult wõimalus saada oma unelmate ratsu peremeheks! Zuba aimult mõte sellest fundis ta südant tugewamini tujukana.

Tõsi, wanaisa oli õelnud, et ei kannataks enese läheduses sellist hobust, aga küll seegi tahtistus oli kuidagi mõistetaw. Kõige tähtsam oli see, et tal oli nii palju raha, kui umbes kuluda wõis kawatsuse teostamiseks.

Kaua ta ei saanud und. Nagu last jõuluõhtul, hoidis rõõmus ootus teda ärkuel. Alles hommiku poole wäsimus sai temast wõidu. Unes ta nägi end kihutamas Misstraalil, enese ees sadulas printsiess Kitty Divine, kelle ta oli rõõwinud kohutawalt lohelt. Wiimane oli üllatawalt John Dymmouthi nägu . . .

Hommikul juhtus ime — Lindley oli estimesena ülemal.

Ka Dymmouth ilmus einele väga warakult. Nii neil oli wõimalusi weel enne oksjoni algust müüdawaid hobuseid filmitseda lähemalt. Suurt ostjaskonda polnud niikuinii oodata, sest lühikese aja tõttu wõis oksjon olla teada waid lähemas ümbruskonnas.

Pärast einet Lindley astus jumalagajatuks wanaisa tuppa. Kolonel oli kahwatu uneta öö tagajärjel — jalg walutas siiski rohkem, kui ta seda tunnistada tahtis — kuid ta filmis põles nooruslik tuli.

„Waata siis, et ma ei jääks ilma Garron Girlist,“ ütles ta elawalt.

„Muidugi, wanaisa — ostan ta tingimata!“

„King Johniga katju olla weidi sõbralikum. Sinu eileõhtust ülalpidu wõis ta tõlgitseda hoolimatusena tema wastu.“

„Seda ma ei usu! Näib, et John pole minu peale põrmugi pahane.“

„Doodetawasti, nii kindel ma selles aga siiski ei oleks. Oled ju lõpuks ikkagi alles noor pois, kuma tema on juba täiskaswanud mees, kes omi tundeid nii kergesti ei awalda.“

„Mis ja sellega mõtled, wanaisa?“

„Seda pead ise taipama. Ja nüüd — head teed.“

Toast lahkudes Lindleyle tundus, nagu oleks hõiskawale hommiikufärale langenud tume wari. Et wanaisa seda asja Dymmouthiga nii tõsiselt wõttis! Ja tema oli mõtlematult kõnelenud Dymmouthile, milleks teda Dister-Galli kututi! . . .

Ta tõsised mõtted kadusid aga nagu kewadine lumi, kui ta jälle seisis Dymmouthi ees. Awameelsemat pilku ja ausamat nägu ei saanud maailmas üldse leiduda. Wanaisa kindlasti hindas teda walesti . . .

XI.

Ehtsa lindleyliku kiirusega wuhises auto maanteele.

„Ettevaatlikumalt! . . . Sumala pärast, tasemini!“ karjus ilus Zohr juba pärast esimest kurwet.

„Ara karda — mina su fonte ei murra!“

„Ujaldan sinu külma werd ja kindlat kätt. Arwasin ainult, et tahame sõita hobuste oksjonile ja mitte kalmistule.“

Sister wähen das kiirust, kuigi wästumeelselt. Nähes enese ees Bunce'ide suurt talli ta muutus rahutuks, nihtus istmel siia sinna. Teel nad möödusid paljudest sõidukiteist. Kõik rühkisid sama sihi poole, näis, nagu oleks Bunce'id palunud külla ümbruskonnast kõik elanikud.

„Täna ei saa osta kuigi odawalt,“ mõnns Dymmouth.

„Ah — need on enamusest pealtwaatajad,“ wastas Sister. „Seal seisab muuseas ka Postlewhite oma tüdrukuga.“

„Tüdrukuga? On's ta kohtuniku tütar?“

„Ei — ta õetiitar, hooldamise alune wõi — kust mina tean . . . Pidin tüdrukuga isegi abielluma. Wanaisa poolt oli kõik juba kokkuräägitud, kuid rikkusin terve asja . . . Ta on tore tips, ainult weel weidi lapsekita. Waata teda korraks lähemalt, ehk kõlbab sinule!“

„Tänan, tunnen täna huwi waid hobuste, mitte naiste wastu.“

„Tahad's ka midagi osta?“

„Kui tuhandewiiesaja eest midagi saada wõib.“

„Selle eest saad kindlasti midagi . . . Aga, muuseas oled ju üsna tagasihoidlik mees: tahad osta hobust ja ei kõnele sellest poolt sõnagi!“

„Milleks sellest nii palju kõneldagi? Selle läbi ei lähe hobune ju sentigi odawamaks!“

Sister piides kõrwalistujat. Dymmouth oli wäliselt nii awameelne, üleolew ja kõiten, et temast tahtmatult wõis oletada ainult suurfugust ja laia joont. Selleasemel ta järjest rohkem õjutus aga neetult praktiliseks ja kaalujaks meheks.

Koplit, milles seisid müügile määratud ratsud, ümbritses juba tihe rahwahulk. Richard Bunce, noore Bunce'i isa, kõndis teiste hulgas kõlise näoga ringi.

„Nah,“ kuulis Sister teda ütlemat ostjate jõugule, „olen neist willand! Mu naine kiskus hobuse seljast furnuks ja nüüd weel see õnnetus Dickiga! . . . Ei, ma ei nuuda arwamiist, müün nad maha kõik!“

Sindley ruttas maitse, kus ta koke juhataci Dicki tupp. Ta leidis sõbra woodis wähkremas, pea täielikult marjatud sidemeist.

„Aena sinust, et tulid, Din!“ terwitas ta. „Nagu näed, on mul ifka weel elu sees. Paar nädalat wältab aga kindlasti, kuni suudan jälle ratutada jahil. Nagu muidugi ise arwata wõid, ei loobu ma sellest.“

„Kuid su isa ütles ju . . .?“

„Ah, las ta hädaldab pealegi. Ta pahameel on täiesti mõistetaw . . . Mina aga surun oma tahte ifkagi läbi — kui ma enesele ühe hobuse kas wõi warastama peaksin!“

„Mistral“

„Kas ka Miſtraal läheb müügile?“

„Tema juſt eſimeses järjekorras. See, tõtt öelda, mind ei kurvas-
tagi. Neetud elutas viſkas mu ſadulaſt maha ja andis ſiis weel kaſjaga.
Näed iſe, kui meisterlikult ta mu läbi töötas. Miſtraal pole kellegi
hobune, waid elus ſaatan!“

„Sina's teda enam ei taha?“

„Ei ühegi hinna eest! . . . Aga kuhu ſa lähed?“

„Tulen pärast tagaſi!“

„Sin, ära tee loluſi! Dota, ma jutustan . . .“

Dindley oli aga juba wäljas ja ruttas kopli poole, kus tunglemine
nüüd oli muutunud juba lauja elukardetawaks.

Kuus hobuſt olid eraldatud kõrwalolewasse jooksuaeda, kus neid
laſti näidata hüppeid. Nende hulgas oſew Garron Girl mõttis kõik tõ-
fed haruldase puhtuſega. Dymmouth katſetas parajasti ühe kõrwi tänu
kopuſid ja neerusid. Ta näis tundwat nii ſuurt huwi aſja waſtu, et ka
Dindley hekkeks peatus. Sobune oli umbes üheteiſtkümne aastane ja nii
tugewa kehaga, et kerge waewaga kandis umbes kahekſakümne kilolift keha,
mille Dymmouth enese iſiku näol ſadulaſe wimnas. Juba eſimeſe pilguga
mõis aga näha, et hobuſel polnud põrmugi temperamenti. Diſter wangu-
tas pead, kehitas põlglikult õlgu ja ſammus edaſi. Samajugune tunne
oli tal olnud ka wanasti, nähes Dymmouthi teiſte üliõpilaste hulgas
jalgpalli mängimas. Ta oli hea wärawaſt, mängis üsna liikuwalt
ja taibuſalt, ei oſutanud aga kunagi piſematti algatuswõimet. Mõlemad
— mees ning raku — jõiſid juurepäraste! . . .

Tõpuks ta leidis Miſtraali, kelleſt ſuur inimhull ſeiſis aupaſſikus
kauguses. Zmetleti toreda looma igat üſſikasja, oſutati aga kõheldes
tähelepanu tahapoolle tõmmatud kõrwadele, laialipuhutud sõõrmetele ja
punetawatele filmawalgetele. Näis, nagu mäsſaks temas ikka weel ſiſe-
mine rahutus, mis oli ſaanud ſaatuslikuks ta noorele peremehele. Aga
juſt ſee, mis teiſtele oſtjatele paistis weana, tõendas Diſteriſle, et ſee
loom omas otſe ideaaſe temperamendi jahihobuſeks. Nergesti ja kiiresti
nagu tuul, mille nime ta kandis, wiiks ta oma rakuſaniku pööraſe galo-
piga, oma teraſlihaste kergelt wäriſedes, üle iga taſitufe.

„Jah, armuline härra!“ ütles äkki hääl Diſteri ſelja taga. „See on
midagi haruldast: ilus, kuid kardetaw!“

Dindley pööris ringi. Kõneleja oli Muldoon, reſtorani peremees.

„Arwate's, et ta tõesti on nii hull?“

„Znimene, kes hobuſt kaſwatab, mõib küll mõjutada teda wälifelt,“
mõõnis Muldoon. „Zumal iſe aga annab talle iſeloomu. Mis kaſu on
tolle looma wälifelt iluſt, kui wanarawil iſe elab ta ſüdames? Mina ei
tahaks teda iſegi ſingiks! Ta pilltigi ma ei riputaks talli, kartuſeſt, et ſee
riſub ära teiſed hobuſed!“

„Waadake ometi korraſs, Clanch, kas te ei leia kedagi, kes tahaks
teda ſaduldada minu jaoks.“

Muldoon waitis puht aega kohlunult, näppis närwilijelt kuue-
nööpi ja küſis ſiis:

„Kõnelete ſeda tõſifelt, armuline härra?“

„Endaſtmõiſtetawalt! Walun tehke mulle ſeda headmeelt, Clanch!“

Wiimane waitis jälle, ütles aga ſiis õlgu kehitates:

„Kui see teid nii pööraselt awatleb, on ju parem, et teete seda nüüd, kus inimesed on siin. Wast leidub nende hulgas mõni arst ja paar haigetalitajat!“

Muldoon tõi kohale kolm tallipoissi. Nende ja tema ühendatud jõuga õnnestus lõpuks tätku posti külge siduda ning sadulada. Kiiresti see just ei läinud, sest looma hõbedaselt wirwendaw keha tõmbles ja hüples nagu mõõga wälkuw tera.

„Kas olete nüüd walmis, armuline härra?“ küsis Muldoon hingel-dades.

Sister ei wastanud. Sga erk temas wärişes, kõhus oli imelik tühjuse tunne. Sellest hoolimata ta ei tahtnud loobuda katsest. Misraal näis wääriwat, et tema eest maksta kas wõi eluga. Täku juure astudes ta kuulis kedagi ütlemat:

„Seda rumalust ei tohiks lihtsalt lubada. Sister wärişeb ju hirmust nagu mõni surmamõistetud.“

Õnad mõjusid nagu piitsahoop ja ta hüppas sadulasse. Niipea, kui Misraalil wabanes pea, ta ajas enese püsti küünalsirgelt ja kobe selle-järgi seisib peaaegu pea peal. Meeleheitlikult põlwi kottu surudes Rindley püüis sadulas. Täkk keerles ja peşis igasse külge nagu hull. Ometi lõpuks awaldasid suuraud oma mõju ja nüüd põlnud enam pida-mist. Misraal tormas otjeteed õuet piirawa heki poole. Kuna see oli wäga kõrge ja Sisterile meenus Bunce'i ütetus, et hobune ei hüppawat üle pisemagi takistuse, kiskus ta teda kogu jõust tagasi. Selle pingutuse mõju oli aga omapärane: nagu hiiglaste käe poolt paisatud oda lendas Misraal üle heki. Sõus olles Sister wajus uuesti sadulasse, kust peaaegu oleks maha kukkunud. Täkk maabus kopli ja jooksuõue wahelisele teele. Siimolewa plangu ületas ta pika sõdstuga.

Kuna senised mõtted ei annud tulemust, püüdis hobune wabaneda ratsanikust kiire jooksupiga. Ta kihutas sellise meşitu hooga üle takistuste, et Sisteril oli tunne, nagu oleks neid traatidega alt ära tõmmatud. Tuul peaaegu löikas ta rõõmust järeawat nägu. Äkki, kui Misraal enese just soojaks oli jooksnud ja parimat wormi näitas, peatus ta, nagu oleks põrganud wastu müüri. Rindley lendas sadulast pea ees hekki, mille juure hobune harkisjalu seisma oli jäänud.

End selili keerates Rindley nägi sõus Misraali kappja. Waid waewaga ta pääşis kõrwale kohutawa löögi eest. Suba jookşid kõikjal lähemale inimesed, püüdes kifaga juhtida kõrwale märatsewa looma tähelepanu. Täkk ei lastnud end aga segada, waid tungis maaslamawale Rindleyle uuesti kallale.

Õnneks oli Sister wahepeal jõudnud toibuda esimesest üllatusest. Ta haaras kiire liigutusega ratsmetest. Kui hobune püştiajades püüdis enese wabastada, wiskas Sister talle wasta terve enese raskuse, Misraal wajus põlwili ja järgmisel heffel Sister oli uuesti sadulas.

Nüüd jõudsid kohale tallipoisid. Mitu kätt haarasid finni päitjeteist. Sister libişes sadulast, õnnelik, et tundis jalgade all jälle kindlat maad. Misraal wiidi ära, julge ratsanik järgnes talle jalgsi.

Räimine walmistas talle raskusi, sest ta wärişes ifka weel üleni. Silmade ees keerles nagu merehaigel.

John Dymouth istus mugavasti oma laisa hobuse seljas ja küsis sealt pikkavalt:

„Noh, kuidas tundus, Din?“

„On see wast pagana elukas!“ vastas Dister.

„Teadsid seda juba warem, aga pidid muidugi fiiski hädaohuga mängina.“

Nende sõnadega ta galoppis minema, et proowida hüppeid. Dindley filmitses teda selle juures. Raitmatus asendis, täiesti dieti hoitud kälega juhtis ta looma weatult üle takistuste. Puudus waid hobusel hoog ja ratsanikul see sportlik waimustus, mis andub edasi ka hobusele ja mis ratsust ning ratsanikust teeb ihe olemuse. Dister tundis aga, et Dymouth sel wiisil wõis lõigata loorbereid mõnelgi jahil, tulla esinejeks mõnelgi wõiduratsutamisel. Minult, et selline wõit ei wastanud Dindley maitsele.

Ta sammus pikkamööda õue tagasi, kus oksjon parajasti algas. Mistraali wäljapakkumiseega. Seaks oksjonaatoriks wõib olla waid iift, kes mõistab nalja. Sellelgi ei puudunud see jumala and.

„Mu daamid ja härrad!“ hüüdis ta. „Näгите praegu oma filmaga, mida juudab saawutada Mistraal, see kõigi aegade ilusaim hobune, sellise hiilgawa ratsaniku juhtimisel, nagu seda on härra Dindley Dister. Härra Bunce'i nimel wõin teatada, et hobune ei kannatanud selle sõidu ajal wähematti. Palun jellepärast esineda pakkumistega neil härrastel, kellel elu on finnitatud küllalt kõrgelt!“

Asja üleelatud hirm polnud aga weel täiesti lahtunud ja ei leidunud ühtki inimest, kes oksjonaatori nalja üle oleks naernudki.

„Waadelge ainult lähemalt Mistraali tõutahwliit, härrased!“ jättas oksjonaator. „Neli korda leiate selles weresugemeid kuulsa „Printswalitsejaga“! Selline põlwenemine ei tee teda muidugi mõneks daamide hobuseks, küll aga ütleb see, et ta sobib suurepäraselt härradele, kellel on ülepääsmatud rahalised raskused, kes põewad mõnd parandamatut hc:guft wõi kes on õnnetult armunud — nende kõikide kannatustele teeb ta meeldiwalt kiire lõpu! . . . Nii's — kes pakub?“

„Annaksin wiiskümmend — ta tooks wast wärsket werd mu hobusekaswatusse,“ arwas keegi.

„Hiilgaw möte!“ finnitaa oksjonaator. „Wiiskümmend dollarit pakutakse Mistraali wõrratu ilu eest! Kes pakub rohkem? . . . Kuuskümmend dollarit!“

„Seitsekümmendwiis!“ ütles wõrdlemisi kähiseu hää. Kõit pöörsid uue pakkuja poole: see oli Dindley Dister, kelle kitsas nägu oli kahwatu ja liikumatu, kuna aga silmad põlesid õstustawalt.

Juimeste hulgas tõusis fofistamine. Noor narr polnud nähtawasti weel saanud küllalt, sest oli ju selge, et ta tahtis osta täkku ratsutamiseks ja mitte tõuhobuseks. Kõigil oli tunne, et elawad kaasa kurbmängu algust.

„See küll siis — kahesakümmend!“ ütles Purwis. „Palun, olge mõistlik, Din! Eks?“

„Sada!“ hüüdis Dindley wastuse asemel.

„Kui ta teie filmis nii palju wäärt on, astum meeleldi tagasi!“ mõönis isand Purwis. „Sgauris peab ju teadma, mis ta teeb. Palju õnne, Din!“

„Kas keegi ei paku rohkem? Üksjada esimest forda, üksjada teist . . . Mõttele järgi, mu härrad, et teil praegu on ainulaadne juhus saada värsket werd oma tallidesel!“

„Sadakümme!“

„Täna . . . On pakutud üksjada ja kümme dollarit! Kuidas armate, isand Vister?“

Lindley kuulis enese kõrval fofistamist. Tim Mc Farland ja Clancy Muldoon, kes eneste wahel hoidsid räpase wälimusega poissi, olid läbi inimtihniku tunginud ta kõrwale.

„Urge pakkuge enam, härra!“ palus teda Muldoon. „See wäike fiin hoiatas meid. Jumala pärast, ärge ostke seda hobust, ta surmab teid kindlasti!“

„Sadawiiskümmend!“ karjus Vister.

„Nõomustab wäga, et härrad hakkawad õiglasemalt hindama selle hobuse kõrget wäärtust. On pakutud üksjada ja wiiskümmend dollarit.“

„Sada wiiskümmendwiis!“ hüüdis keegi.

„Kaksjada!“ lijas Vister rahulikult.

„Kui tingimata tahate täita oma taskud dünamiidiga, astun tagasi,“ sõnas teine. „Soodetawasti ei kaota te selle hobusega rohkem kui ainult tema ostuhinna!“

„Kaksjada teist! Kas tõesti keegi ei paku rohkem? Kaksjada kolmandat forda!“

Sellega oli Mistraali omanikuks jäänud Lindley Vister . . .

XII.

Kohtunik Postlewite ja Galchone leidfid Lindley lõpuks tallide tagant, kus ta wäikeses aias talutas ringi Mistraali.

Tim Mac Farland ja Clancy Muldoon seisid abiwalmilt kõrwal. Wõis näha, et neil kipitasid keelel mitmesugused head nõuanded, mis nad Lindleyle nii meeleldi jaganud olekfid. Selleks polnud neil aga wõimalust.

„Mis te's selle elukaga peale hakkate?“ küsis kohtunik pärast lühikest terwitust.

„See on kõigi hobuste kuningas!“ sõnas Lindley waimustatult, ilma, et oleks wastanud kohtuniku küsimusele.

„Tõepoolest — ta on tore loom, kuid te ei taha tema seljas ometi ratsutada?“ päris Galchone kohtunult.

„Ah — terwist, Galchone! . . . Kujutlege ainult, kuidas Mistraal hüpata oskab! Ja Diel kinnitas täiesti wastupidist!“

„Olete wist unustanud, et lubasite leida minu jaoks mõne kohase hobuse, Lindley?“

Kuna Vister ka selle otsekohese meeletulehuse peale kurdiks jäi, ulatas kohtunik kae oma detiitrele, et teda ära wiia.

„Tal pole täna aega meie jaoks,“ möönis kohtunik weidi pahajelt. „Tule, laps, waatame, wagt ehk leiame enesele paar kohast ratsut . . . Mäen sealt tulemas Dymmouthi — tema on ehk nii armastuswäärne ja annab meile nõu.“

Nad jõudsid juba astuda mõni samm, kui Dindley neile järgi hüüdis:

„Pidage korraks, Galchone!“

„Juba jälle ta unustab, et sa daam oled!“ vihastus kohtunik ja tahtis neiu enesega ühes tõmmata. Galchone jäi aga naerdes seisma ja pööris ringi.

„Mis on, Dindley?“

„Kas ratfutate veel?“

„Spin vähemalt.“

„Siis on mul teie jaoks ratju!“ ütles Dindley lähemale astudes.

„Ea nimi on Kempis. Te ju tunnete teda, isand Postlewite?“

„Mis — teie oma hobune? ... Tõesti tore loom, Galchone! ... Mis ta's maksab?“

„Mitte midagi!“ vastas Dister. „Loomis toob ta täna teie mõija.“

„Aga sellist kingitust ei või ma vastu võtta!“ tõrkus Galchone.

Dister tegeles juba jälle Mistraaliga, keda nüüd talutas Tim.

„Sa ei tohi kingitust tagasi lükata!“ sosistas kohtunik Galchone'ile.

„Kuidas mõin võtta vastu kingituse inimeselt, keda näen alles kolmandat korda?“

„Kollus — Postlewite'id ja Disterid tunnivad üksteist juba aastafadu. Keeldumisega sa ainult solvaksid teda ... Pealegi on selge, et senine hobune ei huvita enam sellist hulljulget poissti, nagu seda on Dindley. Võta sellepärast vastu kingitus ja täna jumalat! ... Sündmus tõendab igatahes, et oled avaldanud Dindleyle mõju.“

Galchone vaatas üllatunult üles.

„Ufud sa seda tõesti?“ küsis ta punastades.

„See on ometi päevafelgel!“

„Aga ta harilikult ei vaatagi minu poole.“

„Muidugi — hobustega sa tema juures veel mõistelda ei suuda, selleks on liig noor teie tutvus ja tema ise ... Muuseas, seal parajasti müüakse Garron Girl! Suvitam, palju nad tema eest saavad? ...“

Nende sõnadega ta viis Galchone'i müügikoha poole.

Dister oli wahpeal sattunud Clancy Muldooniga järjest elavamasse kõnelusse.

„Aga, armuline härra!“ ütles kõrtsmik nüüd tungivalt. „Kuulake ometi korraks seda poissti. . . Noh, poja, tule wälja oma jutuga!“

Nende sõnadega ta andis julgustawa mükku poisile ribide wahete, nii et see maarus vastu Dindleyd. Wiimane pani käed poisil õlgadele ja vaatas talle filmi.

„Olgu's, noor sõber,“ ütles ta, „kas sa kõneled aga ka tõtt?“

„Sumala eest, armuline härra — jutustan teile tõik nii, nagu rääkis Dethy.“

„Kes see Dethy on?“

„Tallipois, kes tõi siia Mistraalid.“

„Kus on ta praegu?“

„Wist oksjoni juures.“

„Siis too ta siia, et kuulaksime seda tema enese suust!“

„Dethy on imelik mees, armuline härra. Ei usu, et ta kõneleks midagi teie kuuldes.“

„Mii? Ta on imelik? . . . Seda huwitavam. Tootke talle kohe järgi.“
 Poisj ruttas minema ja kadus inimeste hulka.

„Terve tall mässjab selle halli kuradi pärast!“ ütles Tim Mac Farland halwatujuuliselt.

„Wäga wõimalik, kuid see mulle just meeldib. Kui suudan taltsutada seda elukat, on mul parim hobune terwes ümbruskonnas.“

„Plus! . . . Aga kuidas taltsutada niisugune sarwiline? . . . Ah, Lefty tulebki juba!“

Lefty oli nigela kehaga ja ebamäärase wanusega mees. Paistis fiiski kõige ujutavam, et ta wõis olla umbes kolmekümnene. Kehakaswu oli ta arwatawasti pidurdanud kunstlikult, püüdes liigse treeninguga suruda alla kehakaalu. Ta jarnles lapsese, kes teab, et ta pole millegi eest wastutaw, oli aga jelle juures energiline nagu mees.

Lefty seisatas Disteri ees, lükkas sigareti keeleotsaga ühest suunurgast teise ja haaras hooletult oma mütsi järgi.

„Kuulsin, Lefty, et teate midagi Mistraalilt,“ sõnas Dister. „Kas ei jutustaks te sellest, aga wõimalikult lühidalt, sest pean veel minema oksjonile.“

„Arge laske end segada, armuline härra! Minul on aega ülearu. Wõin jutustada teile ka hiljem.“

„On aga wäga wõimalik, et ma teid pärast ei näegi.“

„Te wiist tahate wiia Mistraali enese juure koju?“

„Muidugi!“

„Noh, siis wõtate kindlasti kaasa ka minu.“

Sellejuures ta heitis Disterile imeliku pilgu. Tutu wahela segas nüüd Glanch Muldoon.

„Ta on veel liig lapsik, armuline härra!“ ütles kõrtsmik. „Minge rahulikult, küll ma temaga siin räägin. Tunnen teda ja tean, kuidas teda kohelda.“

Wastuse ajemel Lefty heitis Muldoonile tigea pilgu ja filmitsej seda sellise ilmega, nagu poksiija, kes otsib kohta, kuhu tabada oma wastast. Ta olek oli nii wäljakutsuw, et Dister soowitawaks pidas asja isiklikult lahendada.

„Kas te ei ütleks, miks ma tingimata teid kaasa pean wõtma, kui wiin koju Mistraali?“ küsis ta.

„Te's wiist arwate, et teie tallipoisid saamad hakkama Mistraaliga?“

Ta tegi suuga põlastawa tõmbe ning jätkas:

„On ju muidugi mõeldaw, et katsute tema eest ise hoolitseda. . .“

„Olete's weendunud, et peale teie keegi ei tule toime Mistraaliga?“

„Muidugi,“ wastas Lefty ja eemaldus, heites Muldoonile põlgliku pilgu. Mistraali juure jõudes ta filitas teda kartmatult ja ifegi sügas ta kaela.

Teised filmitsej sed nagu madudetalstutajat, kes astub mürkma-
 dudega täidetud puuri. Mistraal ainult teritas kõrwu ning pani siis nina
 usaldawalt poisi õlale. Olesk pidanud jääma hea mulje looma ja nõrga
 inimese sõprusest, Disterile aga see mõjus eemalõukawalt. Temale näis
 ebaloomulik, et wäike, hiilwa iseloomuga mehike omas nii suurt mõju
 toredaima hobuse üle, keda ta eales näinud. Tundus, nagu olesk lõwi
 jobitanud sõprust maoga.

„See küll,“ mõonis Dindley pisut ärritatult. „Mis te võite mulle jutustada hobusest? Palju te teate temast?“

„Mina? . . . Tean temast kõik, peale ühe asja.“

„Nimelt?“

„Ma ei tea, kes või mis selle hobuse ära rikkus.“

„Ta's pole algusest peale niifugune?“

„Tema?! . . . Ta oli alandlik nagu lambataall! Veel kui ta oli kaheaastane, võis juhtida teda hea sõnaga.“

„Sa hiljem ta muutus?“

„Jah! Kolme aastaselt ta tappis esimese inimese. Seitsaadik ta jäi niifuguseks, nagu teie teda asja tundma õppisite. Viimase kolme aasta kohta olete teie Mistraali seitsmes peremees.“

„Ring mitu inimest on tal jüdamel?“

„Tapnud on ta ainult kaks,“ vastas Vesty irvitades. „Aga ka teised said tema käest oma osa.“

„Teie olete talitanud teda kõik need aastad?“

„Jah, sest keegi teine ei saa sellega hakkama.“

„Eh! oled mees ja õpetad meilegi selgeks trikid, mis sa tema juures tarvitad?“ pillkas Tim Mac Farland.

Vesty jööstis ringi ja osutas oma määrdunud sõrmega suurekasu-
liitele iirlasele.

„Mis see ernehirmutus siin piuksub? . . . Ei mäleta, et oleksin kõne-
tanud teda! Tema suguste sellidega pole mul üldse tegemist.“

Nii väljakutsuvad, kui ta sõnad ka olid, toon mõjus veelgi ärrita-
vamalt. Tim Mac Farland kahvatas vihast ja ta oleks kindlasti tunginud
kallale häbematuile, kui Clancy poleks hoidnud teda tagasi.

Vesty märkas küll teife ähwardawat liigutust, seisis aga rahulikult
paigal. Ta suu tõmbus pillkavale naerule.

„Maadake ainult seda mürgist konna, armuline härra!“ ütles
Clancy Muldoon. „Kui täfuga pole asjad korras, tuleb see lihtsalt sellest,
et Vesty nii kaua on saanud olla tema läheduses!“

„Taemas hoidku!“ hüüdis Dister äkki. „Nüüd unustasin Garron
Girli hoopis!“

„Ta on vist ammugi müüdnud.“

Neist sõnadeist hoolimata Dindley eemaldus kiiresti, et asja kohta
selgusele jõuda. Ta hingas kergemalt, kuuldes, et John Dymouth oli
ostnud Garron Girli. Kuna Dymouth juba koju poole ratsutas, palus
Dister Timmi auto koju sõidutada kuna ta ise tahtis tulla Mistraaliga.

„Tahate Mistraali koju talutada?“ sõnas Vesty. „Täiesti tobe
kavatfus! Niifuguse hobusega ei käida ometi!“

Pois oleks häbematuise eest määrinud paar kõrvakiisu. Enne, kui
Dister aga midagi öelda jõudis, sidus Vesty tänu juba lahti ja kõndis
temaga maantee poole.

Dister käis kogu aeg hobuse ümber, vaatles teda eest, tagant ja
külgedelt. Ta hinge asus midagi sellist, nagu ta oli tunnud, kui esma-
kordselt kandis pikki piikse, kui esmakordselt mängis kaasa oma ülikooli
nooblis meeskonnas. Nõik need sündmused aga kahvatusid praeguse ees.
Tšegi sügismaastik näis talle palju värwirikkam sest saadik, kui Mistraal
kuulus temale.

XIII.

Terme tall sattus ärevusse, kui Sister lõpuks, hiline ja tolmunud, kuid rõõmasti särades jõudis koju.

„Tolle poisi palkame ametisse Misitraali jaoks,“ ütles ta Deftyle osutades Tod Loomisele. „Palga ja teiste tingimuste suhtes kõnelete temaga muidugi ise?“

„See küll — kuigi seni olen kuulnud temast ainult halba,“ vastas moonameister hapu ilmega.

„Mis muidu uudist?“

„Ei midagi... see tähendab: suure maastikuõidu aubinda tõsteti wiietuhande dollari võrra. Seda kuulsite muidugi juba oksjonil?“

„Polnud seal üldse aega hoolida sellistest asjadest? ... Võitja saab's nüüd järjekindlalt wiisteisttuhat dollarit? Siis on oodata rohkesti osavõtjaid.“

„Selle eest on tingimused ka eriti rasked. Tee wiib läbi äärmiselt muutliku maastiku ja on üle wiie miili pikk.“

„Arwan, et see on paras maa Misitraalile. Mis teie selle kohta ütlete, Tod?“

Tod Loomise kombes tavaliselt olid laimatud, sel korral aga ta ei suutnud hoida tagasi üleolewat naeratuist.

„Vastu ta peab küll lõpuni, kui mõistluse ajaks suudame teda treenida küllaldaselt, kuid kardetavaid mõistlusejaid on seal kindlasti palju. Wiisteisttuhat naela on tänapäev kena summa igale mehele...“

„Dige! Aga kes peab suutma mõistelda Misitraaliga? Waadake teda ainult!“

„Ta on tõesti väga ilus hobune...“

„Ilus?! Ja mitte rohkem?“

Sister oli äärmiselt erutatud.

„Selle järgi, mis mina tean, on ta kõige pealt kurjategija!“ vastas Loomis külmalt. „Muuseas — härra kolonel ootab teid.“

Maja ukse juures Lindley kohtas Chance'i, kes teda seal ootas mureliku ilmega. Ta küsimale pilgule vastuseks teener wangutas pead.

„Urge muretsege!“ sõnas Lindley lohutavalt. „Mõne minuti pärast on kolonel hiilgavas tujus. Minge parem välja ning waadake mu uut tätku.“

„Arwan, armuline härra,“ vastas Chance, „et oleks soovitav, kui lähemine kohe teie tuppa.“

Sister filmitses teda imestunult, siis aga sammus järelandlikult trepist üles. Chance sules nende järgi hoolikalt ukse.

„Kolme kuradi nimel, mis on siis jälle lahti?“ küsis Lindley, kuna hammerteener lasi pesukausi joosta sooja ning külma wett korraga.

„Ma ei tea seda täpsalt ifegi, armuline härra.“

Ta waikis ning lühas siis kõheldes:

„Sfand Bynmouth on ifka weel koloneli juures.“

„Dige mul asja! ... Miks jutustate sellest nii salapärase ilmega?“

Wanamees muutus äkki elavaks.

„On wiist juhtunud midagi,“ fofistas ta ärewalt, „midagi väga halba.“

Lister, kõrwad seepi täis, ajas enese küsimalt piisti.

„Mis nimelt?“

„Ei oska seda seletada, armuline härra, kuid midagi tähtsat see igatahes on, sest kolonel on juba kolm korda küsinud, kas te pole veel kodus.“

„Taga paremaks asi läheb!... Ma ei lasse end aga enam kohelda nagu koolipoisksi!“

Dindley wiskas käterätiku warna. End õieti kuivatamata ja kanuimata, ta tõmbas selga kuue ning jooksis trepist alla. Wanaisa toast ta leidis eest John Dymouthi, kes talle naeratades noogutas.

„Jutustasin parajasti, kui julgesti ja ratsutatsid Misraalil,“ teatas Dymouth.

Enne kui Dindley midagi wastata jõudis, kolonel palus Dymouthi korraks lahkuda toast ja jätta teda pojapojaga kahekesi.

„Jstu!“ ütles ta Dindleyle, kui Dymouth sules enese järel ukse. „Ei, parem istu siia, nii et näen ju nägu, tahaksin sind ka näha, mitte ainult kuulda.“

„Ja millest ja kõnelda tahad?“ küsis Dindley.

„Ühest väga wanast asjast, mida mäletad wiist juba koolist... On sul weel meeles muinasjutt kaamelist, kellel oli seljas just nii suur koorem, nagu ta hädapärast landa suutis. Ta peremees lihas sellele koormale aga weel peotäis põhku. See kaalult nii tühine lihandus sundis kaameli kofku warisema... On sul meeles see?“

„Muidugi, kuid — awameelset öeldes — ma ei mõista, milleks ja seda jutustad?“

„Nii — wõi ja ei mõista?“

„Ei.“

„Kas sulle ei tundu, nagu oleksid täna toiminud väga halvasti?“ Dindley mõtiskles hetke.

„Ei, igatahes ei mõista ma midagi niifugust, mis wõiks walmistada sulle pahameelt.“

Kolonel sules filmad. Ta otsmik ning põsed olid muutunud tumepunaseks, huuled tõmbusid peaaegu walgeks. Dindley waatas teda üllatunult. Kuigi ta oli sageli näinud wanaisa tundeawaldusi, nägi ta teda sellisena esmakordselt elus.

Lõpuks ometi kolonel awas omad sinised, läbitungiwad filmad, kuid ei suutnud kõnelda. Raaluwalt ta wahtis lakke, nagu loeks sealt eriti kohaseid sõnu.

„Wäga imelik,“ sõnas ta mitu korda järjeft, püüdes end rahule sundida, närwilist warinat hääles wõis aga kuulda selgesti.

„Kuidas jäi Garron Gurliga?“ küsis ta äkki.

„Sobune on ometi siin?“ wastas Dindley kindlusetult.

„Palju ja tema eest maksid?“

„Kindlasti mitte rohkem, kui ja selleks määrasid.“

„Miks ei tea ja seda täpselt?“

Vindley kõhkes wiituu. Kuna ta ei kahelnudki, et Dymmouth teda reetnud oli, siis wastas:

„Gobuse ostis dieti Dymmouth.“

„See on lihtsalt uskumatu!“ ütles kolonel, juure waewaga end rahule fundides. „Mees äsja suutime teineteisega leppida, waewalt tund ehk kaks walitses meie wahel rahu ja siis... Mis ja's tegid, jelle-afemel, et osta minu jaoks Garron Girl?“

Vindley waitis hetke kohtunult, siis aga temastki said jagu tunded.

„Armas jumal, wanaisa, kas ja's tõesti ei mõista, et pärast seda, kui olin ostnud Mistraali naeruwäärsest tühise summa, kahesaja dollari eest, pidin katsuma tema wõimeid? Die kinnitas ju, et täkk ei osta üldse hüppata. See wõrratu loom hüppab aga nagu pall, nagu wedru! Cfimejel katjel ta ületas kõik takistused. Kui ainult natukenegi harjutame teda, on meil juurepärased wõimalused wõita eelolewas maastiku-jooksus.“

Kolonel sules jälle filmad. Ta käed ja huuled wärisefid ärritusest, kuid ta fundis end rahule.

„Ma ei taha uskuda,“ mõõnis ta wiimaks, „et kõik on tehtud sihitult minu tahtmise wastu...“

„Alga, jumala pärast, wanaisa, jellist kawatjust pole mul olnud!“ hüüdis Vindley ahastawalt.

„Seda parem!... Müüd aga kuula! Nõuan, et Mistraal wiibimata kaob minu majast, sest ta on süündinud kurjategija. „Prints-walitsejast“ põlwenew hobune on juba kunagi tapnud iise Sisteri, ma ei taha, et see juhuse korduks... Pealegi ütlesin sulle seda juba warem. Mõtled wiist, et teen ainult nalja? Urwad ehk, et olen juba lapsik ja ogar?!... Wõi olen's tõesti juba nii kaugele, et mind ei kuulata mu oma majas?!... Na Dymmouthi wastu pead ja end lubamatult... Alga on parem, kui koristad enese siit, muudu lähen wihapäraht hulluks...“

Oli algus tagasihoidlik, siis lõpp muutus selliseks tunnete purskeks, et Vindley pidas paremaks toast wäljuda. Koloneli ägeda helistamise peale jookkis kohale Chance, heitis Vindleyle, kellega ta uksele peaaegu kofku oleks pörganud, kohtunud pilgu ning kadus wanahärra tuppa.

Vindley Sister aga läks John Dymmouthi juure, kelle ta leidis peegli ees, kaelajidet wahetamas.

„Tstu ometi, Dym!“ sõnas ta kergesti. „Kuulsin koloneli tõrelewat — mis seal's jälle lahti oli?“

„Sa ütlesid talle, et sina ostsid tema jaoks Garron Girli!“ küsis Sister nii wihases toonis, et Dymmouth kähku ringi keeras.

„Muidugi ütlesin. Kas ei meeldi see sulle? Pean igatahes paluma, et ja, kui oled tülitsetanud wanaisaga, ei katjaks oma wiha jahutada minu kallal!“

„Süüwa, katjun end taltsutada! Et mitte tarwitada liig järskke wäljendusi: Ieian, et pidasid end minu wastu äärmiselt — ebaseltfi-mehelikult.“

Dymmouth astus paar sammu lähemale. Ta oles tuletas Vindleyle meele näitlejat, kes astub lamale, et publikult kerjata aplausi.

„Sa ei taha minuga ometi tülitsema hakata, mis?“ küsis ta väljalutsuwalt ning ajas enese firgu omas täies juuruses, waadates siis Lindleyd iikalt alla.

„Ei mõtlegi! Tähtsin waid teada, miks sa jutustasid wanaisale, kuidas oli lugu tolle hobuse ostmisega.“

„Aga miks, pagana päralt, pidin seda tema eest siis warjama?“
Lister wõpatas.

„Kas sa's ei teadnud, et sa sellega küllwad uut waenu wanaisa ja minu wahel?“

„Aga muidugi mitte,“ wastas Dymmouth teeseldud otsekohefufega. „Seian, et sa ülbse pead asja liig tähtsaks. Minul on, jumal tänatud, muusiki mõtelda kui hobustest!“

Wimne märkus wõttis Lindleylt igajuguse kahtluse.

„See wiis, kuidas sa asja käsitad, lõendab igatahes, et sa wanaisale sihikult kaebasid minu peale . . .“

Koputamine uksele õnneks fundis teda waikima.

„Selline naeruwäärne jüüdistus ei ärrita mind põrnugi,“ wastas Dymmouth ja awas ukse.

Chance teatas, et kolonel soowib kõnelda härra Dymmouthiga wõimalikult pea. John lahkus toast ja Chance sules tema järgi kiiresti ukse, kuna oli näinud oma noore peremehe wihast moonutatud kahwatu nägu.

XIV.

Dymmouth jõudis waewalt astuda koloneli tuppa, kui kuulis kummalist kühimust:

„Kuidas on su nimi?“

Noormees astus kõheldes woodi juure.

Nähtawasti ärritus oli wanahärrat nii mõjutanud, et ta nüüd sonis, ega tunnud enam ära oma sugulast. Kõik katsed teda rahustada ebaõnnestusid aga, ja ta lordas uuesti:

„Kuidas on su nimi?“

Korrektilt, nagu alati, wastas Dymmouth lõpuks:

„John Lister-Dymmouth!“

Selle wastufega näis kolonel rahuldumat, sest palawikuline läige kadus ta filmilt ja peaaegu kurwalt ta waatles woodi ees seiswat tugewat ning ilusat noormeesi.

„Sina oled's ka üks Lister?“ mõõnis ta lõpuks.

Dymmouth, kes nüüd juba hakkas aimama koloneli mõttekäiku, rutatas wastama:

„Muidugi. Olen wähemalt sama hea Lister, nagu näiteks . . . Lindley!“

Kolonel noogutas. Juba esimesel õhtul talle oli paistnud filma juur sarnadus Dymmouthi ning kuulsa sir Walter Listeri maali wahel.

„Kas oled kunagi kuulnud midagi sir Walter Listerist?“ küsis ta pikkamööda.

„Tean peast tema elulugu. Tema oli ju mees, kes üffinda faitjes Visterite lossi puritaanlaste vastu!”

„Nii, nii? Sa's tead seda? Kuft tunneb üks Dymmouth Visterite perekonna ajalugu?”

„Minu wanaema oli ometi ehtne Vister. Juba wäitfe poifina kuulfin temalt pikki jutustuji Visterite hiilgawast minewikust. Olin jelle ühe sama uhke nagu tema!”

„Jah — Visteritel on ajalugu. Nende minewik oli kuulusrifas, milline aga kujuneb tulewik? On saabunud rasked ajad, armas John, ja pean möönma, et waatan murega meie perekonna tulewikku.”

Dymmouth wakis diskreedilt, kuigi tal peas keerlesid igajugused mõtted. Nähtawasti ta waiwine sel hetkel oli ebaõnnestunud wõte, sest kolonel ütles kannatamatult:

„Arwain, et sinul on arusaamist jellistest asjadest!”

„Mure Visterite tulewiku pärast?” sõnas Dymmouth teeseldud kohumiseega. „Pean tunnistama, et ma pole kunagi tulnud jellisele mõttelegi. Minu meelest oli Visterite perekonna hiilgus alati midagi endasüüdistawat, midagi kindlat ja wanumatut, nagu Vorrogate'i kaljud seal, wäljas.”

Neil hästimalitud sõnadel paistis olewat joowitud mõju. Dymmouthile wiirastus kauge eesmärk, mille teoksjaamisest ta seni polnud julenud unistadagi, hoolimata Dindley awameelsetest märkustest. Ta otjustas olla ettevaatlik ja kajutada wõimalikult osawasti trumpe, mis saatus talle kättemänginud oli.

„Sinu olek annab mulle julguse,” ütles kolonel äkki, „kõnelda sinuga asjast, mis mul juba ammu eriti hädame lähedane.”

„Dskan hinnata seda au, mida mulle sellega üles näitad,” wastas Dymmouth tõsijelt.

Koloneli silmis süttis jelline sära, et Dymmouth juba kartis liig kaugele läinud olewat. See oli aga waid waimustuse sära, mille ta hästimalitud sõnad olid pannud leegitjema.

„Astu korraks aina alla, mu poeg!”

Dymmouth jõstis sõnatuulelikult püsti.

„Waata wälja. Mis sa seal näed?”

„Läänes paistawad Purchase lossi tornid. Lõunas kerkivad Vorrogate'i kõrgustikud ja idas hõljub must juitupilw maastiku kohal, mis minu arwates wõib olla Ryledale.”

„Sa's tunned täpsalt meie maastiku üffikasju? Nähtawasti jutustas sulle ju wanaema ka sellest!.. Sa nüüd ütles mulle korraks, mida wajab perekond, et aastajadu pühida wõimul?”

„Minu arwamise järgi — maad.”

Koloneli naeratus näitas, et need sõnad talle meeldisid.

„Smestan, et tänapäewal leidub weel noori, kes seda taipawad ... Waata, John, terve maa seal wäljas, Purchase lossiit kuni Ryledale'ini kuulus wanasti Visteritele. Kaswaw lufjus, mis endistel aegadel sin moodi läks, wõttis minu esiisadelt ühe maatüki teise järgi ... Suudan nüüd pidada Vister-Salli ainult jellepärast, et mul on raudtee obligatioone. Elame nende protsentidest. Kujutle enesele seda häbi: raudtee peab toitma meid, põliseid maaharijaid! Nii fägawale oleme langenud!”

Dymmouth wangutas piffamööda pead, nagu oleks see uudis mõjunud temale väga masendavalt. Ainult ta silmanurkades tõmbles piffawalt, mida ta aga hooljasti warjas. Ta oli ije üllatatud jelle üle, et nii hästi suutis etendada oma oja.

„Sina oled mees, keda wajan,“ jatkas kolonel. „Sinu on wana fir Walter uuesti ilmale sündinud. Sina oled ehtne Rister, ja mitte Dindley, too fergemeelne poisike . . .“

„Andesta, aga Dindley . . .“

„Ei, ära katju teda kaitsta, tema jaoks ei leidu üldse wabanduji! . . . Palun — enam mitte üht sõna, sellega ainult suurendaksid weelgi minu wiha tema wastu . . . Mõte, mis mind wahetpidamatult waewab, on: leida tee, kuidas uuesti jaada meie perekonna waldusje endised maa-alad!“

„See on wõrratu, õilis mõte!“

„Eks ole?! . . . Selleks aga on waja raha, naruft, alatut raha. Meile pakuti feda poolwägiji! Seitse miljonit dollarit, mis oleks wõinud muuta lofkawateks wiljawäljadeks, õitswateks aedadeks . . . Ja mis teeb see noor narr?“

„Kõneled wist Din'ist?“

„Muidugi! Selleajemel, et põlwili tänada jumalat, kes peale rifuufe annab talle weel noore ja ilusa naise, see kaabakas leiab, et tal on naeruwäärne nimi!“

„Annab's nimi selleks põhjuft?“

„Salcyone . . . Leian, et see kõlab isegi väga hästi: Salcyone Tiberton.“

„Ah — temast on jutt?“

„Kuis nii? Tunned teda?“

„Rägin teda täna . . . Mina ei ostaiks üldse soowida ilusamat naist enesele, ega paremat ema mu lastele.“

„Mäed nüüd!“ hüüdis kolonel waimustatult. „Ja Din, see poisikolk, ei oska õelda muud, kui et: Salcyone on ometi väga naljakas nimi!“

„Aga Din ongi weel väga noor.“

„Nii noor pole ta füiski! Ja pealegi, ta ei muutu kunagi! Sellepärast pean leidma kellegi, kes teostab minu ideed — pean leidma tõelise Risteri!“

„Arwastin, et Dindley on perekonna wiimne wõsu.“

„King sina? Kas pole sina samuti Rister? Kui kriipsutame läbi Dymmouthi, jääb järgi waid Rister, John Rister, kes peab saama minu täisõiguslikuks pärijaks!“

Dymmouth, hoolimata rõõmsast ärewusest, ei suutnud hoida tagasi küsimust:

„Aga mis ütlevad jelle kohta inimesed?“

„Kurad neid mõtku — siin pole tähtis inimeste arwamine, waid põhimõte, mille eest mõikleme! Kui tunned end Risterina, siis on sul ka jõudu end sellena näidata. Mii's: kas tahad jääda Dymmouthiks, wõi on sul julgust jaada Risteriks?“

Wanamehel oli õigus. Kuigi maailm tema ümber lühikest aega õlgu kehitas, sellepärast, et ta päranduse saamiseks loobus oma nimest, Risterite lofs ja seitse miljonit olid feda wäärt! . . .

Linnmouth tõusis ning haaras koloneli kää.

„Sa pole minust ainult wanem, waid ka targem!“ ütles ta pidulikult. „Kindlasti ma ei saa teha midagi paremat, kui tingimusteta alista sinu joowidele!“

XV.

Musa ja otsekoheise inimese mõtted liiguvad tavaliselt waid ühes juunas. Lindley Dister igatahes ei suutnud kaua kaalutleda, miks wanaija tema wastu äkki nii jahedaks oli muutunud. Rõõm Miitraali omanisest surus kiiresti kõrwale kahtlustuse, et Linnmouth ehk milleski süüdi wõis olla.

Ta leidis oma imetäku tallide tagant, murult. Resty seisis kõrwal, toetumult wastu aiaposti, ning niferdas midagi. Hobust nähes, Lindley süda tufsus kiiremini.

Pahaselt ja morni näoga astus lähemale Tod Loomis. Teda huwitas küsimus, mis hobusega teha? ...

„Miitraal tuleb ära wiia!“ Jonas Lindley, kellele meenus wanaija käsi. „Näib, nagu rõõmustaks see teid, Tod?“

„Täiesti õige!“ wastas moonameister rahulikult. „Kus juba käis jubedust koos, seal pole loota midagi head. Miitraal on kurjategija, kuid siiski veel tublisti parem tollest sindriist, kes konutab seal plangu ääres.“

Lindley heitis kiire pilgu tallipoisi kõwerdunud seljale ning andis endamisi õiguse Tod Loomisele. Sead läbisaamist polnud Restyga wiist üldse loota ...

„Te's ei usu, et nende mõlemiga wõib hakkama saada?“

„Inimese tundmaõppimiseks kulub kuus kuud,“ wastas moonameister mõttikalt. „Hobust peate uurima vähemalt aasta, kuni teda mõistma hakkate, sest te ei tunne tema keelt. Sellepärast ei tea ma ka midagi velda Miitraalilt — suguhobuseks, ta wõib olla, kõlbab.“

Tema edaspidist arutlust Dister jälgis üha tõuswa nukrujega. Kurjategija, arwas Loomis, jääwat kurjategijaks. Selles juhtes lugu olewat samasugune nagu tiigriga. Teda wõidawat taltsutada, ta suutwat lõpuks teha mõnd triifigi, kuid ial ei tohtiwat peremees talle pöörata selga ... Nii olewat wõimalik Miitraaliga wast õnne katstuda hipo-droomil. Siis aga ei wõimat temaga wõtta oja maastikusõidust, sest seal saab katstada ainult hobuseid, keda nende omanik igas olukorras usaldada wõib.

„Teil on täielik õigus!“ tõendas Lindley. „Mga peate ju ifegi mõõnna, et sellisest hobusest loobutakse ainult siis, kui ollakse temaga katsumud, mis wähegi wõimalik. Mina igatahes ei kaota veel lootust. Küsimus seisab nüüd kõige pealt selles, kuhu paigutada Miitraal? See peaks muidugi olema fujagil läheduses ...“

„Eks katstuge korrats wana Crofteriga.“

„Tema ei tea ju midagi hobustest!“

„Siis soowitaksin Divine'i — kuid tema juure on paar kilomeetrit.“

„Ei tee wiga ... Sõidan kohe jüna. Palun, õelge Restile, et ta tuleks hobusega järgi.“

Lindley fihutas autoga minema. Warsti ta nägi paremal pool teed wäikest walget maja, mida ümbritses hõre mets. Sues lehwis tuule käes tuimaw peju. Seda nähes ta tänas taewast, et ei istunud Misraali seljas.

Runajes kampjonis mees oli kuulnud teda tulewat ning tõstis termitades käe. Lister jättis auto maanteel seisma ja astus wälja. Mike Divine, kes talle wastu tõttas, oli tugewasti rangisjalgne. Soolimata laiadeft õlgadeft, temas mõis nüüdki tunda endist jakeid, kelle karjääri katkestanud liig kiire raswumine.

„Armas Divine, kas te ei tahaks wast anda ulualust minu hobusele?“ küsis Lindley, wastujeks mehe ülewoolawalt jõbralifuse terwitusele.

„Teie usaldus teeb mulle au, armuline härra, ma ainult ei mõista hästi . . . Pole teil's kodus enam ruumi?“

„Ruumi muidugi on! Näägin suureft, hallist täkust, kes hiljuti mis-kas sadulast Dick Bunce'i. Wu wanaija ei luba jeda hobust meie talli paigutada.“

„Mõi nii — Misraalift on jutt? Seameelega wotan wastu tolle toreda looma! . . . Kas see polegi tema, kes sealt praegu tuleb?“

Sirlasel oli õigus. Lestht talutatuna Misraal wäljus eemalolewa metsatuka tagant . . .

Mike paigutas hobuse koplisse, mida piiras ebaharilikult kõrge aed, pärandus neift aegadeft, kus ta weel kaswatas hobuseid, ja mitte kuu, nagu nüüd.

„Wõimalikult kõrge aed omab suure tähtsuse,“ seletas ta Listerile. „Mitte ainult selle poolest, et sealt ükski hobune üle ei pääse, waid see mõjub loomale rahustawalt ja ajab tal juba alguses peasti kõik rumalad mõtted.“

„Mis te arwate tollest poisift?“ küsis Lister, õjutades Lesthyle, kes oli roninud aia otja ning seal istudes wahtis liikumatakt oma lennufui. „Mulle tundub, et ta hüpnotiiseerib hobust ja sellepärast saab temaga nii hästi läbi!“

Divine filmitfes Lestht hull aega ning wastas fiis, et jellistelt meestelt polewat loota head. Esialgul wõiwat poisj aga fiill sinna jääda, kuna keegi teine ei saanud hakkama Misraaliga. „Ega see kawa ei kes-tagi,“ ütles ta. „Siljemalt nädala pärast jõõb hobune mul peost.“

„Ei usu,“ lahtles Lister, kes oli toetunud wastu aeda. „Ta põl-meneb Prints-Walitsejast. Kui selline hobune kord muutub kurjategijaks, jääb ta selleks eluaeg . . .“

„Ettewaatust!“ karjus äkki Mike Divine.

Lister hüppas eemale, sest hobune oli astunud aia juure, ajanud pea lattide wahelt wälja ning katsumud hammustada oma peremeest. Kuna see ei õnnestunud, jooksis ta nüüd koplis nohisedes ja tagant üles-liües ringi, nagu tahtes häwitada nägematut waenlast.

„Rahutustan temaga täna hommikul,“ sõnas Lister tõsijelt. „See on tal wiht weel meeles.“

„Nähtawasti,“ tõendas Mike pead wangutades. „Tahaksin teile öelda, et olen eluaeg näinud igasuguseid hobuseid, aga neid kõiki ületab Misraal. See on ju kawal saatan, kajs ja mitte hobune! . . . Waadake ainult, kuis ta nüüd keerab teile selja ning rahulikult rohtu jõõb, nagu

oleks unustanud teie olemasolu. Selle juures ta fogu aeg walmab, kas te ehk kogemata ei anna talle wõimalust uueks kallaletungiks!"

"Eks katsume teda filmas pidada," ütles Bister, kelle jüda oli muutunud imelikult raskeks.

"Sgatahes on selliste loomade taltsutamiseks ainult kaks teed!" seletas tiirlane immuvalt. "Neile tuleb anda piitja ning wäewõimuga alistuma fundida, ehk jällegi wõita nende poolehoidu heaga. Selle hobuse juures minu arwates wõib midagi saamutada ainult toore jõuga ... Sei, sõbrake!"

"Kas räägite minuga, paksmagu?" küsis Lesth ütskõikfelt.

Divine ei wastanud, waid pööris Bisteri poole.

"Sünnib see ehk teie nõusolekul, et poiss end minu wastu nii häbematuult ülal peab?"

"Wuidugi mitte! Küll see harjumus tal warsti kaob ... Aga mida te's temast soowitate?"

Mike kummardus sügawasti Lesth ees ja küsis pilkawalt:

"Kas armuline härra oleks nii hea ning ütleks meile, on's jellel hobusel kombeks end aia wastu suruda, kui temal ratsutatakse plonguga piiratud kohas?"

"Misraalist räägite, wõi?" aigutas Lesth, näidates omi kollaseid hambaid. "Ei, niisuguseid wempe ta warem küll teinud ei ole."

"Siis peaksite ta siin koplis korraks soojaks ratsutama!" soowitas Mike Bisterile. "Wõi pole teil selleks tuju?"

"Aga meeleldi — katjuda ju ikkagi wõib. Mul on kaafas paar sadulat ... Lesth, tooge üks autoost ja saduldage Misraal!"

Lesth täitis pikkamööda kasku. Ta tõi sadula, lastes jalaraudu järellõhifeda, ja puges läbi aia. Teisele poole jõudes ta istus maha ning wõttis sadula omale põlweledele.

"Mis see's tähendab?" küsis Bister kannatamatult. "Lehte ometi weidi rutem!"

"Suure kiirustamisega pole Misraali juures midagi peale haata," wastas Lesth julgesti. "Temaga tuleb olla kannatlik."

Divine kees wihast, kuid Bister hoidis teda tagasi. Lõpuks Misraal tuli lähemale ja, kõrwad wastu pead, nuufutas sadulat. Et hobusele asja mugawamaks teha, Lesth keeras sadulat pikkamööda, nii et täkk wõis tutwuda selle üksikasjadega. Alles siis, kui see toiming oli sooritatud piimliku täpsusega, tõusis Lesth ning haaras Misraali lastast. Samal hetkel täkk ajas enese püsti.

"Sumala pärast — ettewaatust!" hüüdis Bister.

Soolimata hädaohust, mis teda ähwardas, pööris Lesth hobusele rahulikult selja.

"Karta pole midagi," irwitas ta. "Misraal ainult mängib minuga."

Lõepoolest, allawühifewad kahjad ei tabanud teda. Sobune tormas paar korda nagu hull ühest koplil otjast teise ning jäi siis Lesth ette puristades seisma. Selline mäng kordus weel, nii et möödus wähemalt pool tundi, kuni hobune lõpuks saduldatud oli. Lesth sidus Misraali tugewa teiba külge ja ronis ise endisele waatluskohale, aia otja.

"Misraal."

„Mutemini teda saduldada ei saa,“ sõnas ta uuesti aigutades. „Kui teil poleks mind, ei suudaks isegi kolm meest saduldada selle ajaga, ustuge ainult!“

Mõlemad, kes seda seni olid pealt vaadanud, uskusid teda pikema jututa.

„Minule näib, et hakkab juba taipama, milles wiga seisab,“ sõnas Mike Divine mõtlikult. „Misraalil on lihtsalt liig palju mõistust! See hobusega on lugu samasugune, nagu hea naisega: mees peab tema eest mõtlema! Kui aga wõtate naise, kes ise mõtleb, läheb asi warsti wiltu ja tuleb abielulahutus. Täpselt samasugune on lugu Misraaliga — ta tahab ise kõike näha ja mõista. Ning mida enam ta näeb, seda wähem ta mõistab, ja mida wähem ta mõistab, seda rahutumaks ta muutub. . . On wiist nii, armuline härra, et tolle loomaga saate veel mõndagi läbielada!“

Kuna täff oli väga lihidalt kinniseotud, ei walmistanud sadulaste pääs Disterile erilisi raskusi. Waewalt aga jõuti Misraal lahsti siduda, kui ta oma nimele sõna tõsises mõttes au tegi. Nagu tormihül kihutas ta läbi koplil, kogu aeg tagant üles lüües. Rats korda Disteri jalad libisesid raudadest, kuid mõlemil korral ta leidis need uuesti, kui täff äkki nagu marutõbine hakkas kohapeal keerutama. Ka parim ratsanik maailmas poleks suutnud hoiduda sadulas üle kolme minuti. Dister lendas nagu kivi sadulast juba kahesümme sekundi järgi, purustas lennul ühe aiatali ning kukkus koplilt wälja liiwale. Täff sirutas talle järgi pea nagu madu.

Dister tõusis tuifudes.

„Mina temaga küll ei jandaks, armuline härra!“ arwas Mike Divine. „Raskestin teda seista koplis ning imetlesin ta ilu wõimalikult suurest kaugusest.“

Ühe käega ta toetas Disterit, kuna teisega wibutas heinaharki, mille oli haaranud maast. Dindley pühkis huultelt werd ja teatas ükskõiksel:

„Ratsun veel kord. Ma nimelt istusin walesti, kui ta keerlema hakkas. Niisugust asja enam ei juhtu. . . Ma kas saan temaga hakkama, wõi. . .“

„Arge seda jumala pärast enam katsuge!“ hüüdis kohkunud hääl. „Ta tapab teid, tallab puruks. . .“

See oli proua Divine, kes märgi käsi wastu põlle kuimatades lähemale ruttas.

„Kasi sina parem kõõti!“ pöruatas talle Mike. „See tegemist ainult oma tööga, nagu see kohane korralikule naisele. . . Aga kui fiiski tohin ka sõnake kaasa rääkida, siis põhimõtteliselt on tal, armuline härra, küll õigus. Mina igatahes ühegi hinna eest. . .“

„Jätke,“ palus Dister, kes seisis veel kindlusetult jalul, selle filmis aga põles halbaennustaw tuli. „Mida te hobust parem uuesti posti külge siduda. Jstugu tal keres kas wõi wanakurat ise, küll ma ta wälja ajan!“

„Mäed nüüd!“ karjus Mike oma pakkule naisele järgi. „Selles oled ainult sina süüdi. Poleks sa wahese seganud, oleks kõik läinud teisiti! . . . Armuline härra, palun teid, jätame selle tänaseks. Täna on kindlasti õnnetu päew! Kindlasti! . . . Ja pealegi, kui teiega siin midagi juhtub, pean pakkima kofku oma seitse asja ning siit kaduma!“

„Te ei taha ometi öelda, et faks täiskasvanud meest ei saa jagu ühest hobusest?“ küsis Vister.

„Sellest pole juttugi!“ vastas Mike Divine solvunult. „Küll me ta pagana pehmeks teeme! Ja kui just nii väga soovite temaga jõudu kat-
suda — ega's minulgi midagi selle vastu ei ole.“

Polnud kerge hobust meest kinni püüda, kuna Betty sel korral keel-
dus aitamast.

„Kui ma jeda teen, on ka minu vahetord Misraaliga mokas,“ sele-
tas ta. „Näгите ju ise, millist waewa mulle maksis teda kinni püüda ja
saduldada. Wihastub ta nüüd ka minu peale, siis pole üldse enam in-
meist, kes teda talitada võiks.“

Lõpuks ometi õnnestus Divine'il täfule kõis kaela wifata ja ta
posti külge siduda. Vister wiskus sadulasse ning uuesti algas wõitlus
inimese ja looma wahel. Misraal katsus nüüdi õne keerlemisega, kuid
sel korral Lindley istus kindlasti. Siis hobune hakkas tegema äkilisi
jõnkse ettepoole, nagu see kombeks Metfitu Vääne taltjutamata mustan-
gidel. Jga niifugune hüpe mõjub ratsaniku selgroole nagu haamrilööf.
Wähemalt paarkümmend korda lõi Lindley enesele lõuaga vastu rinda
sellise jõuga, et tal suust ja ninast purskas veri. Lõpuks ratsanik hakkas
jadulas kõikumata.

„Tapan selle halli saatana, muidu on noore Visteri päewad loetud!“
karjus iirlane kohkunult. „Betty, too ruttu püsi! Nuttu, kuradi päraft,
ruttu!“

Proua Divine tuligi warsti wanaaegse piisfiga. Ta ei jõudnud selle
aga weel mehele ulatada, kui Vister lendas suures kaares läbi õhu ning
prantsatas Mike'i jalgade ette, kuhu oimetult lamama jäi. Minult asja-
olu, et iirlane lähku jõudis haarata heinahargi, päästis Lindley elu, sest
Misraal tormas oma ohwirile kallale ja isegi kardetaw harf suutis hul-
lunud looma waewu eemale tõrjuda. Lõpuks proua Divine suutis kõm-
mata koplilt wälja minestanud ratsaniku, kuna Mike samal ajal tõrjus
tagasi täfu wihaseid kallaletungu.

Betty istus kogu aeg aia otsas. Nüüdi ta kükitas seal liikumatult
ja kui Divine teda appi palus Visteri majja kandmiseks, vastas ta
irwitades:

„Kole minu asi! Olen tallipois ja mitte kannerteener!“

Wastuseks iirlase sõimule ta ainult ühtitas ja kehitas õlgu. Kui
Misraal wiimaks tema juure tuli ning pea ta põlwele pani, puhkes
Betty isegi waljusti naerma.

„Sinu terwist see nali ei rikkunud põrnugi, wana sõberi!“ sõnas ta
hobust silitades. „Tolle poisinolgiga sul tuleb aga weel küllalt ma-
delda... Oid pisut tobedad ju eelmisedki peremehed, aga see on küll
täiuslik narr!“

Narriks nimetatu lamas aluskotil, mille Mike kiiresti oli laotanud
kõõgi põrandale. Proua Divine tahtis teda küll elutuppa wiia, kuid nagu
alati, nii ka sel korral mees ei hoolinud tema soovist.

Meelamärkusele tülles meeldib talle kindlasti palju rohkem sinne
õunamoofi lõhn kui sinu igawesed naftaliini ja koirohu wingud elutoas!“

„Ah, Mike, Mike!“ nuuskus proua Divine. „Ega ta siin ometi
jure? ... Sumal, jumal, aga kui ta ehk ongi juba surnud?“

„Kas pead kord juba suu?“ hüüdis Mike. „Miksal sina, tobe hani, enne oled näinud, et furnu nina jookseb verd?“

„See'p see just ongi — ta jookseb vereft tühjaks ja sina ei liiguta förmegi... Aga usu, jumala karistus ei jää tulemata sinu ükskõikjuse eest...“

„Tahad mind hulluks ajada, eit? Kumb meist on kaks aastat õppinud loomakliinikus, kas sina wõi mina?“

„Ega's inimene pole loom!“

„Kui suur see wähe's iffagi on! Igatahes on loomad palju mõistlikumad inimestest... Anna mulle kõigepealt pudel — sihuke hirm läks kontidesse, et ilma wiinata ei saa sellest kuidagi lahti... Säh, wanamoor, rüüpa ka üks lonks... Mii, ja nüüd maatame, kuidas härrale elu sisse jaaks.“

„Näe, Mike, ta naeratab. Näib, et ta juba ärkabki, waene poiju!“

„Särra Dister?... Hei! Särra Dister!“ hüüdis Divine ning raputas meelemärkusetut õlgadest.

„Oled täitja napakas!“ karjus naine.

„Pea suu!“ müristas Mike.

„Mis on?“ küsis Dister nõrgalt.

„Sumalale tänu, ta elab!“ hõiskas proua Betty. „Anna pudel, Mike... Armuline härra, maitse korra's... Beel üks tubli lonks, see paneb teil were käima!“

XVI.

Arst, kes kolonel Disterile teatas, et wanamees peab jääma tuppa veel vähemalt neli päewa, tänas õnne, kui jõudis haigetoast lahkuda ilma tõliste kehawigastusteta. Kolonel ei suutnud kuidagi leppida mõttega, et veel neli päewa pidi olema teguwõimetu. Pärast arsti minekut ta lamas asemel ja näppis närwiliselt omi halle wurre.

„Annan talle veel ühe wõimaluse!“ sõnas ta äkki poolwaljusti.

„Säh, armuline härra, tehke seda!“ ütles woodi otja juures liikumatuks seisew kammerteener Chance.

„Mis te mõtlete, Chance?!“ karjus kolonel. „Kuidas julgete siia sisse hiilida, ilma, et oleksin teid kutsunud?“

„Armuline härra, tahtsin ainult...“

„Pidage see enese teada. Ma ei taha kuulda teie seletusi, nõuan waid korda ja sõnakuulmist!... Paluge nüüd kohe siia isand Dymmouth!“

Chance lippas toast wälja ning kolonel, tundes enesel palju parema, süütas sigari. Sga lae poole kerliwa suitsupilwega andsid järgi ta pingutatud ergud. Kui Dymmouth sisse astus, ümises wanamees juba mingit wiit.

„Tstu, Sohn!“ sõnas ta. „Mõtlesin weidi järgi meie wiimase kõneluse üle.“

Dymmouthile wana koloneli sõnad polnud sugugi meele järgi, ta istus aga siiski sõnakuulelikult woodi kõrwale.

„Terwe selle asja juures ei tohi ma siiski unustada üht väga tähtsat asjaolu,“ jätkas kolonel. „Nimelt on Dindley ju ikkagi veel väga noor. Kas sinagi ei arva, et see võib wabandada mõndagi ta efsimustest?“

„Kindlasti!“ wastas Dymmouth suurmeelselt, lihas aga ettevaatlikult: „Siiski peaks ikkagi...“

„Tean, mis ja delda tahad!... Sellest hoolimata annan poisile veel ühe võimaluse — wiimast korda! Olen usaldanud sind ja loodan, et kiidad heaks mu sammud. Pead mind mõistma, John! Ta ei tarwitse oma nime kallal teha mingit operatsiooni, et saada Disteriks — ta on Dister!“

Kuigi aken oli awatud, walitses toas juba widewik, nii et kolonel ei näinud Dymmouthi nägu, kui see wastas:

„Minu palawan siidameesoom oleks näha Dindleyd Dister-Galli peremehena — kui sina kord puhkama lähed!“

„Anna mulle käpi, John!“ sõnas kolonel liigutatult. „Oled ausameelne ja õiglane mees. Disterite veri ei ütle üles, olgu see's lahjendatud kui palju tahes... Mine õige käpi juure ja täida klaasid — joome selle peale.“

„Andesta, kuid ma ei tarwita alkoholi... Ainult aegajalt pool klaasi pärast sööki.“

„Nii, nii — ja ei joo?“ küsis kolonel inestades. „Kuidas kurat see siis võimalik on?... Aga — olgu peale! Näib ju, et maailmas leidub inimest, kelle süda seisab soe ka ilma wiinata...“

Ta helistas ja teatas siisestuwale Chance'ile, et kammerteener wiibinata kutsuks kohale Dindley.

Pärast Chance'i lahkumist kolonel küsis:

„Kas nägid ta nägu, kui tegin talle korralduse?“

„Rahjaks ei,“ wastas John.

„See säras nagu tõusew päike. Ta nimelt jumalab Dindleyd, Januti nagu kõik teisedki teenrid selles majas. Nii see on nüüd juba üle kahesümne aasta. Kuigi Dindleyd hellitatakse, ei wiitsi see poisinõik isegi tänada. Chance, see wana wemmal, jätab mu täiesti saatuse hooletaks ja hoolitseb ainult mu pojapoja eest.“

Kammerteener astus taha tuppa ja teatas süngelt, et ei leidwat kufagilt härra Dindleyd.

„Ega te mind ometi ei peta, wanapois?“ küsis kolonel, suutes waevalt maha suruda tõuswat wiha. „Pois on ehk jälle ühes Darlegha weinifeldris wanemaid aastakäike maitsemas?“

„Ei, armuline härra. Saba mitme tunni eest ta lahkus majast ühes Misstraali ning oma uue tallipoistga.“

„Mis — kas ta ratsutas tolle peletise seljas?“ Koloneli hääl kähises imelikult ja ta nägu muutus üha punasemaks.

„Ei, armuline härra. Säärä Dindley sõitis autoga. Nii palju, kui kuulsin, ta tahab paigutada Misstraali Mike Divine'i juure.“

„On's ta lausa hull?“ müristas kolonel mihajelt, kuigi filmnähtawa tergendustundega. „Nagu poleks meil siin küllalt talle ja heinu... Ah, õige, nüüd meenub mulle, et keelasin Misstraali siia jätta. See läks mul wahapeal hoopis meelest... Sgatahes saatke keegi sinna ja laske delda, et Dindley kohe siia tuleks — pean temaga tungiwalt kõnelema!“

„Wäga hea, armuline härral“ pomises Chance ning ruttas ufse poole.

„Oled tõesti heasüdamluse eeskuju,“ ütles John Dymmouth, katkudes hoiduda pillkavast toonist.

„Heasüdamlik? ... Kas arvad? ... Pidage, Chance! Ei maffa Lindleyd kutsuda! Dotame, kuni ta ise peab tarwilikuks koju tulla!“

Chance awas juu, et esineda wastuwäitega, kuid kolonel ajas ta toast wälja.

„Näed nüüd, kuidas fiin asju aetakse, John,“ sõnas wana Dister pärast teenri lahkumist. „Kõik nad katsuwad Lindleyd kaitsta. Kende arwates temal on alati õigus. Niisugune hellitamine rikub poisi täiesti.“

„Kas tohin küsida, kes on Darley, keda nimetasid warem?“

„Darley? Meie kofk!“

„Tõesti?“ hüüdis Dymmouth teeseldes kohkumisega.

„Mis selles nii imelikku on?“

„Mitte midagi. Minule näib waid kummaline, et Lindley wõib juua — koos kofaga.“

„Õige pealt Darley on mu ülemkoff. Teiseks ta on lõbus poiss, kes tunneb rahwalaule arwutul hulgal. Lindley tawalikelt mängib gitarri ja Darley laulab. On see's sinu arwates nii lubamatu, et nad laulu wahel soowad mõni lonks weini?“

Dymmouth ei osanud midagi öelda.

„Noh, mu armas?“ küsis kolonel pärast piinlikku waitust. „Miks ja ei wasta?“

„Minul pole muidugi õigust Lindley ülalpidu kuidagi arwustada,“ mõõnis Dymmouth süngelt. „Kardan ainult, mis naabrid ütlevad, kui sellest kuulewad.“

„Kust nad sellest kuulewad? Minu teenijad meelsamini hammustawad endil keele huust kui et lasewad liitwale jutte poisi kohta — selles asjas ei tarwitse ja midagi kartal. Halb on waid see, et Lindley wahest wäljaspool paneb toime mõne lolluse ning seda siis inimeste eest muidugi warjata ei saa.“

„Wõin juba arwata, millist walu see sulle walmistab, kui Disteri uhke nimi...“

„Miks ja pooleli jätab? Mis on Disterite nimega?“

„... Kui see tallatakse porri selle wiimase kandja poolt, jooobnud kõrtsilaaslaste naeruks...“

„Luba ometi!“ katkestas kolonel ägedalt. „Sina paned oma sõna desse fiiski liig palju foola!“

„Seda küll!“ wastas Dymmouth pead kuklasse wiirates. „Mind waldas jälestus. Lõpuks olen ju minagi Dister, kuigi kammn ka teist nimel. Kas ei tohi ma kõnelda awalikult meie perekonna peaga?“

Kolonele wiha lahtus ilmselt.

„Tõtt öelda on sul õigus, John!“ sõnas ta lõpuks. „Rahjuks, kahjuks! ... Sunnaks olen mees, kes suudab end taltsutada ning otsustada kõiki asju külmalt ja rahulikult... Ütle mulle sellepärast warjamatult oma arwamine Lindleyst.“

„Ütlefiingi wist juba liig palju. Pead andestama, sest ma ei oma sellist imestuswäärset enesewalitsemist nagu sina.“

„Küll ja seda õpid! Ufu — ega's minulgi pole see alati kerge olnud!“

„Püüan alati järgneda eeskujule, mida sina mulle pakud!“

„Kas tõesti? . . . Kõlab igatahes ilusasti. Kui ainult mõtlen, kuid Lindley juhtub mu nõuannetesse . . .“

Wana kolonel erutus järjest rohkem. Lindley ei tulnud ka jõogiajaks koju, ja nüüd wana Disteri nägu oli juba punane wiha pärast.

„Käen, kuidas lugu on!“ hüüdis kolonel lõpuks taltsutamatuult.

„Tõmpfikas tahab ajada mulle hirnu nahka oma neetud hobusega . . . Arwad wist, et sellega funnib mind allaandmisele . . . Palun kutsu korraks Chance!“

Kammerteener ilmus.

„Chance!“ käskis kolonel wihaselt. „Minge kohe Lindley tuppa ja waadake järgi, kas ta asjad weel seal on.“

„Need on seal, armuline härra!“

„Kust te seda teate?“

„Waatafin järgi juba tunni aja eest.“

„Dlete pagana tore mees, Chance! Wõi waatate järgi? John!“

„Jah?“

„Arwad ja, et hobusega on juhtunud õnnetus?“

„Kindlasti mitte! Ufun, et Lindley ei lähe üldse enam tolle eluka selga, selleks sai ta täna hommikul küllalt hea õppetunni.“

„Siis tunned poisji halvasti . . . Chance!“

„Armuline härra käseb?“

„Wõtke pooltoojinat mehi, andke igaihele püss, minge nendega Divine'i juure ja laske filmapilk maha too saatana setuhas. Mõistate?“

„Jah, armuline härra!“

„Sina, John, lähed ühes, et asi laheneks kiiremini!“

Kohkunud Dymmouth wäljus toast ja eeskotta jõudes pööris teenri poole.

„Kas tõesti tahate täita seda käsku?“ küsis ta. „Ei saa ju ometi nii pikema jututa, tungida wõõra isiku maa-alale ning lasta seal maha teiste inimeste hobuseid!“

„Ei, armuline härra, seda muidugi ei wõi. Pealegi kahetseb härra kolonel oma käsku kindlasti, niipea kui wiha mõödub. Panen ette ütelda, et me ei saanud täita käsku, kuna Divine'i tallide juures oli liig palju inimesi.“

„Dlete haruldaselt selge peakesega, Chance!“ hüüdis Dymmouth fergendatuult.

„Härra on liig armuline!“ wastas kammerteener nii jäiselt, et Dymmouthil oma toa poole sammudes tekkisid mitmesugused mõtted. Wõi ei ufsaldanud wana teener teda ja aimas ta kawatjusi? . . .

XVII.

Samasugune ärevus, nagu koloneli magadistoas, walitses ka all, kõõgis. Darley, ehtja mererööwli näoga ülemkott, kes oskas teeta nagu ingel, oli kutsunud Dister-Halli teenijas-konna tähtsamad esindajad oma tuppa. Seal oli alati rahuliku wälimusega Gregory, pisut kõõrdfilmiline Tod Loomis — wiga oli tal tingitud wiist sellest, et hobuste hinge mõistatamiseks alati waatas neile filmi — ja kõige pealt Chance, kes aeg-ajalt alla tuli, et teatada ametiwendadele wiimaseid uudiseid ülemiselt korralt.

Kui Dymouth oleks kuulnud, mida siin kõneldi, poleks ta rahustunud niipea. Chance jutustas nimelt, kuidas see „alatu koer“ oli suutnud koloneli äsfitada üles Dindley wastu.

„Küll ta warsti kukub sadulast ja murrab kaela!“ sõnas Tod Loomis mõrudalt, lihas aga koha: „Sumal andestagu mulle seda pattu!“

Kuna Chance waikides weel kord lasi täita oma klaasi, wõttis Gregory sõna:

„Mis kaju on Dindleyl sellest, kui siin peame pikki kõnesid — wah-peal teine rööwib talt kodu ja päranduse . . .“

„Dõitan sellil kõri maha!“ karjus Darley ahwardawalt.

„See oleks wast tubli tegu!“ pilkas Gregory. „Lunnen juba teid, ja ka ennaft: siin, kõõgis, oleme kangelased, mujal aga küürutame ja kumardume nagu hästiõlitatud masinad. Ega me muud ju polegi.“

„Sina muidugi!“ hüüdis Tod Loomis.

„Lapsed — ärge riielge!“ segas nüüd kõnelusse Chance. „Meie ei saa otsustada sündmuste käiku, oleme ikka ainult teenijad. Peaasi on, et nüüd midagi juhtuks. Meie, wanad mehed, ei wõi muidugi lausa wastu astuda koloneli käfule, kuid meil on siin noorur, kes sellega just suurt ei riskiks.“

„Mõtlete Parjoni?“ küsis Loomis.

„Ei, arwasin Mac Farlandi.“

„Seda wõllarooga? Tänan!“

„See on nüüd tõesti lollus,“ mõõnis Darley. „Ega's inimene sellepärast, et ta kord on kannud wangi riideid, pole weel eluks ajaks põhja wajunud. Ei, Chance'il on õigus. Tim on õige mees, kiati kus ta end Dindley eest laseks kas wõi tükkideks raiuda!“

„Hüwa, saadame siis Mac Farlandi!“

„Ogu!“

„Nõus!“

Tod Loomise ülesandeks jäi talle sellest teatada. Moonameister leidis noore iirlase tallide tagant, pimedamast nurgast, kuhu ta oli tõmbunud, et pääseda tallipoiste pilgetest. Kuuldes, milles asi, ta oli koha nõus ülesannet täitma. Samuti, nagu teised Dister-Halli elanikud, ta mitte ainult ei jumaldanud Dindleyd, waid tundis alateadlikku wastikust Dymouthi suhtes.

„Moorhärta tuleb igal tingimusel koju tuua,“ lõpetas Loomis oma juletuse. „Beaks Mistrail olema murdunud ta fondid, siis võtad ta jälle ning paned ettevaatlikult autosse. Kui keegi katsub sind tatistada...“

„Võõn selle inimese jalamaid maha!“ kassestas Tim rahulikult.

„Sige! Me mõistame teineteist!... Dota weidi, annan sulle kimli! Loomas, hei — Loomas!“

„Olen juba siin!“ karjus lähemale jooksem tallipois.

„Kümne sekundi pärast olgu punane kimmel saduldatud! Mõistad?“

„Mõistan!“

„Mii's, Tim — kui teed oma asja hästi, hoolitsen, et keegi siin enam ei waataks sinu peale miltu!“

„Selles asjas ei suuda mist isegi teie palju teha, isand Loomis!“ vastas Mac Farland kurvalt.

„Sa ei tunne mind! Tahaksin näha, kes julgeb halvasti kohelda inimest, keda pean oma werewennaks... Chance, Darley, isegi Gregory waatawad sinu poole üles... Seal ongi kimmel ja siin on mu käsi, Tim! Ming nüüd istu sadulasse ja tee oma asi hästi!“

Kimmel, kes tavaliselt oli kangekaelne ja armastas kõrwalhüppeid, jättis oma wembud pea, kui tundis, et sel korral ratsmeid hooldisid raudsed rusikad. Ta lihtsalt lendas üle hekkide ja aedade.

Varsti Tim Mac Farland nägi Divine'i maja walgustatud aknaid. Tim ei armastanud pikalt mõelda, ta hüppas sadulast ja astus sisse. Wastuhõljumas paksus õhus oli tunda praetud worstide ja tubaka lõhna. Alles wähje aja pärast ta tundis ära proua Divine'i, kes, lusikas käes, viendas midagi lahtise kolde kohal. Kõrwal nurgas küürutas Vesty. Tüüse Clancy Muldoon ja Mike Divine seisid aluskoti kõrwal, millel lamas Dister-Galli tulewane pärija. Pilti täiendas Kitty Divine, kes põlwili olles naeratas üldiselt kõigile, eriti aga Lindleyle. Tüdruk hüüdiski mustulmulale:

„Astuge ometi sisse, Tim!“

Mac Farland astus paar sammu lähemale, paljastas Disteri ees pea ja küsis:

„Kas olete raskesti wigastatud, armuline härra?“

„Kõigepealt istuge ometi!“ vastas Dister. „Tehke talle weidi ruumi, Mike!“

„Muidugi!“ möönis Mike, jäi aga liikumatult seisma.

„Kas mõiksin kõnelda teiega paar sõna nelja filma all?“ küsis Tim.

„Kõhe,“ vastas Dister. „Kuulan küll parajasti üht haruldast lugu, aga see ei kesta enam kaua.“

„Mul pole minutitki aega!“

„Armas taewas — mis on lahti, Tim? Ega mu wanaisaga pole midagi juhtunud?... Kõnelge ometi!“

„Sõrral kolonelil pole midagi wiga,“ vastas Tim wõrdlemisi järfult. „Asjad tikuvad aga loosis wõtma halwa pöörde. Leid on seal tarwis.“

„Sa Gregory saatis teid mulle järgi?“

„Gregory, Chance, Loomis ja Darley paluwad teid kõhe koju tulla, armuline härra!“

„Tont mõtaks — ükski neist ei oska end ise aidata? Miks ei pööra nad siis koloneli või isand Gynmouthi poole?“

„See on mõinatu, härra!“

„Miks nii?“

Tim, kellele meenus Tod Doomisē täpne korraldus, hakkas kartma ja otjustas kiirustada.

„Härra Dindley, kas jaksate istuda?“ küsis ta innukalt.

„Milleks?“

„Peate kohe minuga ühes tulema.“

„Bean?!“

„Sah, kuigi peaksin teid kas või kätel koju kandma, armuline härra.“

Dindley naeris siidamest.

Nüüd segasid wahese teised. Mike kirus, Clancy Muldoon tembeldas Timi hullumeelsaks, proua Divine palus teda õhtust sööma, Mac Farland jäi aga kõikumatuks.

Alles siis, kui Kitty mõttis tarwitusele oma triid, ta muutus weidit järelandlikumaks, liitati jellepärašt, et Rister tõesti näis väga kahwatu ja nõrk, millepärašt Tim kartma hakkas, kas teda üldse mõis sõidutada koju lahtises autos.

„Teate mis?“ küsis tüdruk, kui märkas, et noor iirlane wanfuma hakkas. „Kaske härra Dindley puhkab weidi. Ise jääge kah siia, siis on õhtu seda lõbusam. Saatke ometi Berty, too wäike, wastif rott, teatega lossi!“

Tim kõhles hetke, kutsus aga siis Berty kõrwale.

„Kas tahate teenida ühe dollari?“ küsis ta tasa.

„Oleneb sellest, mis eest!“

„Peate waid minema Rister-Galli, pääsema wana koloneli jutule ja ütlemata talle, et härra Dindley kukkus sadulast ning nüüd lamab siin. Kirjeldage seda lugu nii kurbades wärwides kui suudatel . . . Siin on raha.“

„Ilus!“ wastas Berty. „Enne tahan aga weel süüa õhtust.“

„Ei, siis jääte liig hiljaks. Üks kahest, kas lähete kohe, või üldse mitte!“

Ilus ja ilus dollar oli liig awatlew.

„Olgu's, andke siia!“ ütles ta ning haaras kiiresti raha järgi.

„Bean's koloneli hirmu nahka ajama?“

„Sah, mida rohkem, seda parem!“

Berty wäljus pikkamööda köögist ning Kitty asus oma endisele kohale.

„Seda tegite suurepäraselt,“ jostistas Dindley. „Teie naeratusel ei suuda teista wastu wišt ükski mees . . . Nii siis, Mike, jutustage edasi!“

Wähemalt lühikeseks ajaks puhkas Risterite perefonna õnn auwäärse Berty nõrkadel õlgadel. Wastutustunne ei waemanud teda just eriti. Waewalt mõnijaada sammu eemal, maantee kõrwal, ta nägi poistejõuku täringuid mängimas. Wähe aega ta waatas pealt, siis tuli isu omalgi kaasa teha. Ta riskis dollariga ja mõitis. Järgmisel ringil kahest dollarist sai juba neli.

Nüüd polnud enam pidamist. Ruumi ja aja mõiste kadusid täiesti. Ta mängis äärmiselt ettevaatlikult. Zuba oli ta mõitnud nii palju, et järgmisel pühapäeval mõis teha lõbusõidu linna. Tund möödus tunni järgi: nüüd võidust jätkus uue ülikonna ostmiseks. Warsti tal oli raha hobuse ostmiseks. Ta mõitis ning mõitis, aeg aga kadus . . .

XVIII.

Rister-Gall näis pime ja süinge, kui Tim Mac Farland keeras auto maanteelt puiestele. Kimmel sõrkis autole järgi. Küla kell lõi kaks.

„Oh! pole wiist puhast!“ sõnas Rindley. „Muuseas: te pole mulle rääkinudki, miks mind koju pidite tooma.“

„Seda võib Chance öelda teile paremini kui mina, Muuseas — mind humitab, et ta ei saanud tagasi Leftyt.“

„Miks? Milleks selline saladuslik sõnutamine? Olen ma siis laps?“

Rindley kõneles kõvemini ja nüüd awanes tagauks, millest nad parajasti mööda sõitsid. Geskoja nõrgal walgel nad nägid Chance'i, kelle nägu oli tavalisest weel kahwatum.

„Kas Lefty teatas teile kõik?“ küsis Tim kiiresti.

„Ei,“ wastas Chance. „Lefty pole siin käinudki.“

„Keeran kahkorra ta kaela!“

„Geitke kõigepealt woodi!“ sõnas Rindley rahulikult. „Pealegi, Chance, Tim Mac Farland pole kuidagi süüdi selles, et tulen nii hilja, just wastupidi, ta tegi, mis juutis, et mind siia tuua. Gead ööd, Tim!“

Noor iirlane eemaldus.

„Mis siis lahti on, wana?“ küsis Rindley. „Sul on ju selline wihane nägu!“

„Kui lubate: olen tõesti wihane.“

„Mga ma ju ütlesin, et Tim ei saa sinna midagi parata!“

„Olengi rohkem wihane enese, kui Timi peale. Nii tähtsat asja poleks ma tohtinud usaldada temasugusele kollanokale.“

„Sumala pärast — mis on siis juhtunud?“

„Ma ei tea seda lähemalt . . . Mõnes härra kolonel oli waga mures. Siljem aga temas wõttis ülekaalu wiha ja nimelt sellepärast, et kadujate Misraaliga nii jäljetult, selgitawat sõnagi mahajätmata . . . Rohkem ma öelda ei tea . . . Härra kolonel soovib kõnelda teiega homme hommikul.“

Rindley heitis magama mitte just roofilises meeleolus. Gull aega ta lamas ärkvel ja waatas pimedusse. Tulewik näis õudselt tume. Pealegi walutas terve teha. Lõpuks ta siiski uinus.

Seda äratas lind, kes istus awatud aknal ja laulis kiidulaulu ilusale sügishommikule. Rindley Rister ei tunnud aga nüüd vähimatki huwi looduse ilu vastu. Ta juutis end waewalt liigutada, nii et Chance oma lemmiku sooja wanni peaaegu kandma pidi. Rindley oigas korduvalt, kui wana kammerteener ta osawasti läbimasfeeris. Pärast põhjalikku massaaži ta tundis enese aga ka nii palju paremana, et juutis riietuda ilma kõrwalise abita. Waewalt jessena walmis, tuligi teade, et kolonel soovis temaga wiibimata kõnelda.

„Tahaksin enne fiiski juua tafs kohwi, Chance.“

„Täiesti võimatu, armuline härra — te ei tohi lasta härra koloneli oodata sekunditki!“ mastas kammerteener innukalt.

Vindleyle tundus, nagu oleks uuesti sattunud tagasi lapsepõlve. Ka siis Chance'il oli kombeks jagada talle käste jama külmalt ja otjustarvalt.

Vindley ei waielnud vastu nüüdki. Ta ruttas trepist alla ja koputas wanaija uksele.

Koloneli hääl hüüdis „sisje!“ — ning Vindley astus tuppa ja joo-
wis head hommikut.

„Mii!“ ütles wanahärra terwitamise asemel. „Nagu näen, sa elad ikka weel! Mõtlesin juba, et Mijsraal ehk on teinud sulle lühida ja järju lõpu.“

Vindley tahtis midagi wastata, pidas aga paremaks waitida.

„See küll — jätame selle!“ jätkas kolonel. „Kõnelesin eile kaua sinu ju ja eriti selle üle, kas anda sulle weel ferd wõimalust...“

„Andesta!“ katkestas Vindley. „Kas mõistfin dieti: ja kõnelesid minu ju?“

„Jah.“

„Ehk tohin küsida: kellega?“

Kolonel hammustas huuli, ta põsed läksid kahtlaselt punaseks.

„Uhe väga tubli, auisa ja otjekoheje inimesega — John Lyn-
mouthiga!“

„Sohniga?“

„Jah!“

„Sa tõesti kõnelesid temaga... minu ju?“

„Kas see sulle ei meeldi?“

„Mina pole selles asjas otjustuswõimeline — see ainult imestab mind,“ mõõnis Vindley pikkamööda.

Kolonel silmitses teda hetke süngelt ja jätkas siis üllatawalt rahu-
likult:

„Miks jooksid eile minema, nagu kangekaelne laps? Kas sa ei tea, et walmistad mulle sellega muret?“

„Täitsin waid sinu käsu ja wiisfin minema hobuse.“

„Kästifin seda ainult, kuna ma ei taha, et asjatult riskid oma eluga. Saba warem sai surma üks meie perekonna liikmeid...“

„Aga see hobune...“

„Ära sega wahel! Wõiksid tõesti ferd aru saada, et ainult kaswa-
tamata noorur katkestab wanema inimese kõnet!“

Lühikest aega walitses waitus.

„Oleksid toiminud kõige targemini, kui oleksid tolle saatanliku eluka lihtsalt maha lastnud!“ alustas siis kolonel uuesti. „Selle asemel sa wiid ta kuhugi mujale, kuigi tead, et mina fiin hirmu pärast ei saa und filma!“

„Andesta — ma ei teadnud seda!“

„See pole tõsi!“

„Sa's tahad öelda, et walelan?“

„Ütle õige, noormees, sa wiist tahad pärida minu aru minu oma majas?“

„Sga mõistlik inimene waidleks wastu, kui talle esitatakse jelliseid põhjendamata süüdistusi!“

„Armas jumal — anna mulle kannatust! Sina julged tulla mind õpetama, sina, kes sa häbistad meie nime kõrtsides ja külafimmaneil . . .“

„Nüüd kõneleb sinus John, wanaisa!“

Kolonel, kes tundis, et Dindley ütetus oli õige, kaotas täiesti enesewalitsemise.

„Dled's langenud juba nii sügawale, et kuulad uste taga!“ kähis ta.

Dindley pööris sõnatult ringi ning tahtis wäljuda.

„Jää siia!“ karjus kolonel talle järgi. „Kui lähed nüüd, siis lähed igaweks! Sumala eest — kui lahtud nüüd mu majast, ei astu sa eluaeg enam üle selle läwe!“

„Ärskõit!“ wastas Dindley, kes nüüd omalorda oli kaotamas tasekaalu. „Mina ei luba sind enesega mängida, nagu sa kõigi teistega teed! Ma ei rooma sinu ees, ei kummarda sinu rahakotti!“

„Sellega käristasid wiimased fidemed meie wahel, Dindley Dister!“

„Rõõmustan, et ma ei ole enam teotud sinuga!“

„Kustutasid enese ise minu elust. Sa ei kuulu enam meie perekonda! Pärandusest ei näe sa sentigi!“

„Ütle sin juba: rõõmustan, et ma ei ole enam teotud sinuga.“

„Kasi wälja minu majast! Wõid saada selle mis sinule kuulub, aga . . .“

„Wiliistan sinu raha peale! Das' parem John Dymmouth liputab su ees saba ning laub su taldu! . . . Esialgul mul on kasutada paar tuhat, mu ema pärandus, oletades muidugi, et see raha pole tulnud sinu käest, sest siis loobun sellest!“

„Dindley — kasi wälja!“

Dindley kummardus ja wäljus.

„Tänamatu kaabakas!“ hüüdis kolonel talle järgi ja wajus siis jõuetult patjadesse. Sult aega ta wiskles rahutult. Tahtis siis süüdata sigari, põletas aga juba esimese katse juures sõrmi ning wiskas toreda importkauba kirudes atnast wälja. Siis ta kõlistas nagu hullumeelne, kuni Chance sisse astus.

„Dase wanni külma wett!“ karjus kolonel. „Wõi ei — anna mulle külm kompress!“

Kui märg rätik oli otsmikku weidi jahutanud, ta nõudis portweini ja tühjendas ühe sõõmuga pool pudelit.

„Ütelge, Chance,“ küsis ta siis palju rahulikumalt. „Das karjusin waga kõwasti?“

„Ei, armuline härra — mitte kõwemini, kui harilikult.“

„Ega te wäljas ei kuulnud midagi?“

„Mitte sõnagi, armuline härra!“ waletas kammerteener.

„Sumal tänatud! On ikka hea, et meie, Disterid, endid nii hästi taltsutada suudame! . . . Minge nüüd kõhe härra Dindley juure ja õelge talle, et ootan teda!“

XIX.

Bindley toas valitses kohutaw korralagedus. Kõik laekad olid lahti, nende siju pörandale puistatud.

Chance waatas halwaksapanewalt ringi ja teatas siis Bindleyle wana koloneli soowi.

„Nii — wõi ta ootab mind?“ sõnas Bindley kõheldes. „Soowib minuga kõnelda? Selge talle, et enne, kui lahkun siit, astun weel kord kema juure sisse. Siis tulge uuesti tagasi, tahan jätta teiega jumalaga.“
Chance jäi liikumatult ufse juure seisma.

„Dn's weel midagi?“ küsis Bister üllatunult.

„Julgen armata, et härra kolonel nüüd on palju paremas ja lepikumä meeleolus, kui esiteks.“

Bindley wastus oli nii järsk, et kammerteener targemaks pidas kiiresti kaduda.

Kolonel ootas teda juba ilmse kärsitusega.

„Noh — kas ta tuleb?“

„Ta laseb öelda, et enne, kui lahkub siit, astub weel kord teie juure sisse.“

„Mis? ... Bindley tahab lahkuda?!“

Neis sõnades oli nii palju walu, et isegi muidu nii tafakaalukas Chance ehmus.

„Jumala pärast, mis on armulise härraga?“ küsis ta ning ruttas woodi juure.

„Pane aken finni!“ karjus kolonel.

Chance täitis käsu ja laul kirjult koerast ning kawalast rebasest kostis nüüd tuppa weel waid nõrgalt.

„Ehk tohin noorhäärrat aidata pakkimise juures?“ küsis kammerteener ettemaatlikult.

„Wõtku kurat teid mõlemaid! Kasi wälja ja tee mis tahad!“

Wärisewate kätega haaras kolonel ajalehe ja hoidis seda näo ees, kuni Chance wäljus.

Bindley toas oli segadus weelgi suurenenud, laual seisew awatud kohwer oli aga ifka weel tühi, kui kammerteener tagasi tuli.

„Peale tolle kohwri ei wõta ma midagi kaasa!“ teatas Bindley asjalikult. „Ma ei wõi end koormata asjatute pakkidega. Wida wähem asju mul kaasas, jeda parem ... Lähen nimelt laia maailma, Chance! — Wõpüks ometi näen uusi maid, uusi inimesi ...“

„Wõtate kaasa ainult käfikohwri?“

„Jah, sellest jätkub täiesti!“

Lauldes oma armastatud laulu kirjult koerast, astus Bindley afna alla ja waatles hommiku-päikese kullas särawat sügismaastikku.

„Mitu särki pean sisse pakkima, armuline härra?“

„Mitte rohkem kui pool tosinat! Sama palju sokke ja aluspesu ... Siiski: joffe pange parem rohkem. Tennist mängides need kulwad nii ruttu läbi.“

„Sa palju kingi?“

„Minult faks paari. Peale selle muidugi ka lapp-kingad, need ei võta ju kuigi palju ruumi. Ja siis veel paar tugewaid tänawkingi.“

„Kuidas jääb golfi ja tennise kingadega, armuline härra?“

„Tennise kingad — endastmõistetawalt. — Golfi kingi pole waja! . . . Ma ei hakka ometi raiskama aega golfimänguga!“

„Ratsutamise jäärifud?“

„Teete wist nalja? Need pange tingimata kaasa! Ma ei wõi ju ratsutada palja jalu . . . Pakkige sisse paar wanu ja siis need, mis wõimati toin Londonist . . . Smelik, et Inglismaalt saab palju paremaid saapaid kui siit.“

„Seal nad ostawad paremini parkida . . . Milliseid ülifondi soowite, härra?“

„Kõige pealt frakk ja smoking — neid wajan tingimata . . . Üks tänawülifond, ratsutamise ülifond, paar suwiülifonda, üks willane, sügisülifond ja paar suunist ülifonda!“

„Kübaraid?“

„Neid peab mul tingimata olema, sest ega's tänapäew ei kanta enam kiireid. Pakkige sisse silinder, faks wilt- ja faks lõwakübarat.“

Chance leidis nüüd pörandalt paar wanu poksikindaid ja filmitšes neid nukralt.

„Kas mäletate veel, noorhärra?“ küsis ta tasa.

„Muidugi, Chance. Nendega peksite mu mitu korda pehmeks! . . . Sellest on möödas juba niipalju aega . . . Kui kiiresti kaowad aastad!“

„Seitse aastat!“

„Minult seitse? . . . Olgu, me ei tohi nüüd nukrustama hakata. Pane need ka kohwrisse, wõin ju selle asemel wõtta käewarrele wihmamantli!“ mõnisk Lindley ja filmitšes kõhklewalt wäikse kohwri kõrwal järjest kõrge-
maks kaswawat kuhja. „Kuna sõidan laewaga, ei tee ju erilist tüli, kui wõtan kaasa paar suuremat kohwrit.“

„Armuline härra tahab sõita laewaga?“

„Jah — kawatzen juunduda Madagaskari, Afrikasse wõi mujale, kus nüüdsel ajal wõib veel midagi peale hakata.“

„Ja Mistraali jätate siia?“

„Ah — tont wõtaks, Mistraali unustasin hoopis! . . . Täiesti õige — aga mis ma's teen?“

„Paar head sõna härra koloneliga ehk lahendaksid asja . . .“

„Ei, ühegi hinna eest . . . Ma pole narts! . . . Jah, kuhu panen Mistraali? Aga wast ehk otsin esialgul linnas tööd. Siis on mul aega Mistraaliga harjutamiseks ja ettevalmistamiseks maastikuõidule. Kuidas arwate, mis ütleb wanaisa, kui Mistraal wõidak?“

„Ta wist üllatub.“

„Kindlasti! . . . Aga kui elan linnas, siis pole mul harjutusõidudeks küllalt aega. Pean temaga ratsutama igal hommikul. On wist parem, kui üürin enesele toa kuhugi lähedusse.“

„Ega ometi Clancy Muldooni juure, armuline härra?“

„Miks mitte?! . . . See on väga tore mõte . . . Kui siis hommikut olen ratsutamisest wäsinud, wõin koju jõudes saada wähemalt klaas head õunaweini.“

„Täiesti õige.“

„Siwa, paki's wahpeal terme krempel sisse, lähen ja jätan wana-
ifaga jumalaga.“

„Ja sammus trepist alla ning astus püstipäi koloneli tuppa.“

„Tahtsid minuga kõnelda? Kas tohin teada millest?“

„Ah — oli niisama, tühine asi,“ wastas kolonel kuivalt.

„Kõigepealt tahaksin tänada sind kõige eest, mis paljude aastate
jooksul minu heaks teinud oled!“ ütles Dindley pidulikult. „Kuigi sageli
olen pahandanud sind, kuigi — paraku — tihti on paistnud, nagu oleksin
tänamatu, kinnitan siiski, et ma kunagi pole tahtlikult olnud sinu vastu
ülekohutune.“

„Oled ja selles nii kindel? Kas ei heida ja enesele midagi ette?“

„Seda küll, aga ialgi pole ma meelega sinule muret walmistanud!
Loodan sellepärast, et lahkune sõpradena, ja et ja jumalagajätuks ei keela
mulle oma kätt.“

„Sinu kõnet kuuldes märkan, et oled siiski ehtne Dister . . . Nüüd
tõenda, et sa ei wihasta mind meelega ja kuula mu sõna. Nõuan sinult
ainult, et lasjed tappa tolle saatana Wistraali, enne, kui ta sind tapab.“

„Kas ei wõi sa minult nõuda mõnd teist tõendust?“ küsis Dindley pea-
aegu lapelikult palumas toonis.

„Selles asjas sa's ei taha mulle järgi anda?“

„Teatafin juba ametlikult, et Wistraal wõtab osa maastikuõidust.
Seda teadaannet ei saa ma ju enam tagasi wõtta.“

„Araneetud! . . . Siiski, ma ei taha jälle ärrituda . . . Mit's kuule:
wõtan tagasi su teadaande, ütlen, et saatsid selle ilma minu nõusolekuta
ja ma'stan kahjutasu. Nõus?“

„Aga, wanaija — kas tõesti tahad teha mind inimeste naerualuseks?
Kõik armastid siis, et mul on hirm ühe hobuse ees.“

„Sobune on sulle järjekult tähtsam kui mina?“

„Seda ma pole õelnud . . .“

„Kuid nii tuleb wälja . . . Sumal, anna mulle jõudu, see poisinoff
teeb mu weel hulluks!“

„Rahetjen siidamest — tahtsin sinuga waid jumalaga jätta . . .“

„Küsin wiimast korda: kas täidad mu tahtmist wõi ei?“

„Meeleldi — ainult wõiduratsutamisest ma ei loobu.“

„Sa tänamatu kaabakas! Wilets kelm — käsi wälja ja ära julge
end mulle jälle näidata!“

Dindley Dister polnud saugelsti arg, kuid nüüd ta pidas siiski mõist-
likumaks tagasi tõmbuda. Kojas ootas teda furnikahwatu Chance.

„Kui noorhärä ootaks kas wõi kümme minutitki, siis on torm jälle
möödas . . .“

„Ei, nüüd on küllalt! Juba teist korda wiskas ta mu wälja ja sellest
aitab . . . ütlege Gregorile ja teistele, et tahan nendega jumalaga jätta.
Das nad ootawad all!“

Nende sõnadega ta koputas John Dymouthi uksele ja astus sisse.

John istus kirewas hommikmantlis ja luges mingit raamatut. Nüüd
ta waatas naeratades üles.

„Sinu naeratus käib nähtawasti raamatu, ja mitte minu kohta!“
alustas Dindley. „Muuseas wõid tõesti naerda: olen nimelt k.-o. ja sina
oled wõitnud!“

„Mis ja sellega võelda tahad?“ küsis Dymmouth aigutades. Sära ta filmis näitas aga, et ta teise sõnu oli mõistnud küllaliski selgesti.

„Sinufugune teravmeelne mees peaks seda isegi taipama!“ vastas Dindley hoogvasti. „Oled niiid Dister-Halliga samahästi kui laulatatud ja soovin sulle sel puhul palju õnne. Et sa enese läbi sõid, nagu rott, ei inesta mind sinu iseloomu juures sugugi. Sind ei huvita muudugi, et pean sind kõige viletsamaks ja alatumaks selliks maakeral!“

„Oled haruldaselt kasimata suuga, poisinolk niifugune!“ kähises Dymmouth. „Kui sa poleks selline väike, vilets wärdjas, annaksin sulle lihtsalt nahatäie — nüüd aga wõin sinu üle ainult naerda.“

Tõeliselt ta hakkaski pikawalt naerma, kuigi see naer kõlas teeseldud. Dindley Dister mõötis teda põlastawa pilguga ja lahkus sõnalasumata toast.

XX.

Dister-Halli teenijaskond oli kogunenud lossi tagaukse juure. Siin oli õige arvutaks jõuk inimesi, sest wana kolonel luges auasjaks pidada wõimalikult palju teenijaid.

Chance'i saatel uksest wäljudes Dindley kõrkus, nähes nii palju nägusid, kes teda filmitsesid äraootawalt ja uudishimulikult.

„Laewas hoidku — mõtlete wist, et hakkas siin pikka kõnet pidama?! Tahaksin waid suruda teie kätt ja jätta teiega jumalaga!“

Ta sammus pikkamööda ühe juurest teise juure, kõneledes igaihega paar sõbralikku sõna ja surudes käsi. Wõjukamad istud seisid efireas, teised hoidusid rohkem tagasi. Peaaegu kõik nad olid juba aastaid siin teenistuses ja lootsid jäädagi siia elulõpuni.

Pärast seda kui Dister eemaldus, seisid nad murtud ja noruspäi, nagu löödud armee. Waid wana Charlotte toetus wastu ülemaednikku Jeffrey õla ning nuukus waljusti, millest aednik polnud sugugi waimustatud.

„Kas kuulsite, Jeff?“ nuttis Charlotte. „Jään esialgul lossi lähedusse — ütles ta! Aga kuhu ka iial lähen, kui teil midagi waja on, Charlotte, kirjutage mulle! — ütles ta! Hoolitsen ikka teie eest, ütles ta, nagu teie hoolitsesite minu eest, kui olin weel laps. Sumal kaitsku ja õnnistagu teda, waest tallekest!“

„Hea küll, wanamoor, sellepärast ei tarwitse ja weel rikkuda oma piisaratega mu pühapäewatuube... Minule ütles ta: „Külastage mind ometi lord, Jeff, ja jutustage mulle, kuidas tänawu daaliad kaswawad...“ Jah, ainult hea inimene hoolib illedest... Peame leppima sellega, et ilusad ajad on Dister-Hallis niiid möödas.“

Geskojas Dindleyd ootasid Gregory, Tod Doomis ja Darley.

„Mu armsad sõbrad,“ alustas Dindley, Chance'i saatel nende juure astudes. Sügaw ohe fundis teda waitima.

„Mu wanad, armsad sõbrad!“ alustas ta uuesti. „Tahaksin teile ainult ütelda... Tahaksin...“

Ta ei suutnud liigutuse pärast kõnelda.

„Sõnad on ülearuised, armuline härra!“ kinnitas wana kammerteeneri muukfudes.

Darley, endine meremees ja nüüdne ülemkõik, kirjistas hammaste wahelt mingi wande, pööris seina poole ja lõi käed näo ette. Gregory piüidis hoida alal oma tawalift wäärikut, kuid sellest hoolimata jookfid piisarad üle ta hästipügatud põskede.

„Tulge, Chance!“ ütles Vister tafa. „Ma ei suuda seda waadata.“

Kuna piisarad muutsid tuhniks temagi filmawaate, pidi Chance teda ettewaatlikult trepiist alla talutama. Nuto ootas juba peaukfe ees. Tim Mac Farland seisis waitides sõiduki kõrwal.

„Mul on fiiski neetult wilets tunne, Chance!“ ütles Dindley, panes käe kammerteeneri õlale. „Mulle tundub, nagu lähekin surma.“

„Kas te ei tahaks enne minekut weel hetke oodata, armuline härra?“

„Ei — jumala pärast! Kui ainult minutikski stia jään, wõib juhtuda, et rooman tema juure põlwili tagasi... On lihtsalt uskumatu, kuid olen kaswanud kofku selle majaga... Pöörake ringi, Chance!“

„Teie käful, armuline härra!“

„Tont wõtaks... Kuhu ma's nüüd panin oma taskuräti?... Ah nii — siin see on!... Hea, nüüd wõite jälle ümberpöörda, Chancel. Kuidas ma paistan?“

„Kõik on korras!“

„Kas pole märgata, et ma...?“

„Mitte jälgegi, armuline härra!“

„Sumalaga siis!... Urge delge enam sõnagi, Chance, muidu lähed jälle lahti...“

„Ei, armuline härra!“

„Elage hästi ka teie, Tim!“

„Ma ei jää stia, armuline härra!“

„Tahate ehk tulla minuga ühes?“

„Muidugi, armuline härra!“

„Aga see ei lähe ometi! Olen nüüd fama waene nagu teie — ma ei wõi enesele lubada mingit luksust, ei suuda pidada teenijaid.“

„Raha on mulle null!“ wastas Tim. „Ma ei tööta palga pärast... Sa pealegi — praegu te pole wõimeline juhtima.“

Dindley nõustus.

„Tehke aga siis ruttu! Lahti — laske käia!“

Nüüd kuulsid lossielanikud automootori miirinat. John Dymouth waatas awatud aknast järgi eemalduwale sõidukile. Kuigi ta polnud just täiesti rõõmus, ei suutnud ta fiiski hoida tagasi rahulolewat naeratusi.

Äkki kõlas läbi maja wihane helistamine. Wana Charlotte, kes teadis, et sellega kutsutakse Chance'i, asus teda otsima. Uuesti trepiist alla tulles ta kohtas äranutetud filmadega Gregoryga.

„Otsisin Chance'i,“ sõnas naine hingetult. „Teate, kust ma ta leidisin?“

„Kaske kuulda!“ käskis Gregory, kes ei suutnud kannatada wana naise liig usaldawat tooni.

„Ülewalt, härra Dindley toast. Chance istub seal, keset segadust! Sa kuidas arwate, mis ta seal teeb?“

„Kust mina seda tean!“

„Ja mängis kahe wana pokkifindaga... ütlesin talle, et kolonel helistab nagu hull. Chance pomises ainult: „kas tõesti?“, nii ükskõikfelt, nagu oleksin öelnud talle, et päike paistab... Mis me nüüd teeme armulise härraga?“

Gregory mõtiskles hetke ja ütles wiimaks ohates:

„Eks siis pean wiist ise minema!“

Ta asus aumäärjelt teele. Kolonel oli juba rabanduse lähedal, ta nägu punetas wihasi.

„On's kõik teenrid põrgu sõitnud?“ kähises ta. „Juba poolteist tundi kõlistan ja ükski inimene ei kõssagi... Seletage, mis see tähendab?“

„Wõin waid paluda, wahejuhtumit andestada, armuline härra!“ wastas Gregory.

„Kelle auto siit praegu ära sõitis?“

„Härra... Lindley...“

Gregory suutis tagasihoidud nuuskumiste pärast waewalt kõnelda.

„See — wäga hea!“ mõonis kolonel pärast lühikest kaalutlust.

„Küll ta tuleb warsti tagasi ja on siis mõne mõruda kogemuse wõrra targem. See mõjub talle isegi kasulikult... Aga miks, kolme kuradi nimel, Chance ei tule, kui ma kõlistan?“

„Andestage, armuline härra, aga...“

„Ma ei mõista, kuidas need asjad üksteisega seotud on!... Minge kohe Chance'i juure ja ütlege, et ta on wallandatud. Ma ei wõi kannatada enese läheduses kohusetundetuid inimesi. Saite aru?“

„Sah, armuline härra. Pidin just ütleva, et Chance on haiglane.“

„Haiglane?“

„Rahjuks, armuline härra. Kui lubate, asendan teda.“

„Et, tänan! Ma ei waja midagi! Mitte midagi!... Wõite minna!“

Loast wäljudes Gregory waatas tagasi ja nägi, et kolonel oli pöörnud näo seina poole...

XXI.

Warasel pärastlõunal kohtunik Postlewite tuli Dister-Halli. Ta juhatai kohe raamatukokku, kus leidis eest koloneli, kes istus mugawas tugitoolis, sidentesse mähitud jalg padjale toetatud. Tooli kõrwal seisid kaks karfu. Segaste tunnetega waatles majahärra oma külalise wetrumat sammu ja rõõmsat naeratust.

„Sa siis juba kuulsid sellest?“ urises ta.

„Mina?“ küsis kohtunik, teeseldes, nagu poleks mõistnud sõbra sõnu. „Mida ma's kuulma pidin, armas Charles?“

„Muidugi oled sellest kuulnud, sest teed niisuguse näo, nagu tuleksid matusest... Selline osawõtlik näomoonutamine on täiesti üleaurum. Ma pole leinaw leff ega tänavale jäetud waeslaps!“

Kohtuniku nägu kattus nüüd tõjiste kortsudega. Ta istus oma wana sõbra kõrwale, kes osawalt alustas juttu naabruses asuwate mõisade jahikoertest.

„Tõtt öelda — ma ei tulnud siia selleks, et kõnelda sinuga koerteft,“
kattestas teda lõpuks Postlewite.

„Siüwa, mõtame's kõneaine, mis sind huvitab! Jah: Lindley last jalga, jättis mu nüüd, kus ma wana olen, üksi, pärast seda, kui eluueg olen teda ülekülwanud õrnustega! . . . Seda ja wiist kuulda tahtsidki, kuigi tead juba ammu, et ta ära läks.“

„Muidugi tean, terve ümbruskond kõneleb sellest.“

„Källe üks teie paljukiidetud moodsa aja hümedest. Galbu uudiseid ei anta nüüd enam edasi ainult traadi, waid ka õhu kaudu. Minult heade uudiste lewitamine sünnib sama pikaldaselt nagu wanasti . . . Mõtlesin juba sind paluda, et tooksid koju rumala poisi, kuid kardan, et on ehk juba liig hilja . . . Ütle korra's awameelselt: kas olen kuidagi kohelnud teda halbasti?“

„Kas on tõsi, et teie tüli põhjuseks on hobune, Mistraal wiist, wõi kuidas ta nimi n'd oli?“

„Ma ei wõinud ju rahulikult pealtwaadata, kui see metsloom tapab mu ainja järehtulija!“

„Ja kas nüüd, kus Lindley Dister-Galli maha jättis, on wähem põhjust karta, et hobune ta tapab?“

„Kurad ja põrgu — ja wiist tikud Lindleyd kaitsma?“

„Nii kõhku igatahes mitte.“

„Mäen ise, milles seisab mu wiga: olin kõik need aastad tema wastu liig heal Oksfin pidanud talle rohkem põrgut tegema. Mu suurim puudus on aga see, et alati end nii eeskujulikult taltsutanud olen.“

„Kui sul pole enesele midagi muud ette heita . . .! Muuseas tuleb poisjs kindlasti peagi tagasi, ta on ju hellitatud ja tal pole raha.“

„Paar tuhat tal süiski on — ema pärandus. Pagana narrus, et naisjed wõiwad teha oma rahaga mis tahawad . . . Loodan ainult, et see summa tal warsti läbi on, sest raha ta hoida ei oska . . . Muuseas — kas tead, kuhu ta läks?“

„Kole aimugi!“

„Ta üüris enesele Clancy Muldooni terve ülemise korra!“

„Kena mõte!“

„Saatsin talle muidugi kõhe ühe tšeki selle kuu jaoks. Palju ma talle anda ei tahtnud, kirjutasin peale waid tühise summa, et ta wähemalt nalga ei sureks.“

„Palju sa talle saatsid?“

„Wiisjada.“

„On süiski pisut liig palju, mu armas! See teeb aastas kuustuhast dollarit! Üksikule inimesele terve warandus!“

„Sul pole aimugi, kuidas see poisjs hellitatud on! Sellest rahast ei jattu talle nädalakski. Süst jellepärast arwangi, et ta warsti tagasi tuleb.“

„Loodetawasti!“ mõõnis kohtunif uskumatult.

„Kga kus on Galcyone? Kas ja teda kaasa ei toonudki?“ küsis kolonel ootamatult.

„Muidugi kõin! . . . Ta jalutab aias Dymmouthiga.“

„Mis sa tollest poisjist dieti pead?“

„Ta näib mulle igatahes väga tasakaalukas ja hea kasvatusega.“

„Täiesti õige! . . . Sisse — kes seal jälle on?“

Teener tõi kirja. Kolonel avas ümbriku. Juba pärast esimesi ridu ta fortjutas paberi vihahelt kofku. Lõpuks ulatas selle kohtunikule.

„Säh — loe korraks!“

Postilewite silus paberit ja luges:

„Südamlikult tänades, saadan tagasi sinu tšeki. Tahan enesele omal jõul maailmas teed rajada ega soovi elada almustest.

Sinu tänulik pojapoeg Lindley Dister.“

„Bavana pihta — see meeldib mulle!“

„Kas tõesti? . . . Mina ütlen aga, et see nali on kõigepealt idiootlik ja teiseks häbematu!“ karjus vihast lõkendav kolonel.

„Mina seda küll ei leia!“ mõõnis kohtunik suurima hingerahuga.

„Kirja siju on kõigiti viisakas ja näitab pealegi, et su pojapoeg sind armastab.“

„Äta juba, kui sa ei taha, et wiha pärast lõhken . . . Kõigi figaduste nimel — mis on's nüüd jälle lahti. Sisse, kuradi pärast!“

Selle sõbraliku kutse peale astus tuppa Chance.

„Kas härra kolonelil on minu jaoks paar minutit aega?“ küsis ta rahulikult.

„Te näete ometi, et mul on külaline?“

„Siis tohin ehk ulatada kolonelile selle kirja,“ ütles wanamees ja andis oma peremehele ümbriku, mille see alles siis lahti käristas, kui kammerteener juba väljas oli. Poolwaljusti, vihast lämbuwa häälega ta luges:

„Armuline härra kolonel!

Teatame alandlikult, et meie arvates härra Lindley, kes nüüd seisab maailmas üksi, rohkem vajab meie abi kui Teie. Kas oleksite sellepärast nii armuline ja wabastaksite meid Teie teenistusest?

Teie alati ustawad

Thomas Chance.

Chandler Gregory.

Theodor Loomis.

William Darley.“

Südamest naerdes toetus kohtunik toolileenile.

„See on lihtsalt nõrratu! Majawalitseja, kammerteener, ülemkoff ja moonameister ütlevad sulle jumalaga! Teeksid wist targasti, kui jätaksid oma majapidamise kús seda ja teist ning tuleksid parem minu juure elama.“

„Mina ei leia selles midagi naljakat!“ kähistas kolonel, näost punane nagu keedetud wähf. „See on kindlasti Lindley töö, kes sel teel tahab mängida mulle wempu . . . Lihtsalt uskumatu! Keset jahi hooaega lajeb Loomis jalga . . .! Ja Chance! See ületab mu mõistuse!“

Ta kõlistas nagu hull, kuni kammerteener tuppa astus.

„Meetud äraandjad, mõite kõik kasida kuradile!“ karjus kolonel. „Ja öelge talle, kuis rõõmustan, et ei tarvi tse teda enam näha . . . Käige wälja — aga ruttu, et ma end ei unustaks!“

Chance kadus hääletult. Pöördes uuesti sõbra poole, koloneli pill langes awatud aknale. Nias möödus parajasti John Lymouth, noore neu kõrwal. Wiimane naeratas armsasti.

„Waata ainult!“ jostistas ta kohtunikule. „See on saatuje näpunaide . . . Kas näed?“

„Näen ainult Lymouthi ja Galchone'i, saatujeft pole aga kusagil jälgegi.“

„Siiski — usu, need noored on taewas määranud teineteise jaoks! . . . Sgatahes, palun find, nüpea, kui jõnad koju, muuda ümber mu testament, mille koostajaine mõne aasta eest. Dindley jääb päranduseft ilma! Ta ei saa sentigi! Terwe mu warandus — mõis, aktsiad ja fularaha, kõik lähed Lymouthile.“

„Täsa, täsa, wanapoijs!“ katsus kohtunik teda rahustada. „Nii karmi kohtlemist pole Dindley kuidagi ära teeninud.“

„Rahjuks siiski! Tunnen teda nüüd põhjalikult . . . Kui õrnasti armastasin seda nolkki, kui hästi hoolitjesin tema eest! Jial, aga mitte kunagi pole ta kuulnud minult halba sõna . . . Jah, see on möödas! Mingifuguseid tundeid pole mul tema wastu enam.“

Kohtunik ohkas.

„Rahju!“ ütles ta lõpuks. „Sälle oleme ühe unelma mõrra waesemad. Kujutlesin enesele alati, kuis Galchone kord abiellus Dister-Galli pärijaga ja kuidas siis meie, sinuga . . .“

„Nii see lähedki! Armas taewas, kas ja siis ikka weel ei taipa?! . . . Lymouth on jama hea Dister nagu Dindley. Kui ta oma katjikuime kõrwale jätab, pole tema kohta enam üldse midagi öelda!“

„Ah, siinul on's niijugused kawatsused? Ebameeldiw ta Galchone'ile juft ei näi . . .“

„Tüdruk on muidugi liig hästi kaswatatud, et näidata omi tundeid. Ole aga kindel selles, et ta wahetusega täiesti rahule jääb.“

„Sa siis tahad enese Dindleyft ikka tõesti lahti öelda?“ küsis kohtunik pärast liihifest waikuft pidulikult.

„Jah — wannun seda . . .“

„Ära parem wannu!“ katkestas teda Postlewite. „Sgasuguste pühakikkude töotustega on lugu alati naa ja nii . . . Teen juba selletagi, mis ja soowid, kuigi minu arwates . . .“

„On weel midagi Lymouthi wastu?“

„Seda juft mitte, aga . . . ta tundub mulle ikka kuidagi mõõras . . .“

„Täiesti loomulik! Tema pole selline pealiskaudne tuulepea, nagu Dindley, kes wallutab kõik siidamed tormijookfuga! Ta on enesesse süwenenud, kuid wäga tubli ja usalduswäärne.“

„Ütle mulle weel üht: kas ta teadis, et wõib saada sinu pärijaks, kui Dindley . . .?“

„Andsin talle seda hiljuti mõista. Tead, mis ta tegi? Palus, et ma ei oleks nii järsk Dindleyga, et andestaksin talle tema nooruse pärast!“

„Sgatahes wäga mõistlik — muud ma selle kohta öelda ei oska.“

„Mäed nüüd! . . . Mina pole ju mingi diplomaat ega elukutseline inimestetundja, aga mees, kes tunneb hobuseid, võib alati otsustada ka inimeste üle. Uju, poisj on kuldaväärt! Tee nagu mina, ja unusta too tšanamatu noll, Dindley. Meie ühistes tulevituplaanides anname esikoha lihtjalt Lymnouthile. Küll ja juba suudad Galcyone'igi selles juunas mõjutada. Või kardad ehk tema poolt mõningaid raskesti?“

„Seda mitte! Galcyone teeb, mis ma tahan.“

„Sins on asi otsustatud! Siin mu käsi!“

Kõheldes haaras bohtunil jõbra käe ja ütles pikkamööda:

„Tõtt öelda, see asi mulle siiski hästi ei meeldi!“

XXII.

Muldooni kõrtsist, mille Dindley walis enese ajutiseks peakorteriks, ta sõitis autos kohe jälle Divine'i juure. Üllatumult ta silmitjes Rittyt, kes asjatult, peotäie heinte abil, piüdis meelitada lähemale Miitraali. Mike Divine parandas aiateibaid.

„Mis nüüd's on juhtunud, preili Ritty? Kas kaotasite oma teenistuskoha?“

„Seda just mitte!“ vastas neiu kofetse peanoogutusega. „Wõtsin puhkust — olin enese ületöötanud.“

Mike Divine astus lähemale.

„Waadake teda ainult korraks, härra Dindley,“ ütles ta. „Kas ei pea ta ennast nii, nagu seisaks praegugi filmikaamera ees?! . . . Kuidas ta liikub kõrvale juukses ja teile naeratab! . . . Ritty, narriks, härra Rister ei taha sind ju pildistada!“

„Jafene!“ sõnas Ritty oma wõluwaima naeratusega. „Ära ole alati nii morn — see ainult teeb ju enneaegu wanaks.“

Divine heitis tütrele häwitawa pilgu ja pööris Risteri poole.

„Mis te temaga täna peale hakkate?“ küsis ta, osutades peaga Miitraali suunas.

„Katsutan temaga!“ vastas Rister liihidalt. „Mga kus on Resty? Ta peab hobuse saduldama.“

„Gea küll!“ hüüdis Resty ning ajas enese murult pikkamööda piisti. „Pärast seda, mis te temaga eile tegite, ei lähe see täna wiist kuigi kiiresti. Tund aega vähemalt.“

„Sätke see siis homseks! Ongi parem — mul on linnas palju õiendamist.“

Resty läks tagasi päewa kätte ja heitis sõnatult pikali.

„Ritty, sul on rongi minekuni aega weel ainult nelikümmend minutit,“ ütles Divine kella waadates. „Pead enese walmis seadma.“

„Kuidas wõid ometi kõnelda nii awameelselt, isa!“ arwas Ritty häbelikult. „Nüüd näib härra Dindleyle, nagu oleksingi tulnud siia ainult selleks, et tema sõidutaks mu jaama!“

„Eks see nii olegi!“

„Härra Dindley — palun, ärge uskuge teda!“

„Muidugi mitte, preili Ritty!“

„Tõesti? Kas ei küsinud ja täna hommikul oma emalt: „Kuidas arvad ema, kas meeldisid härra Lindleyle?“ Ja kas tema ei vastanud: „Sah, ta ei pööranud kordagi pilku sinult kõrvale!“ Võtku mind kurat, kui saan aru neist naistest!“

„Sumala pärast, härra Lindley!“ palus Kitty peaaegu nuttes.

„Minul ei ole selle juures ju üldse mingit tähtsust!“ kinnitas Lindley naerdes.

„Sja, ja oled lihtsalt võimatu!“

„Ah, mis!“ Iõi Divine käega. „Ma lihtsalt ei suuda kannatada säärast jahferdaniist!... Tund aega ta hulgub rahutult ringi. Kuuldes teie autopasunat, ta kahmab kätku peotäie heinu, lamastab selle ahwifomöödia Misitraaliga ja...“

„Kuis ma sind vihkan!“ kahistas Kitty. „Aga küll näed, iial ei tööta ma enam filmi juures!“

„Seda ei nõuagi sinult feegi!“ ärritus Mike Divine. „Just wahi-pidi — rõomustaksin, kui ometi lõpuks loobusid peeglisje wahtimast! Peaksid parem abielluma mõne omataolise noormehega ja lapsi kasvatama, selle asemel, et teha aina narrusi!... Ja nüüd, kasi tuppa ning jutusta emale, mis ma sulle ütlesin, küll tema juba annab sinule õiguse ja lohubab sind!“

Muukjudes jookkis Kitty majja, ta isa aga jätkas:

„Naised teenavad mehe lihtsalt hulluks, kui neid tõsiselt wõtta... Meid ei tohi üldse lasta pead tõsta, see on ainus võimalus... Waadake näiteks minu tüdrukut! Oli hea ja mõistlik laps, kuni paari aasta eest läks ülikooli. Seal aeti talle pähe igasugu lolle mõtteid. Naised peaksid lihtsalt maa pealt... Noh, kes see's on?“ katkestas ta.

Maanteel oli peatunud auto. Läbi paksu tolmupilwe astus nüüd nende poole noor, halli kübaraga mees.

„Elab siin feegi Desty?“ küsis ta. „Minu nimi on James G. Genley — palun!“

Nende sõnadega ta ulatas Mike'ile oma kaardi.

„Gradetektiiv?“ pomises see. „Mõtlesin juba kohe, et tolle poisiga pole kõik korras!... Hei, Desty!... Desty!“

Kutsutaw oli aga kadunud.

„Ta nähtawasti nägi teid tulemas, sest alles praegu ta oli siin.“

„Piüan ta kohe kinni. Kuhu poole ta wõis minna?“

„Teda te kätte ei saa. Ta on kindlasti juba teiselpool jõge ja sealt ei leia teda naljalt.“

Detektiiv süütas suitsu ja lükkas kübara kullasse.

„Dieki polegi mõtet tema pärast nii palju waewa näha — aga kuna just juhustlikult mööda sõitsin... Teate, kui ta jälle tagasi tuleb, andke talle tubli nahatäis minu nimel, küll ta siis teab, milles asi seisab.“

„See oleks üks meeldiwamaid toiminguid mu elus,“ naeris Divine.

„Muu seas — siin on tema tööandja, härra Lindley Dister.“

„Mis ta's deti teinud on?“ küsis Dister detektiwilt, kes juba kergitas kübarat.

„Ei midagi erilist. Kord ta warastas kellegi isanda taskust rahakoti. Too isand ei tõstnud tema vastu juüdistust tingimusel, et poisj talle

raha warsti tagasi jaadab. Muudugi mõttetu heasüdamlikkus, seni ta oma raha igatahes näinud ei ole. Aga üks Lesty ju kukub maren ehk hiljem nii kui nii pokri, on ta ju jündinud wõllaröög.“

„Täiesti minu arvamine!“ möönis iirlane weendunult.

„Kui suur see summa oli?“ küsis Dister.

„Täpsalt nelijada dollarit!“

„Ja palju olete hiljem teinud lisakulusid?“

„Umber sada dollarit.“

„Siis, katsume asja lahendada lähemal päewil.“

James G. Henley jättis jumalaga ja jõudis oma autoga waewalt kaduda lähema teekäänu taha, kui Lesty aigutades astus wälja lähemast kuurist.

„Kena sell, see ernehirmutis!“ ütles ta põlastawalt.

Dister kutsus poisi enese juure, mõttis taskust tšefiraamatu, kirjutas midagi ja ulatas lehe Lestyle.

„Mida ma sellega teen?“ küsis tallipois ega suutnud uskuda filmi.

„Siin on ju wiisjada dollarit!“

„Lesty!“ sõnas Dindley waljusti. „Teie olete wäga halb pois, kes eluaga kindlasti saanud hakkama mõnegi ebajeadusliku wembuga. Olete aga siiski nupukas pois ja see mulle meeldib. Pealegi wajan teid Mistraali jaoks. Siin on wiisjada dollarit. Saate see detektiivile ja siis olete uuesti aus mees. Kui see mõte teile ei meeldi, siis mõite kasutada seda raha ka jelleks, et siit põgeneda wõimalikult kaugemale. Sätan jelle täiesti teie ohtustada.“

Alma, et oleks poole sõnagagi tänanud, pani Lesty tšefi tasku ja eemaldus.

Divine oli tulwihane. Sellise kaabaka päästmist wangimajast ta nimetas hullumeelseteks.

Dister lõi wäsinult käega.

„Uskuge, armuline härral!“ finnitab iirlane, „Lesty on samajugune parandamatu kurjategija, nagu Mistraal, ainult jelle wahega, et ta pole nii ilus!“

XXIII.

Kohtunik Postlewite ja Galcyone Tiberton olid parajasti pööranud koju Dister-Gallist ja istusid nüüd teed juues, kohtuniku suures raamatukogus. Awatud aknast paisusid kaugusest terawad kõrgustid.

„Galcyone, nuu laps,“ ütles kohtunik, olles tühjendanud teise taski.

„Mitu kofilast on sul seni juba olnud?“

Küsimus nähtawasti ei üllatanud Galcyone'i. Rahulikult aknast wälja waadates ta mõtles weidi ning wastas:

„Seitse, armas onu!“

„Ega sa ühtki ei unustanud?“

„Wõtsin arwesse ainult mehed — poisikesed jätsin muudugi kõrwale.“

„Keda sina siis poisikesteks pead?“

„Oleneb täiesti isikust... Miks see sind nii huwitab?“

„Ah — niisama... Koh-ja, meeldis sulle üks neist seitsmest?“

„Aga onu — palun!“

„Miks nii? On ju täiesti mõeldav, et mõni neist...“

„Siis oleksin enne küsinud sinu arvamist!“ vastas tüdruk weendunult.

Rohkuni füütas sigari ja silmitses Galchone'i. Ta oli oma õetütrega väga rahul. Polnud karta, et see tüdruk ajaks tühja tema kauaaegsed unelmad...

„Ja need mehed pole kunagi pannud sinu südamet liiremini tufsuma?“ jätkas ta ettevaatlikult.

„Ei — seni pole mul nähtavasti olnud õiget kofilast.“

Rohkuni füüstis ehmumult püsti.

„Õiget? Kes oleks siis võinud olla too õige?“

„Olin kord veel peaaegu laps...“

„Ah nii — koolitüdruku armastus?“

„Ei — tema oli juba kahelümnekolmene... Teine kord oli see keegi tantšija õueteatris...“

„Sumala pärast — näitleja?“

„Jah, kui sa just teada tahad...“

„Sa edasi? Oli sul veel keegi?“

„Muidugi. Selmistele järgnes poola wiulbaja, kes andis kontserti meie panfionis. Siis tuli...“

„Säta, Galchone, jäta! Rõigisje nendesse olid sa armunud?“

„Rahjuks alati ainult eemalt — tõeliselt pole ma saanud nendega rääkidagi! Muidu oleksid juba ammu saanud minult telegrammi, millega oleksin palunud nõusolekut abiellumiseks.“

„Siis oli tõesti ilim aeg, et tulid panfionist koju!“

„Selles võib sul õigus olla, onu Willy!“ ütles Galchone ja langetas pilgu.

„Galchone!“

„Jah?“

„Kas naerad minu üle?“

„Aga ei, onu!“ vastas tüdruk nii wabalt ja waatas nii füütult filmi rohkunikule, et wiimane pilgu kõrwale pööras.

Setke ta mõtiskles, kuidas kõige paremini läheneda soovitud kõneainele, ja ütles siis:

„Warem ehk hiljem pead aga siiski abielluma.“

„Muidugi, onu Willy!“

Rohkuni tõmbas lähemale laua, nii et võis toetada käe selle poleeritud pinnale. See andis asjale juure rohkem ametlikust ja, mis peaafti, temale enesele enam kindluse tunnet.

„Sellisel juhul sa siis küsifid minult nõu, Galchone?“

„Muidugi, onu Willy!“

„Arwan nimelt, et olen leidnud sinu jaoks õige mehe.“

Sel korral tüdruk ei langetanud pilku, waid waatas talle mõtiskledes filmi.

„Bean sulle jutustama midagi minewikust,“ alustas Postlewite.

„Enam kui wiieteistkümmne aasta eest furi mit naine, suurepäraline inimene, sinule ta oleks kindlasti meeldinud!“

„Muidugi, onu Willy!“

„See mõjus minusse nii, et kaotasin tasakaalu. Gaffasin jooma ja kaarte mängima... Warsti pärast seda määrati mind sinu hooldajaks. Üheainja kuuga lasin lendu sadatuhat dollarit sinu pärandusest... Müüid sa muidugi põlgad mind?“

„Just vastupidi — armastan sind veel enam kui waremalt.“

Nohtuni! wangutas pead.

„Kurad teab, kuidas naiste aju ka töötab! Väga loogiline see sinu poolt igatahes ei ole... Noh, jätame selle! Nii siis — sadatuhat oli läinud. Istusin oma töötoas. Sina olid parajasti haige ja kuulsin, kuis sa nutsid. Mõtlesin, et parem suren, kui et elan edasi kaabakana. Võtsin laualaekast rewolvri. Samal hetkel astus sisse kolonel Vister. Tähtsin tähtu peita rewolvri sohwapadja alla, kuid Vister märkas mu liigutust — lühidalt — ta võttis rewolvri välja, ühest sõnast tuli teine, kuni lõpuks talle kõik üles tunnistasin... Sa ei tunne veel koloneli sõimufõnade tagawara, mu laps. Tol õhtul ta oli sõimamises aga lihtsalt kumstnil. Nüna teadsin, et tal on õigus, ei tulnud mulle mõttessegi teda rahustama hakata. Lõpuks aga ta waitis iseeneest, istus kirjutuslaua taha ja kirjutas tšhefi tervele minu poolt raifatud summale.“

„Seda ma juba arvasin!“ möönis Galchone järäfilmil. „See farnleb temale! Ta on nimelt ehtne Vister.“

„See perekond siis meeldib sulle?“

„Ma ei tunne ühtki perekonda, kus tunnefin end nii koduselt.“

„Suurepäranel Võrratu!... Nagu juba arvata võid, olen kollest õhtust saadik hoopis teine inimene. Ei puudutanud hiljem enam kaarte, ei joomud, ainult töötasin. Juba aasta pärast maksin kolonelile tagasi terve wõla ja seitsaadik on kõik mu käes õnnestunud. Kas tead, kui rikas sa praegu dieiti oled?“

„Pole aimugi, onu.“

„Puudub veel tühine summake seitsmest miljonist.“

Ta oli pisut pettunud, kui see teade ei awaldanud nii sügawat mõju, nagu wõis oodata.

„Nõige tähtsam oli siiski,“ jätkas ta, „et hilisema majandusliku tõusu tegime Visteriga läbi käsi-käes. Sihtlikes a. jus ta on abitu, nagu laps, sõpradele aga oskab anda head nõu. Muutusime temaga järjest suuremateks sõpradeks ja otjustasime, et kui sa tuled pansionist, siis abiellud Vister-Galli pärijaga.“

Galchone waatas sõnatult õue.

„Noh, mu laps?“ küsis Postlewite pisut abitult. „Kuidas fina fellesse juhitud?“

„Peaksin olema tänamatuim olewus maakeral, kui teeffin sulle raskesti sellises asjas, millest sa nii kaua unistanud oled.“

„Ei ole ilmas teift nii keni tüdrukuid nagu fina!“ juubeldas kochtunil. „Soodetawasti sa ei too sellega mingit ohwrit, waid pead ka ise poiffist lugu?“

„Ta meeldib mulle väga,“ wastas Galchone awameelselt. „Kas aga tema minust iildse hoolib?“

„Ära murekse, laps, ega minagi pole täiesti pime! Waatafin teid, kui täna jalutafite aias.“

„Aga täna jalutafin ainult John Lymouthiga...“

„Muidugi, muidugi!... Muuseas, andesta hetkeks!“

Ta ruttas kirjutuslaual seiswa telefoni juure ning nõudis Rister-Galli numbrit.

„Kas sina oled, wana? Rõnelesin praegu Selchone'iga... Jah, ta on nõus... Näägi sina nüüd Johniga... Ah nii — teenrid läksid tõesti minema?... Ei, seda ma ei usu, selliste alatustega Lindley hakkama ei saa... Rõigepealt ära aga nii kohutawalt ärritu — sul fuletakse telefon, kui teistjaamas kuuldaakse su wandumist... Hea küll's, nägemiseni!“

„Onnelikult naeru kihistades ta riputas kõnetoru kahwile.“

Galchone, kes wahapeal naautunud imelikult kahwatuks, tõusis püsti, et lahkuda raamatukogust.

„Muuseas, laps, saada hobune kohe Lindleyle tagasi. Lemafugufelt waeselt kuradilt ei sobi wõtta wastu hinnalisi kingitusi. Kolonel nimelt jättis ta pärandusest ilma.“

„Jättis... pärandusest... ilma... Lindley on waene? Siis saadan kohe tallipoisiga talle hobuse tagasi.“

Sa enne, kui kohtunik weel midagi öelda jõudis, oli ta juba wäljas.

XXIV.

Galchone lasi teenrit onule öelda, et tugewa peawalu tõttu ei saa tulla lõunale. Kohtunik wangutas pead, tõusis siis lauast ja sammus teisele korrale, kus koputas fuletud uksele.

„Wäikefefe!“ hüüdis ta õrnalt. „Wähme korraks sõitma. On nii ilus õhtu, wärske õhk mõjub sulle kindlasti hästi.“

„Ma ei suuda, onu!“ wastas nõrk hääl.

„Katsu ometi kord!“

„Tõesti — see on wõimatu...“

„Lahtsin waid teha wäikse sõidu Borrogate'i. Peaafine nimelt kõnema Lindleyga. Hobuse tagasiwiimine on selline piinlik asi, et tallipoisid ehk ei saa sellega küllalt hästi hakkama.“

„See küll — kui just tahad!...“

Süäl oli äkki muutunud hoogsaks.

„Wiee minuti pärast olen walmis, onu Willy!“

„See, mu armas — kahju see sulle ei tee... Riitetun wahapeal ka ise.“

Ta jõudis wawalt teha korralduse, et auto ette sõidaks, kui Galchone juba tuligi trepist alla. Kuigi tüdruk oli lõõnud üles mantlikrae, märkas kohtunik siiski, et ta nägu kahhlastelt punetas.

„Ei suuda mina mõista naisti!“ sõnas Postlewite pead wangutades.

„Wahest olete surmani kurwad, sealsamas jälle hõiskate... Tule, laps, sõidame kiiresti, et kaoks su peawalu.“

Sõidu ajal Galchone päris teateid Lindley kohta. Oli ta tõesti pärandusest ilma? Miks? Kas ei ole tal teisi tuluwalikaid? Mis hakkab ta peale? Kas ei kannata ta ehk puudust?... .

„Kannatagu mõdi ei, see on ta oma süü!“ möönis kohtunik waljult. „Pealegi ei mõista ma sinu huwi tolle poisi wastu! Kõneleme ometi parem inimesest, kes seisab sulle palju lähemal — John Dymouthist.“

Tüdruk wakis aga nüüd ja pööris kõrwale pea, et tuul paremini jaoks silitada põski. Waitides nad sõitsid läbi Dorrogate'i ning peatusid kõrtsi ees.

„Kannata weidi, olen kohe tagasi!“ sõnas kohtunik autoft wäljudes.

„Tulen pigemini kaasa — siin hakkab mul külm.“

Enne kui Boskewite wastu jõudis wai.lda, seisis Galchone juba ta kõrwal.

Wanast hoonest kostis hääle sumin, kohtuniku kõlistamise peale ei ilmunud aga keegi. Ta liikas sellepärast ise ukse lahti ja nad astusid eeskotta, mida seinal rippum, tahmunud klaasiga petrooleumi lamp walgustas waid väga waewaselt. Murkades rippusid iidised ämblikumõrgud. Põrandariided olid kauajest tarwitamisest muutunud nartjudeks.

Galchone jurus enese tahtmatult onule lähemale.

„Milline kole maja!“ sõstas ta aralt ringi waadates. „Kui õudne mõib olla siin elada. Näib nagu wangla . . . Waene, waene Lindley!“

„Selle eest mõib ta tänada ainult oma kaldumusi halwale seltskonnale!“ wastas kohtunik jahedalt. „Kui ta ise poleks ajanud asja nii terawaks, ei oleks ta ial sattunud siia. Ta on ainuüksi ise süüdi oma õnnetuses . . . Kähen õige üles ja waatan, kas leian ta toa.“

„Aga ma ei taha olla siin ilma sinuta!“ ütles Galchone ning ruttas talle järgi.

Ettemaatlikult sanumusid nad üles ragisewat treppi mööda. Nende kontjad jäid sageli finni pehastunud laudade wahele ja kärisenud waipadesse. Külm ja rõske õht hoowas neile wastu.

„Seal laulab keegi!“ hüüdis Galchone äkki ja seisatas. „Kuule ometi, milline kärisen hääli!“

Süäl polnud tõesti kuigi meeldiw ja laulu sõnad polnud määratud noore tüdruku õrnadele kõrwadele. Kui nüüd mitu meest kooris kaasa mõrgama hakkasid, pidas kohtunik tarwilikuks anda enesest elumärku. Ta koputas uksele, mille tagant kostis laul, ja tõukas selle siis pärani. Üle tema õla waatas tuppka Galchone.

Lindley Dister istus laua taga, millel seisis praetud kana paljaksnäritud luukere. Rahwolit ega nuga ta wist ei tarwitanud. Lauldes ta oli wisanud pea uksesti kullasse. Tema kõrwal seisis laiaadaline Gregori, auwäärne ja liikumatu näoilmega nagu alati. Tema sügaw bas's pani ahnaruudud põrijema. Wastas, omatehtud kõõgi läwel, seisis laitmatult walges kitlis ülenikoff Darley. Oma kõrge müüsi oli ta, wastawalt mere-mehe kornbele, liikunud paremale kõrwale. Paremas käes ta hoidis wägewat piirkulpi, millega waimustatult takti löi. Tema märguandel löid nüüd laulu jekka ka Tim Mac Farland ja Tod Loomis, kes seisid weidi tagapool.

Õnimesena märkas ootamatuid külalisi Darley. Ta wakis ning kadus kiiresti. Teised kats järgnesid tema eeskujule, kuna Gregory sammus külalistele wastu pikkade, hääletute sammudega. Ka Dister jõostis terwituseks püsti.

„Magu näen, pole te mõtnud asja enesele just eriti südamasjel“ sõnas kohtunik süngelt.

„Siimene teeb, mis juudab!“ vastas Dister lõbusasti. „Pealegi pole ju mõtet nutta mahalõksunud piima pärast... Istuge, palun, ja jõoge ka mõni suutäis. Darley, wana wemmal, keedab ju niikuinii kümme korda rohkem kui ma süüa jõuan.“

„Tänan — sõin parajasti!“ vastas kohtunik tõrjuwa liigutusega. „Tulime ainult, et...“

„Aga onu Willy!“ kattesas teda Galyone, „ma lihtsalt juren nälg.“

Postlewite heitis talle häwitawa pilgu, mida aga tüdruk nähtawasti ei märganud.

„Mul oli pöörane peawalu,“ pööris ta Lindley poole. „Ei tahtnud süüa... Wärske õhk mõjus aga väga hästi — ja ennustasid täiesti õieti, onu Willy.“

Kohtunik hammustas huuli. Mis pidigi ta muud tegema?...

Lindley aitas isiklikult külaliste jaoks lauda katta ja leidis sellejuures võimaluse Galyone'ile soistada:

„Olete siiski tore tüdruk!“

Juba pärast esimest suutäit Galyone tunnistas, et polnud kunagi warem söönud nii maitsewat kanapraadi.

„Tõepoolest, onu Willy — peaksid ka korra katsuma!“

„Ei — tänan!“ waidles kohtunik hapukalt naeratades. „Põhjus, mis mu siia tõi, noormees...“

„Kõlab ju, nagu kawatsejate kõnelda äriasjust!“ kattesas teda Dister. „Sellist juttu ei wõi aga ajada kuiwalt. Ega teil poleks midagi klaasi weini vastu?... Gregory — klaas õunaweini härra kohtunikule!“

Postlewite haaras pafutawa klaasi ning sõnas pead wangutades:

„Gregory, kas pole imelik, et teiesugune mõistlik mees lahkus Dister-Gallist?“

„Rahkufin sealt ainult sellepärast, et tahtsin olla selle juures, kes mind kõige rohkem wajab, armuline härra!“ vastas Gregory wääriltalt ja täitis uuesti klaasi, mille kohtunik mõtlematult tühjendanud oli.

Sel korral Postlewite jõi palju tähelepanelikumalt.

„Õunawein?“ sõnas ta keelt lastutades. „Pean tunnistama, et olen harwa joonud midagi nii maitsewat.“

„Sah, Muldoon on kunstnik omal alal!“ vastas Dister. „Arwan, et saadan teile sellest terve ankrü. Märjake on tõesti wõrratu. Kui jaoks feda müüa altkää, wõiks teenida miljoneid. Ehk lähengi sellele alale üle.“

„Aga seadused?!“ karjus kohtunik kofkumult.

„Mis teha?“ mõõnis Lindley õlgu kehitates. „Ärimees peab olema walmis kõigeks ja — mina olengi juba ärimees.“

„Kuidas nii?“

„Sah, olen tõeline ärimees! Kohtasin täna linnas Sammy Dentiga — ehitusfruntide waheltalituse büroo Dent ja Wieseneri osanikuga — ja tema wõttis mu ametisse.“

„Aga teil pole sellistest asjadest wist aimugi?“

„Muidugi mitte . . . Lasin enesele aga jutustada, misjagused ja kui kallid maatükid neil parajasti müügil on — nüüd pean ainult leidma ostjaid, ja see pole viist kuigi raske.“

„Kui te jelles ainult ei effi!“

„Kindlasti mitte! . . . Ühe tehingu sooritasin juba täna. Mullu tuli juhuslikult vastu Warren Chandler ja ütles muuseas, tema isa tahwat osta linna maja. Soovitasin talle siis ühe. Juba pärastlõunal Chandler läks Dent ja Wieseneri juure ning sõlmis ostulepingu. Sain kenafese summa protsentideks . . . Mõnus polegi nii kehv, nagu arvata võis!“

„Soovin südamest õnne!“ sõnas kohtunik ja tõstis naeratades üles juba neljanda klaasi. „Nüüd aga peane siiski kõnelema ka asjast. Kuna teie, hoolimata äriliseft edust, majanduslikult pole viist kuigi hiilgavas olukorras, siis ei saa Galcyone võtta vastu teilt kingitusena kallihinnalist hobust . . .“

„Andestage!“ katkestas teda Lister. „Ma ei mõista teid sugugi!“

„Minule näib weidi ülekohtune, võtta teilt . . .“

„Üks heft palun! . . . Armuline preili, kas hobune enam ei meeldi teile?“

„Meeldib isegi väga, Lindley! . . . Mii head ratsut juudakfite aga teie ehk siiski paremini kasutada.“

„Ei usu. Minule näib just, et hobusele peaks meeldima palju rohkem teie juures. Raalute minuft vähem ega armasta ka palju kihutada.“

Kohtunik nihutas end nõutult edasi-tagasi.

„Andke mulle weel lonks weini!“ ütles ta lõpuks Gregoryle. „Märjute on tõesti võrratu!“

„Sa ferge, nagu wesi!“ finnitask Lister, kes salaja pilgutas filma Gregoryle. Wiimane mõistis märguannet ja asus kohtuniku tooli taha, et kiiresti täiendada tema ikka jälle tühjenawat klaasi.

„Ütelge õige, Lindley, on see wein väga kallisk?“ küsis Postlewite pärast üheksandat klaasi.

„Ma fjab ikka ka weidi . . . Aga katfun mõjutada Muldooni, et ta tutvuse poolest annaks teile odavamalt . . . Peakfite nüüd siiski korrafs maitfma kanapraadi!“

„Minult täiesti õhufe lõif! . . . Weini wafele pole nimelt soovitaw palju jüüia . . . Võiffin teid kas wõi kadestada, Lindley . . . Glate nii oma ette, olete täiesti ifeneufe ifand! . . . Muidugi fifeufeade on ftiin weidi nigel, kuid minul on kodus terve maja ülearuufeid asju täis, mis te väga hästi wõiffite ka ftiia tuua . . .“

„Ei, tänan, kingitufi ma ei fjaa wastu wõtta põhimõtte pärast, nagu muidugi ifegi mõifstate . . . Minus afi, mis mul ftiin siiski puudub, on paar tooli. Pean murefsema need juba homme . . .“

„Sa paar põrandawaipa,“ lifas Galcyone.

„Digel! Külmade põrandate kattefs.“

„Sa eesrüüded,“ arwas tüdruk.

„Tõfi. Need unustafin hoopis.“

„Siis olefs weel waja tapeetida feimu.“

„Sälle õige!“ nõustus Dister lõbusasti. „Kas teate, Postlewite, peaksite laenama mulle mõneks ajaks preili Tibertoni, tema muudaks warsti selle koeraputka ilusaks salongiks.“

„Peaksite kahetsema pattu ja wanaisaga lepitust otsima, selle asemel et mõelda selliseid narrusi!“ sõnas kohtunik äkki tõsiselt. „Mõtate elu nähtawasti fiiski liig fergesti.“

Lindley märguande peale Gregory täitis uuesti Postlewite'i klaasi ja warsti ka muidu nii mõistlik kohtunik ei wõtnud enam asju kuigi tõsiselt. Ta keelepaelad awanesid järjest enam, jutt keerles paljude küsimuste ümber, kuni lõpuks puudutas ka Disteri perekonna tiliõuna, Misitraali.

See oli kõneaine, mida Lindley alati käpitas tõsiselt. Särafilmiil ta jutustas, et oli juba teatanud Misitraali osawõtust suure maastiku-jooksjus ning et oli tema peale sõlminud õige tsulukke kihlweatusid.

„Palju nad pakkusid?“ küsis kohtunik pilgates, kuid fiiski ka huwitatult.

„Kakskada ihe wastu... Asjatundjad wiist ei pea minu hobusest fuurt lugu.“

„Aga kõnelege nüüd ausalt — kas ise peate temast midagi?“

„Panin ta peale igaks juhuks wiiskümmend dollarit.“

„Mu jumal — sellega wõidate ju kümmetuhat dollarit!“ hüüdis Galyone waimustatult, summat oma saledatelt sõrmedelt kiiresti wälja arwates.

Kohtunik ja Dister wahetasid mõistwa pilgu.

„Küll oskad toredasti arwutada!“

„Üks halb asi on selle juures fiiski,“ ütles Dister. „Desty on jäljetult kadunud ja nüüd pole mul enam ühtki inimest, kes sõandaks minna hobuse lähedussegi.“

„Peale teie enese, muidugi!“ ütles Galyone nii endastmõistwas toonis, et kohtunik hoolimata lõbusast tujust fiiski silmitses teda pisut kahtlustawalt. Galyone'i imetus selle poisi wastu polnud sugugi kooskõlas tema plaanidega. Sellele oli waja õigel ajal riim ette lükata...

„Eh teate muuseas,“ sõnas kohtunik wõimalikult ükskõiksel, „et Galyone täna kihlus? ... Ei? ... Wõite muidugi isegi mõelda, kellega ta abiellub — tema tulewane mees on John Dymmouth.“

Selle uudise mõju Lindleyle oli masendaw.

„Dlete wiist kõik peast põrunud?“ karjus ta püsti fööstes. „Selle mõluwa, noore tiidruku tahate anda naiseks tollele jalalikule, alatule, kalawerelisele koletisele, kelles peale pükste pole midagi mehelikku?“

Kohtuniku nägu tõmbus punaseks.

„Galyone — mine wälja!“ käsks ta, end waewalt taltfutada fuutes.

Tiidruk tõusis sõnakuulelikult.

„Kuidas tohite tarwitada minu wastu niisugust tooni, mu härrrrrra?!“ karjus ta Disterile, kui sulgus uks.

„Kahetsen oma liig järsku tooni,“ wastas Lindely rahulikult. „Wailun, kirjutage see mu ärrituse arwale. Siuliselt aga ei wõta ma tagasi ühtki sõna ja ütlen teile, et mina seda abiellumist ei kannata ühegi hinna eest.“

„Teie ei kannata? Olete wist täiesti ogar, noormees?“

„Ega polekski ime, põhjust selleks on küllalt! Armas, väike tüdruk peab abielluma sellise wiletsa kaabakaga! . . . Pole mõeldagi! Ütlen lihtsalt Galchone'ile, et armastan teda ja palun ta ääti!“

„Selleks pole teil, jumal tänatud, enam võimalusi, sest oleme täpselt samuti teiega walmis, nagu teie wanaisa!“ wastas kohtunik ja sammus ühe poole. „Pealegi armastab Galchone John Dymouthi ja mitte teid!“

Ta leidis tüdruku autoist kibeidasti nutmas. Nad alustasid waikides jõitu! Alles poolel teel kohtunik suutis jälle kõnelda.

„Ara wõta asja nii tõsiselt, mu armas,“ ütles ta lohutades. „Sellise kaswatamata nolgri üle ei maksa sul nii wäga pahandada. Tal pole ju üldse süüant, kuigi kinnitab kas wõi kümme korda, et armastab sind.“

„Kas ta ütles, et . . . armastab mind?“ küsis Galchone.

„Mis see's sind nii üllatab? . . . Ta ütles, et kunagi ei lase sind abielluda Dymouthiga, waid pigemini siis juba ise palub su ääti.“

„On see õige?“

„Jah — aga sa ei tarwitse karta: Dymouthiga on asi juba otustatud — selles suhtes ei suuda too rumal poisike midagi muuta.“

Galchone haaras taskurätiku ning pühkis üle filmade. Ges, maantee kohal, lõi särama ühtil täht . . .

XXV.

Sigistades, lõõtsutades ja surmani wäsinud seisid neli meest Mistraali koplil juures. Pärast kirjeldamatuid pingutusi nad olid lõpuks suutnud täku saduldada. Lindley jõudis aga waewalt istuda sadulasse, kui Mistraal järsku tõusega wiskas ta üle koplil aia. Sellejärgi hobune kiskus sadula hammaste abil seljast ning peffis seda nii kaua kapjadega kuni sellest jäi alles waid wormitu hunnik. Nüüd täkk sammus lähemale, pistis pea aialattide wahelt wälja ja silmitseis jõuku, kuna tolmupilw, mille ta warem üleskeerutanud oli, pikkamööda eemale hõljus.

Meljast mehest ei suutnud hull aega ükski kõnelda. Suster nägi weel kõik kahetsekselt ja toetus jõuetult wastu Mife Divine'i laia õlga. Tim Mac Farland, kelle kerge kabjalööök oli teinud oimetuks, kasutas Tod Doomise abi.

„Mis nüüd teha?“ küsis moonameister pead wangutades.

„Leidub waid kolm võimalust,“ wastas Suster otustawalt. „Ma kas ratsutan Mistraalil maastikujooksus, wõi tapab ta mu enne ehk mina . . . Edasi, Tod, palun uus sadul!“

Pisut eemalt kostis äkki weniw hää. . .

„Mina wõiksin igatahes juba praegu kihla wedada selle peale, kuidas teil läheb!“

Kõik pöörasid ringi ja filmasid Lefty lahja, inetut kogu.

„Wõi nii — mürgine konn tuli uuesti tagasi!“ inestab Divine.

„Selle kihlweo te igatahes wõiksite, isand Lindley!“

Lefty astus lähemale ja silmitseis oma peremest häämatult.

„Mistraal“

„Bedasite kühla, et tulen tagasi?“ küsis ta lõpuks.

„Sah, Lefty!“ vastas Dister, kellele poisi julgus tegi nalja.

„Dlete imelik jell!“ möönis Lefty mõtiskledes, „aga ehk tuumete mind paremini kui ma end ise tunnen. Ugatahes olid võimalused kümne ühe vastu, et ma jüta enam tagasi ei tule. Kui siiski tuln, siis tänage selle eest Mõstraali... Miks ei katsu te temaga kord ratsutada ilma sadulata?“

„Dled peast täiesti põrunud!“ vihastus Divine. „Pealegi on mul finuga veel arweid õiendada...“

„Sätke ta rahule, Mike,“ kästis Dister. „Tulge korraks jüta, Lefty... Kas arwate tõsijelt, et peaksin katsuma õnne sadulata?“

„Muidugi!“ pomises poiss. „Ei wõi ju kunagi teada...“

Ta pööris kõrwale ja eemaldus.

„Sei, pea kinnil!“ hüüdis Loomis talle järgi. „Mita saduldada Mõstraali!“

Kuna Lefty ei teinud wäljagi neist sõnadest, tahtis Loomis just talle järgi jöõsta, kui Dister teda tagasi hoidis:

„Kaske ta läheb! Tema nõu wõib ju korraks katutada... Siduge Mõstraal uuesti posti külge!“

Seda oli kergem öelda kui teha, kuna täff kõigest jõust tõrkus. Lõpuks ometi nad said sellega hakkama. Mõstraal seoti nii lähedalt posti külge, et ta ei saanud peadki liigutada. Siis ronis Dister üle aia ja pani käe praegugi weel niisketele kohtadele, kus warem sadul oli toetunud wastu looma selga. Täff püüdis kätt maha raputada, see ei õnnestunud.

„Mstuge weidi tagasi, härrased!“ hüüdis Dister teistele. „Ei wõi ju teada, wast ehk ta pääseb kuidagi lahti!“

Mõstraal ei pääsenud lahti. Pealtwaatajaille näis, et Dister pool päewa silitas hobust. Temale oli iga hetk omaette põnew elamus. Tundus, nagu oleks ta silitanud tiigrit, sest ijegi kõige õrnema puudutuse juures täff wõpatas ja ta nahk tõmbles kramplikult. Näis, et ta terwe oma olemusega wõitles selle inimese lähenemise vastu.

Lõmaks Dister jõudis niifaugele, et Mõstraal ta käe eest enam kõrwale ei põigelnud. Miipea, kui ta aga ämbriga lastis wett tuua ja hobuse juure astus, tõmbas see rahutult kõrwad wastu pead ja waatas oma peremeest punetawate silmadega.

„Mina talle weel wett ei annaks!“ hüüdis tuttav hääl.

See oli Lefty, kes sündmuskäiku eemalt jälginud. Dister kõhkes hekke ning järgnes siis ta nõuandele. Täff jäi hoolimata järjest tõuswast soojusest jootmata. Kui Dister hobust lõpuks lahti siduda tahtis, hüüdis Lefty:

„Sätke see parem — näib, et õpetus mõjub talle hästi!“

Lühidalt posti külge seotud, joomata ja söömata, lastis Mõstraal pea järjest rohkem longu wajuda. Kui õhtu juda jahedamaks muutus, arwas Lefty:

„Müüd ehk mõiksite ta ijegi talli talutada.“

Dister noogutas. Terwe päew ta oli juurelnud, milline salajane tagamõte Lefty õpetustel küll olla wõis. Poiss nähtawasti teadis mi-

dagi Miſtraalilt, mis teistele oli tundmata, ja tema nõuanded moodustasid enesest tingimata läbimõeldud jüſteemi.

Näma kõrwalijele abita Dister ſidus kuni tänu eſimeſed jalad ja päästis ta wabaks posti kiiſjeſt. Miſtraal wiſkus pikali. Tim Mac Farland ja Tod Loomis tahtſid tulla appi, Dister ſundis nad aga tagaſi, ſeſt ta tahtis hobuſega üſſinda hakkama ſaada.

Pärast uſkumatuid pingutusi tal õnnestus täkku uueſti jalule ſaada. Weel kord hobune wiſkus pikali, ſiis aga järgnes Disterile sõnakuulelikult talli.

Tod ronis kohe teeniſtuswalmilt laſſa, heinu tooma, kuid Dister teatas pidulikult, et keegi, peale tema enese, ei tarwiſtenud hoolitſeda täku eest. Ta jootis ning ſöötis looma iſiklikult. Siis jälle waatas Miſtraal üles ja piidles teda umbuſlikult. Kahtlemata oli keegi alguſes kõhelnud hobuſt waleſti — ſee ſelgus Disterile iga hetkewa järjeſt rohkem.

Taſa, rahuliku häälega ta hakkas kõnetama hobuſt, ja ſellel näis olewat imetegew mõju. Miſtraal ei wäriſenud enam; pööris waid aeg-ajalt pea oma uue peremehe poole, nagu tahtes teda paremini tundma õppida.

Õhtul Dister laſkis enesele jöögi talli tuua. Siljem ta walmiſtas kõrwallatriſſe aſeme, et magada hobuſe läheduses. Leſty, kes teda kogu aeg waitides waadelnud, ütles lõpuks:

„Näib, et te pikapeale iſſa taipate, kuidas teda kõhelda!“ ja tõmbus ſiis tagaſi tuppa.

Miſtraal ſel wõl maha ei heitnud. Tgaford, kui ta rahutuſks muutus, tõuſis Dister üles ja kõneles temaga, kuni ärewus jälle nõõdus.

Järgmiſel hommikul ta talutas Miſtraali tallide wahel ning alles lõunapaiku wiis ta koplisse. Dister katſus talle nüüd ſelga aſtuda, täk lõi aga tagant üles, nagu oleks keegi põletanud ta ſelga tulise rauaga, mäsſis enſe kõidikutesse ja kuffus maha. Wärmijelt kannatlikult aitas Dister ta uueſti üles ja nüüd oli hobune juba taltſam. Miſtraal hakkas nähtawaſti mõiſtma, et waſtupanu oli aſjata.

Wäriſedes ja wahutawa ſuuga ootas täk, kuni ratſjaniku teharaskus ettewaatlikult laſkus ta ſadulata ſeljale. Kui ta ſiis kannuſte ja piitſa aſemel tundis oma iſanda patſutawat kätt, ajas ta enese ſirgu. Dindley ühetooniline kõne rahuſtas teda lõpuliikult.

Ka järgnewad päewad Dindley pühendas hobuſele, kelle uſalduſt wõitis järjeſt rohkem. Ta puhastas Miſtraali iſiklikult, ſöötis ning jootis teda. Mingit kirjeldamatut hirmutunnet ei ſuutnud ta loomaſt ſiiski kaotada. Lõpuks ta otjuſtas küſida nõu Leſtylt.

„Arman, et peakſite wõitma tema täieliku uſalduſe, ſee on ainus wõimalus teda oma meelemalla alla ſaada.“

Leſty ei eemaldunud päewiti koplilt, waid ſilmitſes wahetpidamata oma peremeest. Tawaliselt ta waitis ega waſtanud iſegi küſimuste. Poſi nüüdne nõuanne rõõwis Disterilt wiimſe lootuſe, ſeſt enese teada ta oli juba teinud kõik, mida Miſtraali uſalduſe wõitmiſeks üldſe teha wõis. Nukralt ta pööras ringi ja ſanumus talli poole. Dotamatult talle jooſis ſinna järgi Leſty.

„Kuulake!“ ütles ta usaldavalt. „Te ei wõi ju wõtta oja wõidurajatamijest, kui pole enne katsetanud Misstraali wõimeid. Kas pole nii?“

„Täiesti õige,“ nõustus Dister.

„Siin, siis ma ei mõista, mida te ootate... Mida warem te pihta hakkate, jeda parem — miks siis mitte juba kohe?“

Dister oli imestusest keeletu. Mguses oli Besty teda hoiatanud Misstraali saduldamast, ja nüüd ta peaaegu fundis jeda tegema.

Ta otsustaski lõpuks järgneda Besty nõuandele. Lindley oli nimelt weendunud, et Misstraali oli wõimata jõuga alistuma fundida. Selle looma hinges oli warjul mingi saladus, ja tema edu wõi ebaõnn olenes täiesti sellest, kas ta suutis jeda saladust lahendada.

Kuigi ta teadis, et igasugune katse just nüüd, kus ta oli wäsinud ja nõrk, wõis kujuneda kardetawaks, wiis ta Misstraali koplisse, lastis ta lahti ning jäi ise koplile keskele seisma.

Mguses näis, nagu ei wõtaks hobune midagi ette. Ta waid raputas end paar korda ja puristas. Äkki ta tõstis pea, nägi rahulikult seiswat Lindleyd ja tormas wihajelt nohijedes tema poole.

Põgenemiseks polnud wõimalust. Sellepärast Lindley ristab käed ja ootas hullunud looma, kes näis tahtwat teda tiikideks kiskuda. Dotamatult täkk pööris ringi, et tarwitada omi loomupärasemaid relwi, kapju.

Dister pidas end juba kadunuks — tal läks silme ees kõik mustaks. Misstraal oli aga uuesti ringi pööranud ja kihutas nüüd ümber Disteri, kes waatles teda liikumatult. Weel kord täkk tungis kallale, kuid sel korral see näis olewat weel ainult nali. Ta hüppas ning lõi üles nagu noor waris.

Dister, kes senini polnud liikunud, firutas nüüd wälja kääre ning hakkas tajase häälega hobust ligi meelitama. Nõheldes, samm-sammult lähenes talle Misstraal, sööstis äkki lohtunult tagasi, lähenes siis aga uuesti, kuni lastis end lõpuks isegi silitada.

Gemalt kostis ootamatult Divine'i wali hääle:

„Betsy — jumala pärast, waata ometi!“

Sirlase hüüe kohutas täkku uuesti. Selle asemel aga, et nagu warem, eemale kihutada, ta ainult pööras oletatawa hädahoju poole, surus enese oma isanda wastu ja leppis isegi sellega, et talle käi kaela ümber pandi.

See oli ilusaim hetk Lindley Disteri elus.

Lõpuks ometi oli ta mõitnud jelle uhke looma usalduse. See oli aga maksnud waewa, ja nüüd ta oli wäsinud, wäga wäsinud...

Shtul Misstraali latril kõrwale magama heites ta oleks wõinud wanduda, et dösel teda ei äratata ükski wõim ega wägi. Siiski ta jõudis waewalt uinuda, kui teda äratas tajane jahin.

Ta nägi Bestyt. Poijs seisis Misstraali kõrwal ja nuttis nagu laps.

„Aga, Besty?“ sõnas Dister haaratult. „Rahustuge ometi! Ma ei taha ju rööwida teilt Misstraali poolehoidu — wõime kõik kolmekesi jääda headeks sõpradeks!“

„Ah, jätke mind rahule!“ hüüdis Besty nuuskudes. „Aga kuigi te temal juudate ratsutada ilma sadulata, siis sadulaga ei õnnestu see teil kunagi!“

XXVI.

Järgmisel hommikul ärgates Lindley polnud kindel, kas oli uneliku mahejuhtumi Lesthga elanud üle ilmsi või unes. Eine ajal selgus, et see oli olnud tõde. Tal tarvitjes waid waadata Lestht, kes istus süngelt, noruspäi, ja jõi süsimusta kohwi tass tass järgi.

Sellest hoolimata Disteri tuju oli ülew. Mitte ainult jellepärast, et oli suutnud mõita Mistraali usalduse. Ka inimesed pidasid end tema wastu teisiti. Seni nende olekus oli alati awaldunud midagi selfsunehelikku. Nüüd aga nad waatasid tema poole alt üles. Tod Loomise ja Tim Mac Farlandi imetus awaldus waimimises, Mike Divine'i oma aga wainustatud sõnades. Sirlane ei tahtnud kuidagi nõustuda Lindley wäitega, et ta ainult õne tõttu jõudis sihile, waid kinnitas wændunult, et ainult üfsikuile inimesile andwat taewas sellise mõimu tummade loomade üle.

Pärast einet Lindley saatis Loomise Borrogate'i, ostma koku wanu sadulaid. Juba wähe aja pärast Tod tuli tagasi terve tosinaga. Dister ladus kõik sadulad koplisse hunnikusse ja wiis siis sinna Mistraali.

Õfimeje sadula täff kiskus hammastega puruks ning wiskas üle aia. Samuti ta toimis ka teise ning kolmandaga, siis aga näis ta wiha raugewat. Neljanda ta häwitas weel ainult poolikult ja wiendat, wida Lindly hoidis käes, ta nuusutas hoolikalt, sadulanööbist kuni jalaraudadeni. Nähtawasti ta ei mõistnud jelle riistapuu õiget otstarwet, sest ta waatas oma peremehele imestunult näkku. Wiimane kõneles rahustawalt, ja pikapeale näis, et täff enam sadulat ei kartnudki.

Poole tunni pärast Lindley julges talle sadula üle wifata. Mistraal katkis paar lorda hammastega haarata kinni jalaraudadest, kuid loobus warsti sellestki, ja Lindley tõmbas pikkamööda sadularihma kinni. Sobune ei tantfifflenudki, kui ta sadulasse hüppas.

Gette Lindley istus liikunatult — ainult huuled wärisesid erutu-
fest. Siis ta hüüdis waljusti:

„Wage ruttu wäraw, Tod!“

Koplist wäljudes Mistraal näitas weel kord omi wanu kumbeid, katkus hammustada kōrwalseiswat Mike'i, kes sõnatult elas sündmustele kaasa. See oli aga ka wiimne kōrwalhüpe — nüüdsest peale ta alistus täiesti oma peremehele. Kiire galopiga ta kihutas üle nurmede ja niitude, jõostis teraswedruna üle heffide ja aedade. Sõnakumelikult ta muutis jookswiisi, jälgis igale, ka kõige nõrgemale ratsme tõmbele. Nüüd tuli terve rida takistusi — poolkõrgeid aedu. See polnud enam ratsutamine, waid lendamine...

Siis kaugemale kihutas wõrratu hobu. Lindley hõiskas ja juubeldas...

Ta oli kaotanud aja ning ruumi mõiste. Praegu weel ta ratsutas wäikeste metsa serwas, nüüd juba lautusid ees hästihoolitsetud põlud. Järgmisel hetkel ilmnes nähtawale kohtumise Postlewite'i maja.

Ta peatas hobuse ning hüppas sadulast. Mistraal näis sama puhanud ja wärske nagu alguses. Ükski lihhas temas ei wärisenud. Kart-

likult jurus Lindley kõrva talle rinna vastu: senisest pöörahest kihutamisest hoolimata polnud kuulda vähematki kähinat. Ta vaatas hobusele silmi: polnud näha punetuse jälgegi.

Kui Mistraal nüüd oma toreda pea ta õlale pani, waldas Lindleyd kirjeldamatu tänutunne.

„Sa oled tõesti mõrratu poisj!“ ütles ta waljusti.

„See pole sugugi liialdus!“ Finnitask õrn hää! Lindley seljataga. Ta pööras ringi — see oli Galchone Liberton.

„Rägin aknaft teid tulewat,“ ütles tüdruk punastades. „On jee jama hobune, kellest kardeti, et ta wõib saada hädaohtlikuks teie elule?“

„Kardeti? . . . Kas ka teie kartsite?“

Galchone noogutas tummalt ja punastask weel jügavamalt.

„Nagu näete — oli jee täiesti asjata . . . Muuseas, ärge aga sellest kellelegi kõnelege, muudu rikute mu kihlweod.“

„Olen tumm nagu haud!“ finnitask tüdruk naerdes.

Ülewoolawa rõõmu mõjul Lindley tahtis talle pakkuda midagi hoopis erilist.

„Tulge, Galchone!“ ütles ta. „Peate ka korraks ratsutama Mistraalil!“

„Kahjuks oskan ratsutada ainult daamijadulaga.“

„Ah, kui kahju! . . . Säate ilma haruldasest elamusest. Mistraalil seljas istudes on tunne, nagu ratsutaksid Pegasusel . . .“

„Seda ma juba usun, aga . . .“

„Ega te, jumala pärast, pole enam minu peale wihane?“

„Ei!“

„Aga miks siis punastate nii tugewasti?“

„Kas punastasin? Ah, jee oli wiist ainult . . . rõõmust.“

„Mille üle?“

„Et te sellega hakkama saite!“

Lindley oleks teda meeleldi juudelnud, kuid talle meenus weel õigel ajal, mis nende wahel seisis.

„Kas tõesti tahate abielluda John Lymmouthiga?“ küsis ta tasa.

„Pean wiist . . .“

„See on väga kurb . . . ka minule!“

„Tõesti?“ küsis tüdruk süütult. „Aga onu Willy nõuab seda.“

„Onu Willy, jee wana ees? Ta on ju hull! Sa John Lymmouth? Otsje uskumatu, et teie temaga . . .“

„Murraksin onu jiidame, kui ma ei täidaks tema tahtmist — ta ütles mulle.“

„Laske jee's murdub pealegi! Rõige tähtsam on ometi teie saatus! . . . Kas John juba palus teie kätt?“

„Ta teeb seda täna.“

„Te ei tohi ühegi hinna eest „jah“ ütelda! Töotage mulle, et te ei abiellu tolle filmakirjalise aumehega!“

„Aga — mis pean siis ütlemä onule? Juba aastaid on ta unistanud sellest . . . Sa lõpuks . . . keda peatsingi siis ootama?“

„Kui mitte muud, siis vähemalt meest! Sa niisugust meest, kes oskab hinnata teie ilu . . . Palun, töotage . . .“

„Galchone!“ hüüdis madal hääl äkki. See oli kohtunik, kes läheneb puude vahelt.

„Armas tüdruk, te nutate ju! On's teil selline hirm onu ees?“

„Ei — ma ei nuta sellepärast.“

„Lähem — ma ei tahaks nüüd kõnelda kohtunikuga. Kuid tulen tagasi... Nägemiseni, Galchone!“

„Olage hästi, Lindley!“

Noormees hiilis puude varjus minema. Kohtunik ruttas lähemale.

„Kas sa ei kuulnud, kui sind hüüdsin, Galchone? Vister käis vist siin oma ratsuga?“

„Jah, onu!“

„Miks see lambapea mind's ei oodanud? Oleksin meeleldi temaga kõnelenud... Eile ta on tulnud toime järjekordse suursaavutusega — muidugi lollus, kuid siiski kangelaslik lollus... Kas ta ei jutustanud sulle sellest?“

„Ei, onu!“

„Terwe ümbruskond kõneleb sellest, kuis ta taltutas Mistraaki. Rahju — oleksin tahtnud tema enese juust kuulda lähemaid andmeid selle kohta. Olgu, mis on, aga julgust on sel poisil! On siiski ehtne Vister!... Annaksin kümme aastat omaft elust, kui oleksin võinud waadata, kuis ta ristatud kättega ootas tolle hullu täku kallaletungi... Aga sa nutad ju, tüdruk — mis on lahti?“

„Ei midagi!“ nuuksus Galchone.

„Ega see poisiplõnn polnud sinu vastu häbematu?“

„Ei, onu!“

„Oled's haige?“

„Ei, onu!“

„Aga mis siis on?“

„Ah, onu, ma ei tea — kuid kõige meelsamini tahaksin... jurr!“

XXVII.

Ragu unes ratsutas Lindley Vister tagasi Mike Divine'i maja poole.

Terwe maailm näis talle muutunud. Kõik ta ümber juubeldas. Isegi Divine'i majake näis ümbriseatud müstilisest särast. Polnud ka ime, sest seal oli tal õnnestunud saada Mistraaki isandaks...

Ülewoolawa õnne sunnil ta hakkas laulma. Hõisates kõlas laul kirjust koerast ja kavalast rebasest läbi õhu ja avarales uksele Tod Voomise ning teised. Nad ei tarvitsenud küsida, kuidas ratsutamine õnnestus, järjest waljemaks muutuw laul tõendas seda isegi küllalt hästi.

Ta wiis hobuse talli, wõttis talt sadula, kuivatas hoolikalt, andis talle süüa ja wett. Iffa jälle ta jõostis laua juurest waafama, kas Mistraakil ehk ei puudu midagi. Siis alles ta raatsis ka ise puhata.

„Armuline härra,“ ütles Tod Voomis, kui Vister lõpuks istus. „Darley on weidi pahane, et te wiimasel ajal enam ei lähe maitsema tema jõeke. Kõik need päewad ta on asjatult teie jaoks keetnud.“

„Armas, wana Darley!... Küll on fiiski tore, et maailmas leidub nii tublised mehi, nagu teie kõik... Muuseas, proua Divine, kas mõiksin saada veel üks kotlett?“

„Aga muidugi, armuline härra — kas mõi terve tofina! Kas need maitsevad teile?“

„Need on parimad kotletid, mida üldse olen jõunud. Kui teie kunagi awastate jõogimaja, muutuksin Muldoonile kindlasti truudusetuks.“

„Meie maja on alati teie käsutuses, härra.“

Vister tänas liigutatult ja ütles Timile:

„Seadke pärast jõõki kohe auto korda — peame sõitma linna nii kiiresti kui selle wana käruga üldse sõita saab. Tahaksin saada paar kihlwedu Misitraalile. Kuudas arwate, poisid, kas panen ka teie armel mängu mõni dollar?“

Lauasolijad waatasid üksteist kõheldes.

„Minu eest ehk panete kaaskümmend dollarit, härra?“ ütles Tod. Loomis lõpuks.

„Minu eest jamapalju!“ kõlas kooris.

„Mis, ainult kaaskümmend dollarit mehe pealt?“ küsis Vister naeratahes. „Muidugi, te ei näinud esmalt Misitraali jooksmas — aga olge kindlad, tema mõidab jooksku!“

„Jah — kuid minu teada mõtab jookstust oja ka Croix d'Or,“ mõniskis Loomis.

„Too wana setukas!“

„Nii väga wana pole ta veel kaugeltki... Pealegi jookseb ka Suetonius doktor Crooki ja major Cheney tallidest.“

„Jooksku! Temaga saab Misitraal hakkama täpsalt sama tergesti nagu Musketaäri ja Tornilinnuga.“

„Jah, aga kui maa enne külmas?...“

„Mida kõwem jookstutee, seda parem Misitraalile!“ sõnas Lindley weendumult. „Peate nimelt teadma, härrased, et minu hobune ei jookse ainult jalgade, waid ka mõistusega! Sellepärast ei suudagi keegi teda mõita.“

Teised polnud kaugeltki samal arwamisel ja püüdsid talle selgitada oma waateid asja kohta. Citi Mike oli kindel, et Misitraalil olla wähe wäljawaateid mõiduks. Ta naine ei suutnud seda lõpuks kannatada.

„Ma ei mõista, miks ja isand Visterile kogu aeg wastu räägid!“ ütles ta pahaselt. „Küll ta juba teab, mis teeb.“

„Bravo!“ hüüdis Pitty, kes seni huwitatult oli kuulanud waielust pealt. „Pandin weel täna oma smaragdsõle ja panen kõik, mis selle eest saan, Misitraalile!“

„Seda võib nimetada julguseks, Pitty! Andku taewas teile tasuks selle eest tuhat ühe wastu!“

Nende sõnadega Lindley lahkus naerdes mugawast kõõgist ning sõitis Timiga linna. Ta teadis ülihästi, kelle poole pöörata, sest sama teed oli juba warem tema taskust läinud mõnigi tubli summa.

Kõigepealt ta läks wana bootmaker Silbesteri juure, kes pärast pikka kauplemist nõustus andma talle kuuskümmend ühe wastu. Siin ta pani mängu ühe tuhanelise. Järgmine bootmaker, isand Gray, oli

palju ettevaatlikum ja tema käest ta suutis wälja tingida ainult nelikümmend ühe wastu. Selle eest Gray nõustus aga wõtma wastu tuhat wiisjada dollarit. Paks Rudi D'Dowd oli nii ettevaatlik, et pakkus ainult kolmkümmend ühe wastu, ja sealjuures teeskles, nagu oleks see tema poolt juba isegi hulljulgus.

„Aga, armas D'Dowd, selline naeruwäärne pakkumine täiesti tundmatu hobuse eest?“

„Jah, noorhärä, maastikujooks on juba lord kummaline ettemõte; kus wõib juhtuda igasuguseid halbu üllatusi... Palju te's tahate mängu panna?“

Dister kaalutles kiiresti.

„Neli tuhat wiisjada,“ ütles ta.

See oli kõik, mis ta weel omas.

„Siüwa, panen selle wastu sada tuhat!“

„See on ju lihtne röövimine!... Ei tule mulle mõttesjegi!... Sumalaga!“

Ta pööris uffe poole, kuid D'Dowd hoidis teda tagasi.

„Üks minut, palun — mõtlen weel lord järele.“

Ta teeskles, nagu arwutaks pikalt-laialt, ja ütles lõpuks:

„See küll: kolmkümmend ühe wastu. See on üksjada ja kolmkümmendwiis tuhat, kui wõidate!“

„Tõtt öelda — tahaksin saada sada ühe wastu, aga olgu's, kirjutage wälja kihlweo tšekk!“

Siit ta asus teele kojupoole. Alles siis, kui juitsune eeslinn juba seljataha jäi, hingas ta jälle wabamalt.

„Waadake!“ ütles ta Timile, kes waitides istus kõrwal.

„Mida, armuline härra?“

„Sumaliku maailma meie ees!“

„Jah, sel aastal on ilus sügis.“

„Tõeline Wistraali ilm!“ sõnas Dister waimustatult. „Kui nii edasi läheb, wõidab ta kindlasti jooksu — wõi arwate teisiti?“

Mac Farlandi näost peegeldus ilmne umbus.

„Rahju, et mul pole raha, weaksin kihla selle wastu.“

„Mii? Kui kõrgelt umbes?“

„Afsalt öeldes — wiisjada ühe wastu.“

„Dn see teie tõeline arwamine?“

„Rahjuks jah!“

„Tont wõtaks — siis lasin end ju pügada boofinaakerite poolt. Aga olgu pealegi, eks näe, kes naerab wiimajena.“

XXVIII.

Igal hommikul John Gynmouth tõusis kufelauluga... Ta ratutas weidi, käis wannis, einetas ning läks koloneli juure saama temalt korraldusi.

„Tahaksin olla sulle võimalikult kasulik ja wabastada sind igasugusest murest,“ armastas ta wäita.

Järkjärgult wana Dister usaldaski kõik toimingud Dymmouthi hoolde, leppides ise maid nõuandja osaga. Rõneaineks nende wahel olid jageli igasugused uuendused, mis nad kawatsejid teostada preili Tiber-toni miljonite abil.

Sohn oli wanamehe wastu aupakkii ja lapselikult sõnakuulelik. Ta allus kõigile soowidele ja kõneles ainult siis, kui temalt midagi küsiti.

Ka sel hommikul ta terwitas koloneli waid rõõmsa naeratuslega ja jäi ootawalt laua kõrwale seisma.

„Kuradi pärast! — istu ometi!“ alustas wanamees. „Wahid mind, nagu loomataaltjutaja mõnd lõwi. . . Ega's ma ju pead ometi otjast ei kisu. . . Kas rääkisid juba Galchone'iga?“

„Ei, aga kui arwad, et selleks on paras aeg, helistan talle telefoniteel. . .“

„Mis tähendab: kui mina arwan?! . . Lõpuks on see ju täiesti sinu isiklik eraasi!“

„Milles ma siiski, nagu kõiges muuski, alistan sinu suurematele kogemustele.“

„Kogemustele? Wõi minul peaks olema kogemusi naistega? Paljafas! . . Sobuseid tunnen — aga naisi? Ei, poisu, selleks on mul liig palju mõistust peas.“

„Muidugi — nii selgesti mõtlen, terawmeelselt töötaw aju, nagu sinul. . .“

„Ah pead mind terawmeelseks? Tunned mind wiist paremini, kui mu parimad sõbrad. . . Aga jätame selle! . . Mii's — kuidas on lood Galchone'iga?“

„Otskohejelt öeldes, pole ma selle üle weel mõelnud, kuid sellest hoolimata teen muidugi kõik, et sinu ja kohtunik Postlewite'i poolt soowitud abielu. . .“

„Armas jumal, mis pagana möginat sa seal kofku ajad! Abielu pole ometi mõni äriline tehing!“

„Muidugi mitte!“

Dymmouth oli kahwatu ja hammustas huuli.

„Mii! . . Lühidalt ja selgelt: kas tüdruk meeldib sulle?“

„Jah.“

„Kohstad temaga täna?“

„Helistan kohe tele. . .“

„Kurabile oma telefoniga — niisuguseid asju ei aeta telefoni abil! . . Naised wallutatakse tormijooksuga. Ei tohi anda neile mõtle-miseks aega! Dige armastus tuleb pärast abiellumist iseenejest.“

„Muidugi!“

„Lase siis kätä! Mis sa siin weel wahid? Wõi tahad oodata, kuni praetud tuwi sulle ise suhu lendab? . . Waju sadulasse ja pane ajama!“

Dymmouth tõusis sõnakuulelikult, istus sõnakuulelikult sadulasse ja ratjutas sõnakuulelikult minema. Maanteele jõudes ta lasti aga hobuse minna üle wäikesesse traawi. Galoppi sõites ta ei saanud nimelt küllalt hästi mõelda — ja ettenõte, nagu temal praegu ees oli, nõudis põhjalikku kaalumist. Kaalul olid ju ifka seitse miljonit . . .

„Ega hetk ta mõtted kaldusid kõrwale Galcyone'ist. Kui algeliselt mana kolonel haris oma mõisa? Nagu eesijade ajal wedasid hobused jahku läbi wiljakandwa mulla. Siin oli waja traktoreid! Korraliku majandamise juures mõisid need põllud anda kümme korda rohkem saaki. . . Ah, kui ta kord ise siin peremeheks saab! Igatahes, tegevuskapitali läks muidugi waja. Nii's, kuidas see 'nd oli? . . . Armuline preili — ütles ta — mitte ainult teie onu siidameesoon ei fundinud mind siia tulema . . .

Zinnukalt mõeldes ja paremaid kõnekääne otsides ta ratsutas edasi. Hobuse juhtimine segas teda sealjuures kohutawalt. Üldse — milline lollus nende inimeste poolt — tarwitada kõljal hobuseid! Pärast koloneli surma — nii siis umbes nelja, kõige rohkem wiie aasta pärast — ei astu ta enam tial sadulasse. Autos istudes wõis vähemalt mõteldagi, wõis isegi dikteerida kirju sekretärile . . .

Hobuse äkiline hüpe tuletas meelde, et ta esialgul polnud weel nii kangel. Ta lasigi ratju edasi galoppida, sest eemalt paistiski juba Postlewite'i maja.

John Dymmouth ajas enese sirgu ning sõitis õuele. Suureruttawalt tallipoisilt ta sai teada, et armuline preili olla aias.

Ta leidiski otsitawa juure, walge kübara, põlle ning kinnastega heki eest, mida tüdruk püüas pealt siledaks hüglaajuurte kääridega. Dymmouthi lähenedes tüdruk waatas kohkumult üles, kummardus siis uuesti ja jätas kiiresti tööd.

„Tere hommikust, isand Dymmouth!“ wastas ta külmalt teise tormilisele terwitusele.

Tüdruku ükskõikne toon wähenendas tunduwalt Dymmouthi iseteadmust.

„Kas pole ilus päew, isand Dymmouth? Mu onu on raamatukogus!“

„Ma ei tule tema pärast, armuline preili, mu külas käik on määratud teile, Galcyone.“

„Tõesti?“ küsis tüdruk ja lõi as pooleks teiste hulgast wäljaulatuwa oksa. „See on väga ilus teist.“

„Dn teil minu jaoks weidi aega?“

„Muidugi. Ega see ei sega teid, kui sellejuures töötan?“

„Sugugi mitte, kuigi see, millest kõnelda tahan, on väga tähtis, ka teile, Galcyone . . .“

Kui ta ometi jätaks selle neetud klaperdamise kääridega, kirus Dymmouth endamisi.

„Kolonel Vister tegi mulle ülesandeks . . .“

Tüdruku üllatunud pilk fundis teda waikima. Kõik ilusad sõnad, mis ta walmis oli mõelnud, kadusid kuhugi. Meeleheitlikult alustas ta uuesti.

„Kolonel Vister tegi mulle ülesandeks, paluda teie fätt . . .“

„Ja teie — kas teete seda?“

„Mida nimelt?“

„Sootsin, et te ei hooligi minuist,“ wastas Galcyone tafa.

Sellega oli asi küllalt selge, kuid Dymmouth polnud harjunud nii kergesti alistuma. Ta teesles, nagu poleks kuulnudki ütelist, ja jatkas:

„Ma pole kõnemees, ega oska walida ilusaid sõnu. Aga — millest jüda täis, sellest kõneleb juu. . . Galchone, need wähesed korrad, kus mul oli õnn teid näha, need korrad . . . näitafid mulle . . . tõendafid mulle. . . Te olete muidugi ka ise märganud, et teid . . . armastan . . .“

„Sumala pärašt — ärge kõnelge rohkem!“ katkestas Galchone ja jurus käed wastu kõrwu.

Dymmouth silmitses teda hämmastunult. Pisarad weeresid üle kawatatu näo. Müüd ta kaotas täiesti tajakaalu. Kuid — kõne all olid ju ikkagi seitse miljonit! . . .

„Ta wõttis enese uuesti kofku.“

„Kas tohin küsida, millega olen ärateeninud teie halwakspidu?“

Tüdruk raputas pead.

„Te's olete huwitatud sellestki teisest mehest?“

„Huwitatud? . . .“ hüüdis Galchone. „Sullumeelselt, metsikult, lootusetult armastan teda! Dösel ja päewal mõtlen ainult temast!“

Pagan wõtaks — see oli juba halb . . .

„Ütlefite — lootusetult — kas tema's ei armasta teid?“

„Armastab, kuid kohtleb mind nagu last.“

„See on mulle arusaamatu. . . Selline olef tunnistab niisugust kaswatamatust, et ma peaaegu arwan . . .“

„Teil on õigus: mees teda armastan, on Lindley Dister!“

„Waesefel! . . . Teie pole temale kindlasti põrmugi kallim kui too wäike Mike Divine'i juures. . . On lihtsalt minu kohus seda teile öelda.“

Galchone waatas teda juuril silmil ja kuuwatas pisarad.

„Stand Dymmouth,“ ütles ta äkki rahulikult. „On parem, kui kõnelete sellest minu onuga — tema teab rohkem sellistest asjadest. Leitae ta raamatukogust.“

XXIX.

Kärmiselt halwas tujus astus Lesty, weeambrit käes hoides, talli, Misitraali juure ja patsutas mõtlematult ta läikawat selga. Sadandeid kordi oli ta teinud seda warem. Just selle liigutusega ta tawaliselt näitas pealtwaatajaille; kui suuresti teda usaldas peru täff, sellele ei tohtinud läheneda keegi teine.

Kuid täna Misitraal lõi uüles. Dotamatu patsutamine oli teda nähtawasti ehmatanud. Dööt oli igatahes küll wördlemisi nõrk, purustades waid puuambri, paiskas aga siiski Lesty wastu seinu. Poiss tundis juba oma kaswandikku ja sellepärašt hüppas kõrwale ning jõöstis tallist nii kiiresti kui aga jõudis. Weepritsmete ja purunenud ambri osade läbi ehmunud täff lõi ka tõesti wägewa hoobi oletatawa waenlase suunas.

Wihašt meeletu haaras Lesty esimese kättejuhtuwa heinahargi, et sellega kätte tasuda. Kui ta aga, kardetaw relw löögivalmilt ees, talliläwäle astus, seisjis Misitraal jälle täiesti rahulikult ja näris heinu.

Lesty polnud kaugeltki arg. Mõistus ütles aga talle, et kui ta müüd hargi Misitraalile kõhtu torfaks, mõiks see tuua wäga halbu järeldusi

temale enesele. Sellepärast ta wiskas hargi kõrwale ja katsus niisamuti kutsuda taewa needmisi tänamatule loomale ja tema peremehele.

Tawaliselt kirumine ja wandumine kergendas Lefty südant, kuid täna seda polnud märgata. Ta tundis: tema mõim Mištraali üle oli murtud. Siis enam ei mõinud ta julgesti ja kartmatult täkule läheneda! Tema ilusad päewad olid jäädawalt möödas . . .

Peatult ta jooksis minema, teadmata kuhu. Sageli ta seisatas, wibutades rusikaid abitus wihas. Siis ta maarus edasi, tahtis hüpata üle maanteekraawi, wääratas aga ja kukkus põlwini porri. See suurendas veelgi wiha. Lõõtsutades ja wandudes ta jooksis edasi.

Kui ta nüüd jõudis paplitega palistatud sõiduteele, nägi ta eemalt lähenemas ratsanikku, kelles tundis ära John Dymouthi. Lefty peatus ilma igasuguse tagamõtteta, ainult selleks, et hinge tõmmata.

Plus sügismaastik ei waimustanud John Dymouthi põrmugi. Ta kaalutles igast küljest oluforda, millesse oli sattunud. Kuigi ta heffel oli koloneliga weel heas wahekorras, ei saanud see wiist enam kesta kuigi kaua. Nad olid teineteistest siiski liig erinewate ilmawaadetega ja sellest küljest seisis Dindley wanale narrile siiski palju lähemal. Minult üks asi wõis lõplikult kindlustada Johni seisukohta: abiulu Galchone River-toniga. Aga ka sealgi oli too neetud jõmpfikas tal jällegi teel ees! . . .

Tagasihoidud wandega ta waatas üles. Mõni samm eemal ta nägi papli najale toetunud Leftyt. Peatades oma ratsu, ta hüüdis:

„Terwiist, Lefty! Kuidas elawad Mištraal ja teised seal Divine'i juures?“

Lefty mõtles alguses üldse mitte wastata. Siis aga ta wõttis wae- waks terwitada, kuigi mitte nii armastuswäärsest.

„Mis puutub see teisse?“ küsis ta süngelt.

„Subage — te teate ometi, et härra Dindley on mu sugulane! On loomulik, et tunnen huwi tema käefäigu vastu, liiati, kus kogu aeg kartma pean, et temaga wõib juhtuda õnnetus.“

„Kardate? . . . Täitja teie moodi . . .“

Dymouth wõpatas, nagu oleks saanud piitsalöögi, pidas aga pare- maks Lefty pilget mitte kuulda. Wiimane jätkas:

„Teie ei tarwitse siiski enam nii wäga karta — Mištraal sõõb juba härra Dindley käest.“

„Tõesti? See on ju lihtsalt uskumatu!“

„Ebameeldiw uudis, mis?“

„Ärge lubage enesele sellist häbematu tooni, kui kõnelete minuga!“

„Häbematu tooni — teie vastu?“ küsis Lefty süütu ilmega. „On see's nii häbematu, kui ütlen, et see on minu jaoks ebameeldiw uudis?“

„Ah nii . . . Härra Dindley nüüd wiist ei waja teid enam?“

„Poiss kehitas õlgu.“

„Wõib päewad pole weel õhtul!“ ütles ta mürgiselt. „Suurt maas- tikujooksu pole ta weel kangeliski wõitnud.“

„Ei tahaks uskuda, et härra Dindley teid nüüd äkki wallandab. Peaks see aga siiski juhtuma, tulge rahulikult minu juure.“

„Milleks? On teil's minu jaoks tööd?“

„Wõib olla midagi paremat: hea äri!“

Lefty filmitšes teda imestades.

„Palju mõib teenida?“ küüsis ta lõpuks tafa.

Lynnmouth mõtles weidi.

„Palju seal n'd . . . ütleme miis tuhat.“

„Miis . . . tuhat?!“

John Lynnmouth noogutas. Poiši päraniawatud filmad tõendasid talle, et kala siples lootusetult õnge otšas.

„Mõitšime ehk asjast kõnelda. On teil homme aega?“

„Hea . . . Sa kus?“

„Siin!“

„Tubli!“

Lynnmouth andis hobusele kannuseid, nii et loom tegi äkilise hüppe ja siis kiiresti minema galopeeris. Lefty waatas talle põlastawalt järgi ja endamisi tafa wilistades sammus tagasi Divine'i maja poole.

XXX.

Lindley Disteri abilisi waldas peagi mure tulewiku pärast. Nagu Chance väga tabawalt ütles, oli neil liig palju rosinaid wäheše taigna jaoks. Kojameister, kammerteener, ülemkõrk, moonameister ja autojuht — see on ikkagi juba suur teenijaskond üksikule poišmehele. Tallipoišs Lefty polnud selle juures weel arwesse wõetudki. See oli väga iseloomustaw, sest teijed ei lugemud teda kunagi eneste hulka kuuluwaks.

Clancy Muldoon, kes nende omawahelisi arutlusi muudugi kuulis, tuli hülgawale mõttele. Ta lubas anda Lindleyle wiiskümmend protšenti puhtastikafust, kui wiimane nõustuks, et kõrts oleks ristitud ümber „Dister-Halliks“. Darley pidi wõtma enese hoole alla kõõgi, Gregory pidi walwama kelnerite järgi, Chance wõtma wastu küllalisi ja Tim Mac Farland hoolitšema küllaliste sõidukite eest. Näis täiesti usutaw, et kõrts muutub otšitawamaks nädallõpu weetmise kohaks. Et see tähendab head teenistust, oli enam kui selge!

Terwe öö Muldoon wähtres unetult neid plaane tehes ja juba järgmisel hommikul ta uhke õhulofs warises kofku. Tema kawatšustest kuuldes Gregory teatas kõhklematult, et ükski kõrts ei saa kunagi kandma Disterite uhket nime. Üldiselt aga ta pidas mõtet täiesti teostatawaks. Nädallõpu hotelle polnud ümbruskonnas olemaski ja nii mõis loota, et nende ettemõte tõesti õnnestub . . .

Seegi kawatšus jäi aga täitmata ja nimelt Disteri enese soowil.

Ühel päewal, pärast sõõti, ta kutsus kofku oma staabi ja pidas wäheše kõne. Ta teatas, et keegi neist ei tarwitšes muretšeda tulewiku pärast. Aruntide müüik andwat talle päris korralikku tulu. Nüüd müünud ta maha juba teise üksuse. Nši olla nii äärmiselt lihtne, ainult lappsemäng! Minewat waja waid tuttawaid, kes wajawad waid ehk mõisafid, ja selliseid tuttawaid tal esialgul igatahes jähkuwat . . .

Kõige tähtšam oli nüüd walmistada maastikujookšuks, kus polnud kaalul mitte ainult suur Borrogate'i karikas, waid mõidu puhul ka õige aukartust ärataw summa raha. Sellepärast olid nad igauks kohustatud jõundunõõda kaasa aitama asja heaks kordaminekuks . . .

Kõik lubasid talle oma kaasabi ja nii möödus sünges meeleolus alustatud õhtu lõpuks õige ülevas tujus.

Critti Tim Mac Farland võttis asja tõsiselt. Tema tahtis aidata oma noort peremeest jõu ning nõuga...

Järgmisel hommikul ta tuligi mõttele veel kord lähemalt silmitsed Mistraali, kelle Loomis vähe aja eest saduldanud oli. Ratfudes sadularihma, ta lükkas käe sadula alla ja tundis nõrka pistet. Mõeldes, et sinna võis olla roninud mõni putukas, ta vaatas hoolsamini järgi. Nüüd ta leidis sealt mitu nõela, mis nii osavasti olid peidetud sadula moodrisse, et neid pealiskaudsel vaatlemisel oli mõimata märgata. Saaladus, mis Lister warem ei suutnud saduldada tätku, oli sellega awastatud. Lesthy oli nähtavasti jälle kord tarwitanud omi wanu mõtteid...

Tim ei esitanud küsimusi, waid haaras kinni kõrwalseiswa Lesthy kuuekraest. Ta oleks peaaegu saanud noa ribide wahelse, jõudis aga õigel ajal kõrwale põigelda. Ühe käega ta hoidis kinni poisi randmest, kuna teisega andis talle wägewa rusikahoobi lõua alla. Tim võttis nüüd poisi sülle, wiis ta õue ning lastis peadpidi kinnawee künasse. See mõjus, Lesthy tuli teadmusese. Mac Farland pani ta kiina serwale istuma ning ütles äärmiselt rahulikult:

„Kõhtu ees ma muidugi tõendada ei suuda, kuidas need terawad asjakesed sadula alla sattusid — aitab aga sellestki, kui meie mõlemad seda teame. Samuti teame ka, mis juhtunud oleks, kui härra Lindley oleks istunud sadulasse. Mida ja aga nähtavasti ei taipa, on see, et wähemalt nii kardetawa hobuse juures, nagu Mistraal, seda nimetatakse tapmise katseks... Härra Lindleyle ma asjast ei jutusta, põhjustel, mis ei puutu sinusse. Aga feda ütlen sulle: näen ma sind siin veel kord, lõõn fu otsekohe maha!“

Nende sõnadega ta pööris ringi ja läks otsekohe talli, kus jutustas sündmusest ka Tod Loomisele. Moonameister sööstis kohe wälja, et omalt poolt kõnelda Lesthyga paar sõna, peatus aga hetkeks, et otsida ratsapiitsa. Kui ta talluksest wälja astus, oli Lesthy juba kadunud.

Ka järgmistel päewadel polnud tallipoisigi enam näha. Lister oli aga järjest lähenewa wõiduratsutamise ettewalmistustega nii ametis, et Lesthy puudumist ei märganudki.

Ümbruskond kubises juba külalistest, iga maja oli kuni farikateni tulwil inimesi ja erarongid tõid uudishimulikke järjest juure. Põldudel seisis töö, hommikuti, lõunati ja õhtuti kõneldi waid hobustest ja wõiduratsutamisest.

Lister oli tutvunenud kõigi wõistlejatega. Kuhu ta isiklikult ei pääsenud, käisid Clancy Muldoon, Tim Mac Farland, Mike Divine, Tod Loomis ja isegi Chance, kes tarbeforral wõis osutada õige suuri teadmisi ka hobuste alal. Lindley teadis selletõttu kõiki treeningu tagajärgi. Ta teadis täpsalt, et Croix d'Or ei pea wastu üle kolme miili, et Doktor Crook pärast wiimast galoppi lonkama hakkas, et Mustketäär ainult suure waewaga pääses üle takistuste, et aga sellewastu Suetonius ja kuulus Tormilind olid hiilgawas vormis...

Üldiselt aga Lindley ei lastnud end kuulbust mõjutada, pealegi muutus olukord iga päewaga. Ta muretses ainult Mistraali eest, feda nüüd festwalt oli harjutanud Tod Loomise asjatundlike nõuannete järgi. Nüüd

polnudki enam teha muud, kui loota hobuse hiilgavatele võimetele — ja muidugi ka õnnele . . .

Wõidufõidu eelõhtul arutati veel ühiselt olukorda. Piika laua ümber istusid Vindley ja ta ustavad kaaslased ning kõnelesid hilisööni. Kõik olid ühel nõul selles, et kui ei juhtunud midagi ootamatut, siis oli Mistraalil igatahes mõjuv sõna kaasa rääkida isegi selliste vastaste kõrval, nagu Suetonius, Musketaär ja Tormilind . . .

Süda täis julgeid lootusi heitis Vindley Dister asemele ja magas hommikuni, kuni Tod Doomis ta äratas röömustava teatega, et Mistraal olewat parimas vormis.

„Nüüd oleneb kõik ainult teist, armuline härra!“ arvas moonameister.

Wäga uske saatjaskonnaga asus Vindley, kes isiklikult juhtis Mistraali, teele stardiplatsi poole. Täff tantfiffles nagu noor warts, ta wiis aastat ega temal lasjuid wastutus ei näinud teda eriti rõhuvat.

Kuna kõik suuremad teed olid okupeeritud autode poolt, tuli liikuda kõrwalteid mööda, kuigi siingi jalakäijad tunduwalt takistasid edasipääsu.

Stardiplatsil oli tunglemine peaaegu elukardetaw. Mitte ainult lähema ümbruskonna maapidajad, terve riigi elanikkond näis olewat siia kofku kogunud. Üks esimesi tuttawaid, keda filmas Vindley, oli — kolonel Dister, kes sadulas istudes tahtis waadata wõidujooksu. Vindley ruttas tema poole ja ütles:

„Alles praegu meenus mulle, wanaisa, et Mistraal jookseb sinu wärwide all. Sul pole ometi midagi selle wastu? Nüüd oleks ju kahjuks ka liig hilja seda muuta.“

Kolonel heitis täkule uuriva pilgu.

„Soodetawasti ei tee hobi ega ratsanik mulle häbi!“ sõnas ta lühidalt ning jättis Vindley sinna paika.

Wiimase ergud olid möödunud treeningust wiist tugewasti pinguli, seft ta tundis, kuis midagi kibedat kurtu tõusis. Mike Divine, kes sündmust nägi, astus lähemale ja fosistas Vindleyle:

„Kas panite tähele härra koloneli nägu, kui ta waatas Mistraali? Ta pidi peaaegu minestamal . . . Aga eks täna saawad paljudki imet näha, eriti armsad bookmakerid . . . Urge ainult wihastuge, armuline härra — see on kahjulik erkudele ja neid wajate täna — et teisi wihastada!“

Enne kui Dister tublit meest weel tänada jõudis, astus tema juure noor, kahwatu pois.

„Sina siin, Dick?!“ küsis Vindley imestunult. „Peaksid ju woodis olema!“

„Ei suutnud enam koju jääda — pidin nägema, kui Mistraal wõidab!“ wastas Dick Bunce. „Panin muuseas kõik raha, mis mul oli, tema peale.“

„Dled hull!“

„Sugugi mitte! . . . Igatahes surufin küll kihlweod tugewasti alla. Täna hommikul ei pannud keegi kurat Mistraalile, minule anti weel kunsikümmend ühe wastu. Aga waata seda!“

Nende sõnadega ta ulatas Lindleyle fihlvedude tabeli. Selgus, et esikohal seisis Lormilind, kelle pealt pakuti kolm ühe vastu. Siis tuli Musketaär — neli ühe vastu, kolmas oli aga juba Mistraal, seitse ühe vastu, üsna tugewasti ees Suetoniusest, kelle pealt pakuti alles kaksteist ühe vastu.

„Nii, poju, ära's murra kaela ega konti!“ ütles Dick ning raputas Lindley fätt üllatawalt südamlisult. „See hästi oma töd!“

Kellahelin kutsus starti osavõtjad Borrogate-karika juurest maastikuwõistlusest . . .

XXXI.

Kolonel Lister armastas õelda, temale olla ükskõik, kas mõni tema hobusest võidab või ei, peaaugi, kui ta hästi saawat filmitseda jooksu ajal omi hobuseid. Sellepärast tema wärwide koostõla oligi äärmiselt kummaline ja nii kriiskaw, et oli täiesti wõimata neid ära wahetada: oransh, muist ja farjuw kollane.

Kui Lindley nüüd, juhitudna Timiist ja Loomisest, stardiposti kõrwale ajus, kuulis ta siit ja sealt igasugu sofistamiist:

„Mis filmipimestaw ilmutis see's on?“ küsis keegi.

„Mistraal, täitsa wõimatu number!“

„Sah, ja seljas istub tal Lindley Lister, too maene pois! . . . Kodunt wälja aetud, hüljatud! . . .“

„Tõesti?“

„Ta ei päri wanamehelt sentigi!“

„Kus on's Croix d'Or?“

„Tuleb alles . . .“

„Andke mulle ometi teie eestawa, palun . . .“

„Mistraal? . . . See ei saa stardistki wälja!“

„Õige rohkem: kümme ühe vastu!“

„Ei mõtlegi! Ega ma pole hull!“

Kõik need kakkendid helisesid Lindley kõrwus, ja, nagu arwata wõib, ei aidanud just kaasa ta meeleolu tõstmiseks.

„Kas te ei tunne end hästi, härra?“ küsis Loomis murelikult.

„Ei — tõtt õelda — tunnen end pagana räbalasti!“

„Eh! tohin anda teile lonksu konjakit?“

Woonameister ajas kae tasku.

„Ei, jumala pärast mitte, Tod!“

„Dleks teile aga üsna hea . . . Muuseas — teie wõistlejate meeleolu pole kindlasti parem.“

Seda Lindley fiiski ei uskunud. Ned Sherdon, näiteks, kes praegu lähenes walges ja purpurpunases, naeris nii neetult iseteadwalt . . .

„Urge muretsege, härra! Mustage julgesti jooksu, küll juba Mistraal teab, mis waja! Säbi me endile igatahes kindlasti ei tee!“

Samal heffel ilmus nähtawale John Dymmouth. Ta ratsutas suurel, pruunil hobusel ja peatudes Lindley kõrwal, sirutas talle kae ning soowis õnne.

Sindley teeskles, nagu poleks näinudki teise kätt ja sõnades „tänan!“, pööris kõrvale. Gynmouth punastas kõrvuni ja eemaldus. Vister, kes teda pilguga jälgis, arvas ta kõrvale nägevat poissti, kes väga sarnles Leftyle. Nüüd alles talle meenus, et viimastel päevadel polnud Leftyt näinudki.

„Kuhu Lefty õieti kadus?“ küsis ta Doomiselt.

Moonameister kehitas õlgu. Tim Mac Farland ütles ükskõiksest:

„Ara auras.“

Gobused asusid starti. Neid oli kofku ükssteist. Sindleyst vasakul istus Musketaäri seljas Philipp Osborne, paremal aga istus Tormilinnul Ned Sherdon, kes oma väikse kasvu ja kõhnusega peaaegu sarnles elukutselisele jõeõhke.

Viimajel hetkel Mike Divine astus veel ford Visteri juure ja sohistas:

„Laske alguses Tormilind juhtida ja hoidke end tema kannul — siis lippab Mistraal t'ast finisshis mööda. Teiste pärast ei tarvitse te üldse muretseada.“

Ta sõnadel oli imelik mõju. Sindley muutus äkki täiesti rahulikuks.

Starter langetas lipu. Võistlus algas.

Rahjuts Mistraal kaotas juba alguses tugewasti. Mitte ainult Tormilind, vaid ka Musketaär ja peale selle veel wiis hobust olid temast ees. Täff jõudis aga neile hoogfasti järgi. Warsti ta oli juba kolmandal kohal. Tormilind oli temast ees veel ainult paari pikkusega. Seal ilmus nähtavale esimene takistus, erakordselt kõrge hekk . . .

Sindley nägi wanaisa, kes läheduses oma hobuse seljast filmitjes lähemale kihutawaid võistlejaid.

Kergesti, nagu lind, võttis Mistraal takistuse. Vister oleks tahtnud hõisata rõõmu pärast . . . kuid äkki ta wankus ja kukkus pea ees wastu maad nagu raske kott. Ta sai tugewasti põrutada ja alul ei taibanud, mis juhtunud. Siis ta tõusis püüsti. Kõrwal seisis Mistraal, ilma sadulata — sadularihm oli kärisenud pooleks. Mistraal polnud aga pimesti edasi jooksnud, waid seisis siin ja ootas oma peremeest . . .

Snimefed jooksid lähemale. Esimesena jõudis õnnetuskohale Tim Mac Farland.

Vister pühkis näolt vere. Terve keha wolutas. Mistraal hirmus järgi eemalduwatele võistlejatele.

„Too ruttu koloneli sadul, Tim! Ruttu jumala pärast!“

„Aga . . .“

„Mine, Tim! Kõhel!“

Tim sööstis minema. Kellegilt küsimata ta kiskus sadula koloneli hobusest. Kolonel oli nimelt oma pojapoja kukkumist nähes astunud hobuse seljast. Singseldades ruttas Tim tagasi ja kinnitas sadula Mistraalile, aga sel korral — kindlalt!

Keegi oli wahpeal tõstnud üles eelmise sadula ja waadelnud seda lähemalt.

„Rihm on pooleks lõigatud,“ ütles ta, „nii sirgjooneliselt see ise ei rebenel!“

Vister kuulis üteldust, ei taibanud aga selle mõtet. Wahpeal jõudis kohale ka Tod Doomis.

„Arge waewake end asjatult, armuline härra,“ ütles ta. „Wõidu võimalusi enam niikui ei ole...“

„Kasjün fiiski!... Aidake mind ometi sadulasse!“

Sindley peaaegu nuttis sellepärast, et ei suutnud omal jõul pääseda sadulasse. Tod Loomis tõstis ta üles. Vister jõudis waewalt istuda, kui Mistraal juba kihutas järgi anumu filmist kadunud mõistelejale.

„Sindley — oled ja hull?!“ karjus kolonel, kes nüüd alles õnnetuskohtale jõudis — nii kiiresti oli kõik läinud. „Kuidas mõisite lubada sellist fergemeelsust, Tod Loomis?!“

Järjest kiiremini kihutav Mistraal kadus juba filmist.

Kolonel jooksis auto juure ja käskis sõita Borrogate'i maanteele, kus pidi leidma ajat võiduratsutamise finiši. Sindley abilised hüppasid auto astmelaudadele.

Mistraal jõudis teistele järjest lähemale. Vister kaalutles kiimast kõiki võimalusi. Nüüd hakkas kaugel paistma mõistelejate kirju kobar. Järgmise tõkke ületamisel enamikul kahanes kiirus, Mistraalil aga see tõusis üha. Chebenny metjatuka juures Mistraal jõudis mööda esimesest vastastest.

Nüüd Vister nägi kaugel ees punast täppi. See mõis olla waid Tormilinnu sõitja!...

Warsti ta möödus Doktor Crookist, kelle hobu oli muutunud üllatavalt väjumuks. Järgmisel kiinal ta sai kätte veel kaks vastast. Kas ei paistnud ees Musketaär?

Õnn, et jooksjutee nii pikk oli — nüüd ehk leidus fiiski veel võimalusi võitmiseks...

Borrogate'i kõrgustikult alla kihutades Mistraali kiirus oli nii kohutav, et Sindleyl kõrvus kohjies ja siida tagus nagu haamriga.

Sis tuli ajalooline koht, kus kindral Vister lord Serpedoni seljast jurnuks kukkus. Tee ääres seisew politseinik hiiudis Sindleyle:

„Sumala pärast — te murrate enesel kaela!“

Mistraal kihutas aga endijelt.

Lõpuks ometi nad olid all. Ges lautus tasandik. Tõkked, mis nüüd veel ületada tulid, olid naeruwäärsed Mistraalile.

Sindleyle awanes võimalus saada ülewaadet olukorrast. Võige ees oli Tormilind, temale järgnesid kõrwuti Musketaär ja Suetonius. Mistraal oli suutnud pääseda juba neljandale kohale.

„Tubli, Mistraal!“ sõnas Sindley poolwaljusti.

Täff teritas kõrwu ja lihas kiirust.

Meel mõni hiipe ning siis tuli lõpujirge. Mõlemil pool teed musta seinana seisew rahwas karjus metjikul:

„Tormilind! Edasi, Tormilind!“

„Musketaär võidab!“

„Lori...! Hall saatan jõuab talle järgi!“

Tormilind oli ees umbes kahesja pikkusega. Sla-õlas järgnesid Musketaär ja Mistraal.

„Mistraal! Mistraal!“

Täff kiskus enese lahsti Musketaärist ja jurus edasi.

„Tormilind! Nuten, Tormilind!“

„Mistraal võidab!“

Lõusis üldine hää ja segadus.

Tormilind ja Mistraal olid nüüd pea-peas.

„Wõta ometi piits!“ karjus keegi Lindley.

„Mistraal võidab!“

„Tormilind!“

„Lollus — Mistraal!“

„Ei, Tormilind!“

Gall täht sirutas end. Mitte ainult poole pea, vaid poole kehapiikusega ta löi Tormilindu. Kolmandana jõudis finiši Musketaär.

Päewapildi aparaadid suunati Visterile. Publik karjus ja plakutas. Kuigi suurem osa inimestest kaotas mängu pandud raha, oldi siiski rõõmsad, et oma ümbruskonna mees võitis . . .

Mistraal sai kaela ümber uhke loorberipärja ja Vister võttis võidu-jõidu toimikonna esimehelt vastu raske karika. Siis aga ta pidi hoiduma edaspidistest austusavaldustest, sest ergud hakkasid ütlema üles. Chance'ile toetudes ta tuius auto juure ning Tim Mac Farland jõudis ta minema.

XXXII.

Kolonel Vister, kohtunik Postlewite, Galchone ja John Dymouth olid pöördunud tagasi Vister-Galli ja istusid teelauas sõrdlemisi rõhutatud meeleolus.

„Armas Charles,“ katkestas Postlewite lõpuks piinliku waituse, „kas me's tõesti ei tee jäljagi Lindley võidust? Lühikeste õnnesoovi võiksid talle ikkagi saata.“

Galchone saatis oma onule tänuliku pilgu. Kolonel kehitas õlgu.

„Mis tema n'd sellest õige hooliks?!“ sõnas ta ükskõiksest. „Küll poisj saab õnnesoove teisaltki . . .“

— „Siis tunned teda halvasti! Ole meendunud, et ükski asi ei walmista talle rõõmu, kui ta sugulased . . .“

„Nendest ütles ta enese ometi ise lahti! . . . Ole nii hea, Willy, kõnele millestki muust!“

„Ma siiski ei mõista, kuidas võid olla nii külma südamega ise enese liha ja vere vastu!“

Galchone'i tänulik pilk tabas kohtuniku nende sõnade eest.

„Pealegi saavutas ta oma hiilgawa võidu sinu wärwide all!“

Koloneli nägu muutus järjelt punasemaks.

„Juba puhtsportlikult seisukohast on onu Willhyl õigus,“ julges Galchone tähendada. „Tema saavutus oli tõesti haruldane . . .“

„Ega minagi seda jalga! Ta pole asjatult olnud minu õpilane . . . Aga sellest hoolimata . . .“

„Anna nüüd ikkagi järgi oma südamehäälele, wanapoisj!“

„Ei, kolme kuradi nimel!“ karjus kolonel ja fööstis piisti. Piikade sammudega ta mõõtis tuba. Dymouth, kellele kohtuniku kangekaelsus üsna mõistatuslik näis, hingas juba kergemalt.

Uus teener, endise toreda Gregory kõrval vaid wilets wari, astus fisje ja mingit wabandust kogeledes ulatas kolonelile kirja.

„Selline kaabaklus mu pojapoja poolt!“ ütles kolonel, kui teener väljus. „Bõtab enesele minu koolitatud teenijaskonna ning mina pean leppima nende käperdistega!... Bõtku mind kurat, kui kunagi andestan talle jeda!“

Küsinud selleks luba oma külalistelt, ta avas kiiresti ümbriku ja hakkas lugema. Misti vist oli meidi arusaamatu. Ta tõi prillid, luges weel kord, pühtis siis käega üle silmade — päike nähtavasti pimes-
tas teda...

Äkki ta tuli tagasi laua juure, wiskas kirja Postlewite'i ette ja ütles:

„Palun, loe see läbi ja ütle, mis sa sellest arwad.“

Sohtumik wõttis kirja ning luges poolwaljusti:

„Lootsin nii väga, et pärast wõitu saan tulla Sinu juure, armas wanaisa. Tahtsin paluda Sinult andeks kõigi nende rumaluste ja häbematuuste pärast, milledega Sind solwanud olen. Müüid, kus Mistraal wõitis mulle terve waranduse, ei wõits minu tagasi-
tulikut keegi tõlgitjeda walesti. Oleksin juba ammu Sinu juures, kui mu keheline seisuford jeda wõimaldaks. Kuna ma ei taha Bister-Galli, waid igatjen ainult Sinu andestust, julgen Sind paluda: tule minu juure ja muuda sellega tänane päew mulle tõeliseks au- ja rõõmupäewaks. Sinu Lindley.“

Kolonel oli waikides tõmbunud tagasi toa pimedamasse nurka. Postlewite pani kirja kofku ja hiiudis pahaselt Galehone'ile:

„Mis fina's nii meeleheilitikult nuukjud, rumal tüdruk?“

Dymmouth kõhatas ja pidi just midagi ütleva, kui äkki kostis inelit müra. Awanes uks. Teener püüdis hoida tagasi noormeest, kelles Dymmouth kohtumult tundis ära Vesty.

„Seal te ju olete!“ hiiudis tallipois Dymmouthi nähes. „Siin — wõtte tagasi oma raha, teiejuguse kaabakaga mul pole midagi ühist!“

Dymmouth oli muutunud furnufahwatuks.

„Mis see's tähendab?“ kogeles ta.

„See tähendab: kahetsen, et lasin end härra Lindley wastu üles äsjitada teiejuguse kaabaka poolt!“

„Mees on nähtavasti hull...“

„Jah, hull südametunnistuse piinadest! Siin on Suudase palk, see põletab mu sõrmi!“

Nende sõnadega ta wiskas John Dymmouth'ile näkku rahapaki.

Postlewite jõostis piusti ja haaras Vestyl randmest.

„Kõnelge selgemalt, inimene! Mida see tähendab?“

Nuukjudes jutustas tallipois, kuidas ta, kadestusest Mistraali pärast, lauasistuma härra poolt lastnud enda meelitada nii kaugele, et lõikas läbi sadnarihma.

Dymmouth katsus korduvalt protestida, püüdes näidata Vesty juttu hullumeelse waimusünnitusena. Sähemale astunud kolonel käsks teda waikida.

„Tean, et see oli tapmisefatse, mille saatsin korda oma pimedas wihas,“ lõpetas Vesty. „Teatage asjast rahulikult politseile, ma ei palu arnu. Aga tema ei pea ka pääsma karistusest!“

Postlewite ja kolonel wahetasid küsiwa pilgu. Nohtunil noogutas. Bister ajas käe tasku.

„Siin, noormees!“ ütles ta, ulatades Leftyle mitu suurt rahatähte. „Teie ülalpidu näitab, et kahetsete oma tegu, ja jellepärast pole meil põhjust nõuda teile kohtulikku karistust. Lahkuge siit ja katkuge alustada uut elu — aga võimalikult kaugel Bister-Gallist, kui paluda tohin!“

Lefty wõttis raha, kummardus sõnatult ja lahkus toast.

„Teile, isand Lymmouth!“ pööris kolonel nüüd Lymmouthi poole, kes seisis ta ees täiesti löödult, „wõin anda ainult sama nõu, mis teie kaaslaselegi: kaduge siit võimalikult kiiresti ja võimalikult kaugemale. Tagasi tülles ei tahaks ma teid siit enam eest leida!“

Sellega ta ulatas Galchone'ile käe ning wiis neiu wälja. Postlewite järgnes pead raputades.

Lymmouth silmitses neid hetke sõnatult, puhkes siis waljusti naerma, wõttis põrandalt Lefty poolt mahawisatud rahapaki ja hakkas seda hoolikalt lugema.

XXXIII.

Auto, milles istusid Galchone, kohtunil ja kolonel, lähenes Muldooni kõrtsile. Juba eemalt wõis kuulda laulu kirjust koerast ja kawa-last rebasest. Saul kattes aga äkki, weel enne, kui nad peatusid wana maja ees.

„Peaksid nad meid's juba näinud olema?“ küsis kolonel wälja astudes. „Sellest oleks kahju! Edasi, kohtunil! Wõi ei taha teie mõlemad kaasa tulla?“

„Mine sina pealegi ees, oled ju selles näidendis niidelda peategelane.“

„Dollus — lähme koos!“

Kuna nad selle üle weel waidlesid, wäljus majast Kitty Divine.

„Kui mina tohiksin teile nõu anda,“ ütles ta, „siis oleks kõige õigem, et preili esmalt läheks ükfinda üles. Tulen nimelt praegu isand Vindley juurest. Mehed tegid ta oma lauluga üsna hulluks, kuni ta nad kõik toast wälja wiskas.“

Belmitalt naeratades ta jooksis minema.

„Kahwa hääl on jumala hääl!“ ütles kohtunil. „Edasi, Galchone!“ Ettewaatlikult astusid kõik kolm üles krigisewat treppi mööda. Postlewite koputas hästituntud uksele ja lükkas Galchone'i tuppa.

Nii piinlik, kui see autorile ka on, kõnelda oma romaani sofiidsemast tegelasest niifugust asja, ei saa ta seda siiski salata: kohtunil Postlewite lastus põlwili ja pani filma lufuangu juure.

„Koh — mis on?“ küsis kolonel sofiistades.

„Tst, tst...“

„Kurad ja põrgu, ma ei kuule mõhkugi!“

Kolonele hääl oli ikka weel wõrdlemisi sumbutatud.

„Mõlemad seisawad sõnatult wastatuti... tüdruk nutab...“

„Selle kuradi saamatu poisijõmpsika peaks lihtsalt...“

„Tst, tst... Mha, õmeti wiimaks!“

„Mis nad teevad?“

„Nõik on korras... Tule vanapois!“

Nende sõnadega kohtunik tõusis püsti ja tõmbas üllatunud koloneli enesega ühes minema. Ragisevast trepist alla, vanasje, ajaloolisje tupp, kus Gregory, Chance, Tim Mac Farland, Mike Divine ja Tod Boomis istusid Clancy Muldooni ümber.

„Wiin lauale!“ kätatas kohtunik. „Tervele handele!“

Klaasid täideti kiiresti.

„Nii, mu härrad!“ ütles ta siis. „Nüüd lõõme kofku noore Disteri ja tema pruudi, Galchone Libertoni terwiseks!“

Klaasid kõlasid kofku.

„Sa teise klaasi,“ ütles kolonel, pühkides terashalle murrusid, „tühjendame Miistraali terwiseks! Elagu kaua see neetud setukas!“

„Uudisleht“

on suur, moodsalt toimetatud poliitilist erapooletu ajaleht.

Kõige täielikumad kirjeldused kodu- ja välismaade tähtsamate sündmuste kohta leiata alati „Uudislehes“.

„Uudisleht“ ilmub 5 korda nädalas ja maksab tellides 105 senti kuus. Tellimisi võtavad vastu kõik postiasutused Toimetus ja peatoitor Tallinnas, Katlastaewu 9.

„Jutuleht“

toob huvitavaid jutte, põnevaid romaane, lüüsi, näidseid, nalju, mõistatusi ja palju muud huvitavat. Hult siifuselgitavaid pilte.

„Jutuleht“ ilmub kord nädalas ja maksab tellides 45 senti kuus. Tellida saab igast postiasutusest. Toimetus ja toitor Tallinnas, Katlastaewu 9.

Ajaliri

„Romaan“

on kavalat, põlilist, huvitavast ja põnevast illustreeritud perevõnnu ajaliri Gestic.

Sisu eriliselt valitud ja kõitew. Kaan kunstipäraseft kaunistatud — mitmewärwi trükis.

„Romaan“ maksab tellides 50 senti kuus. Tellida saab igast postiasutusest.

Toimetus ja toitor Tallinnas, Katlastaewu 9.

„Maaleht“

on kõige kohasem ja odavam maarahwa ajaleht.

Matti laialdased ja wärsked päewaundised. Hult hinnata kaasandeid.

„Maaleht“ maksab tellides 50 senti kuus. Tellida saab igast postiasutusest.

Toimetus ja toitor Tallinnas, Katlastaewu 9.